PREMIUL NOBEL ȘI ROMÂNII

—— Titus BĂRBULESCU ——

Premiul Nobel a fost instituit - acum aproape 100 de ani - de savantul suedez Alfred Nobel, un emerit cercetător în fizică și chimie, inventator, între altele, al dinamitei. A patra alocație a acestui premiu este atribuită anual unui autor și opere literare: "opera literară cea mai remarcabilă de inspirație idealistă", după cum spune testamentul ctitorului acestui premiu.

Cine sunt laureații? Până'n ziua de astăzi sunt numeroși Europeni, numeroși Americani - U.S.A., sud-Americani, un Indian (Tagore), un Japonez (Karvabata); dintre țările din Europa orientală și balcanică, toți vecinii României își au "premiul Nobel", în persoana unui scriitor de-acolo, sau nativ din părțile locului. Românii n'au obținut această consacrare internațională în persoana vreunei personalități literare de acolo, nici din străinătate sau exil. Dintre Ruși, bunăoară, au fost premiați: Bunin (1933, cu statut de apatrid), Pasternak (1958, contestatar al orânduielii sovietice, "exilat din interior", cum ar fi spus Noica), Solokov (1965, comunist, romancier, fidel normativului cultural realist-socialist, practicat în U.R.S.S.), Soljenițin (1970, ostracizat și gonit în exil de propria lui patrie). Iugoslavi: Yvo Andric (1961); Greci: Seferis (1963), Elytis (1979); Polonezi: Sienkiewicz (1905), C. Milosz (1980); Cehoslovaci: Seiffert (1984)...

Nu se poate afirma pertinent că noi Românii suntem sub această bară de apreciere a unui juriu internațional, chemat să încoroneze o "operă cea mai remarcabilă, de inspirație idealistă"...In valoare intrinsec estetică, sigur că am avut în trecut și avem astăzi o cunună de scriitori susceptibili să fie premiul Nobel. Mă gândesc la Sadoveanu, Arghezi, Blaga, I. Barbu...în străinătate, între cei răposați: Marthe Bibesco, Fondane (Fundoianu), Voronca, Paul Celan...Astăzi în viață, în România și în străinătate: C. Noica, E. Ionesco, M. Eliade, E. Cioran, V. Gheorghiu...De ce nu, V. Gheorghiu? Ora 25 a cunoscut o audiență mondială de foarte mare răsunet și simpatie, un tiraj de peste 2 milioane de exemplare în diferite limbi de circulație, minus româna!..

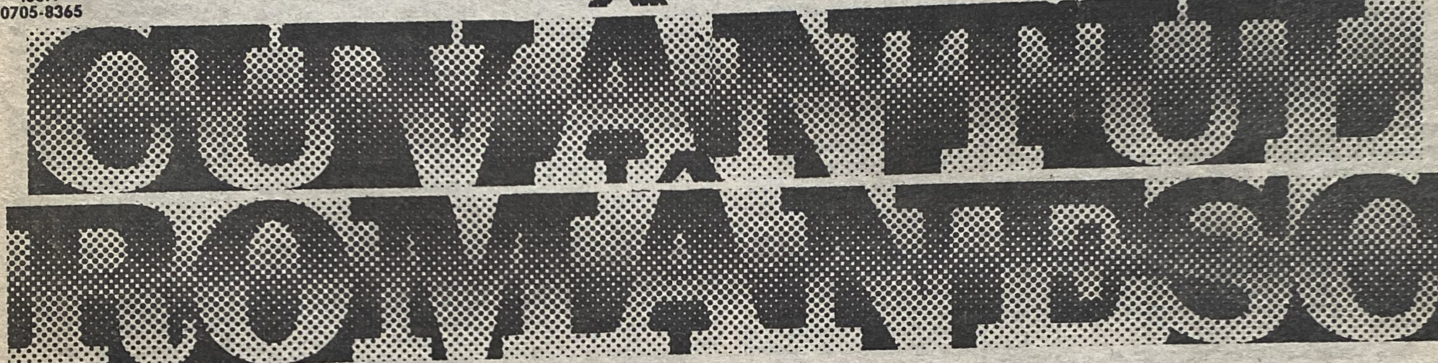
Tema tratată: a desrădăcinatului gonit de-acasă, victimă a ororilor totalitare, a birocrației cenușii și desumanizante de pretutindeni, din lumea robită de acolo, din lumea eliberată de aici, tema omului simplu și curat lovit de stăpânirea politică de atunci, de alianțele internaționale - pe ce au fost acestea întemeiate dacă nu pe drepturile și libertățile omului, liber să le exercite în țara lui liberă nu ocupată sau alienată ideologic de alții? -, tema omului victimă a stăpânirii totalitare și birocrației de pretutindeni este și astăzi actuală. Ba chiar foarte actuală. Ea sângerează în trunchiul Europei fracturate de astăzi, sângerează în trupul și sângele unui popor lovit nu numai fizic dar și în ființa lui morală în existența lui culturală -, omis din lume de tăcerea din lăuntru și din afară.

Dar să revenim la premiul Nobel. Care sunt mijloacele de informare ale unui juriu internațional, aplecat peste un text pe care sigur că l-a citit în orginal sau în traducere? Lectura textului. Se adaugă,

Continuare în pag. 4

ISSN 0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 11 Nr. 120 -APRILIE 1986- PUBLICAȚIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULAȚIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVEȚIA, GERMANIA, GRECIA, FRANȚA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

PĂRINTELE CALCIU ÎNDEAMNĂ LA UNIRE ȘI OFENSIVĂ

Eugen BÂRSAN

Comunitatea Românească din Chicago s'a bucurat în zilele de 22-23 Februarie de vizita Părintelui Gheorghe Calciu-Dumitreasa, în însoțirea Părintelui Arhim. Roman Braga. O vizită care a avut loc în cadrul programului misionar al Episcopiei Ortodoxe Române din America, și doar la câteva zile dela întoarcerea Părintelui Calciu dintr'un alt drum misionar care l-a purtat în Austria și Elveția pentru peste 30 de conferințe patronate de Biserica Catolică și de Asociația "Solidaritatea Creștină Internațională" (Elveția). Conferințe care au avut ca temă "Suferința umană și Providența Divină", referința, la suferință, fiind legată de cea din închisorile comuniste din România. Un colaborator al nostru care a urmărit aceste conferințe, ne informează: "Părintele Calciu, a dovedit în fața numeroaselor asistențe din Austria și Elveția un tact excepțional, a produs mai mult decât o bună impresie și a făcut un serviciu neamului românesc cum puțini Români au reușit s'o facă în ultimele decenii. Tocmai de aceea e de așteptat ca lătrătorii de serviciu ai securității să-l atace în chip și fel."

De bună seamă că audiențele din Austria și Elveția au fost în principal austriece și elvețiene. La Chicago, ele au fost românești. Iar în ciuda faptului că Părintele Calciu este un preot ortodox misionar, ele au mai avut și particularitatea de a fi interconfesionale. In alte cuvinte, și Românii baptiști, din Chicago, au arătat un deosebit interes de a-l vedea, de a-l asculta, de a sta de vorbă cu Părintele Calciu și în ultimă instanță de a-i acorda, la fel ca ortodocșii și alți creștini, cinstea de care s'a făcut vrednic prin puternica lui poziție anti-ateistă și toate suferințele la care a fost supus pentru ea, pe care le-a acceptat cu împăcarea: "Ei (comuniștii) aveau forța, eu îl aveam pe Iisus Hristos".

Programul misionar dela Chicago a început în dimineața zilei de 22 Februarie în sala Centrului Cultural al Bisericii Sf. Maria (română ortodoxă) cu o conferință a Părintelui Arhim. Roman Braga despre

Continuare în pag.3

DESFIINȚAREA PLANIFICATĂ

—— George BRANA ——

Românii așteaptă cu sufletul la gură să-și dea obștescul sfârșit un om de care s'ar spune că trage să moară dar nu moare. Acest om a fost unul din pionii planului de distrugere a României și a poporului român. El a făcut tot ce i s'a cerut, cu cea mai câinoasă pasiune, așa că trebue să recunoaștem: a fost bine găsit. Dar ce se poate spera dela moartea acestui pion care va fi imediat înlocuit cu altul, pregătit cu toată grija, după toate expertizele specialiștilor, din vreme?

Oricine urmărește reperele istorice cu o minimă capacitate de descifrare a istoriei constată că de cel puțin 60 de ani, după abia câteva clipe de apoteoză, umbrite și ele de murdării politice interne, nu s'a mers dintr'un bine într'un mai bine, ci a fost un curs constant din rău în mai rău. Abia după 22 de ani dela împlinirea visului secular național, Intregirea, România Mare a fost desmembrată. Scurt timp după pierderea teritoriilor poporul român și-a pierdut și pacea, după ce intrase de mulți ani într'un război intern care de fapt era un criminal abuz de putere; după pierderea păcii și-au pierdut și orice urmă de libertate și Românii au fost transformați în roboți, au fost jupuiți de tot ce aveau și aruncați în mizerie, țara a fost sărăcită de tot ce mai avea, a fost supusă unei destrucții ecologice totale, i s'au dărâmat monumentele culturii creștine milenare, iar după un feroce "noocid" adică distrugerea oricărui spirit al tradiției românești, s'a instaurat genocidul, de vară și de iarnă.

Este vorba după toate evidențele de un plan îndelung și minuțios stabilit, și în fața acestei avalanșe a distrugerii ne întrebăm când după avalanșa descendentă va veni una și în sens invers, ascendentă. Prin ce formulă magică s'ar putea reface tot ce-a fost distrus? Oricine ar urma satrapului care se spune că trage să moară, va fi ca și Gorbaciov din U.R.S.S., alt pion al aceluiași sistem, care pentru Rusia e spre conducerea lumii, iar pentru națiunile mici spre distrugerea lor. Cu acest sistem nu se vor reconstrui niciodată Bisericile dărâmate, după cum nici răvășirea agriculturii nu va putea fi înlocuită cu ordinea naturală milenară din Dacia, nici energia lipsă nu va cădea din cer, nici dizolvarea industriilor parazitare nu ar aduce decât legiuni de muritori de foame și ruine ale "progresului", pline de vechituri, nici oțelul pe care nu-l vrea nimeni nu va ține loc de pâine, nici "petrochimia" hipertrofiată nu va avea "aur negru" să-l rafineze și va trece probabil la rafinarea apei din "Marea Neagră" ca să facă ceva, nici traumatismele provocate în suflete prin răsturnarea tuturor valorilor nu vor putea fi vindecate prin vreo reorganizare a "psihiatricelor" de stat. Cu noul satrap nu se va putea merge la nici un mai bine, ci iarăși la un mai rău. Niciodată nu se va putea ieși cu acest regim din planificarea ditrugerii lentă la început, și din ce în ce mai accelerată în ultimii 40 de ani.

De unde să așteptăm minunea? Dela Dumnezeu? Fără îndoială, dar unde nu e, nici Dumnezeu nu dă. Ce mai "E" în România ca posibilă bază de reconstrucție a țării? Intrebându-ne, ajungem la răspunsul că după atâția de ani de distrugere planificată în ritm din ce în ce mai accelerat, tot ce-a mai rămas de distrus este poporul român însuși. Bazele planificării distrugerii României și a Românilor au fost puse odată cu victoria definitivă a lui Lenin, și ca prim semn a fost atacul terorist împotriva Regelui Ferdinand, în 1921, când nu au fost uciși însă decât un ministru și un episcop. Teroristul era un agent străin.

După distrugerile materiale, și morale din ultimii 40 de ani, a venit rândul distrugerii fizice a Românilor. Au fost generali care-au făcut și ei ce-au putut, acum a venit ajutorul Generalului Iarna.

La genocidul fizic se va putea adăuga dislocarea oamenilor din România, ceea ce a început prin "colectivizare" ca exercițiu interior, aducător de foamete. Cine își va mai aduce aminte peste 50 de ani de bâlciul dela Helsinki?

Da, se va spune, dar avem dreptul la o nădejde într'un cât mai rapid "după", pentrucă pe urmele muribundului de azi vine lupta pentru putere. Desigur câinii se mușcă între ei când e vorba de ciolan, dar în România este vorba de altceva, și anume de câinii cei mai "viteji", aceia considerați drept cei mai capabili de-a mușca ce-a mai rămas din poporul român, ca să-l mănânce până la ultimul oscior.

Implacabil, sistemul rămâne. Si s'a văzut că aduce la conducerea lagărului național disperați din ce în ce mai cumpliți. După succesul alegerii muribundului de azi, nu trebue să avem nici o îndoială că noua alegere va fi tot așa de sigură. □

editorial

TRUCAJELE DIN FILIPINE

Răsturnarea Presedintelui Marcos în Filipine a fost complet neprevăzută de către observatorii politici. Mai cu seamă, în împrejurările care s'au creat după alegerile din Februarie.

Indepărtarea regimului Marcos nu s'a făcut printr'o revoluție, ci printr'o serie întreagă de "trucaje" politice, jurnalistice, economice și militare. Unele din aceste "trucaje" au fost pregătite intenționat, iar altele au apărut fără nici o explicație, din senin, ca necunoscute ale istoriei. In orice caz, combinația involuntară a acestor "trucaje" a dus la schimbarea de regim politic în Filipine.

Primul "trucaj" a fost pregătit de Marcos, cu alegerile din Februarie. Ca om politic, Marcos nu avea nevoie de aceste alegeri, căci era investit cu puterea politică până în 1987. In acest timp, Marcos avea răgazul să verifice opinia publică, să facă inițierea unor reforme necesare, prin care ar fi redus intensitatea și valoarea opoziției interne, și ar fi asigurat regimului său o credibilitate pe planul politicii externe. Oricum, în 1987, Marcos s'ar fi putut retrage din viața politică, lăsând în urma lui, prin măsuri de prevedere și seriozitate, o miscare politică și juridică a Statului. S'a cramponat însă de putere și iluzii. "Trucajul" lui Marcos a constat în repezeala cu care a forțat alegerile generale, într'o țară în care nu este posibilă pregătirea unor astfel de alegeri, în grabă; opinia publică este fluctuantă și Marcos nu putea conta, integral, pe rezultatele alegerilor din trecut. Opoziția crescuse, atât extensiv, cât și intensiv.

D-na Aquino a avut și ea "trucajele" ei, pe mai multe planuri; între acestea s'au integrat "trucajele" militarilor disidenți, care nu aveau nici o forță militară, care ar fi putut fi opusă armatei regulate.

"Trucajul" succesului electoral, desemnat de Corazon Aquino a fost însă cel mai spectacular. Reușita sa în alegeri a fost prezentată prin toate mijloacele tehnologice americane, fără nici o documentare, fără nici o evidență. Astăzi, când D-na Aquino este Presedinte al Filipinezilor, are toate mijloacele legale să demonstreze succesul ei în alegeri, chiar în cadrul sistemului parlamentar, cu toate actele oficiale care au rămas dela circumscripțiile de votare. In loc să facă această verificare a adevărului, D-na Aquino a declarat guvernul nou format, un "guvern revoluționar". Acesta este un nou "trucaj", căci nu a fost o revoluție filipineză, au fost doar demonstrații de stradă în Manila, capitala țării, și absolut nimic în restul țării. Caracterul de "guvern revoluționar" o scutește pe Corazon Aquino de respectul principiilor democratice, deci îi îngăduie să oprească orice formă legală de opoziție politică, să se manifeste în activitățile politice. Pentrucă se știe că nu a reusit în alegeri, cu toate "trucajele" săvârșite și ilegalitățile comise.

Ce învățăminte putem trage din experiența Filipinezilor? Simplu, că regimurile autoritare se pot prăbuși, nu numai prin opoziția unor forțe reale, democratice, dar și prin elemente și factori care nu pot fi prevăzuți și care nu intră în balanța logică a evenimentelor, așa cum apar acestea pe ecran. Nici un regim politic nu poate dura o veșnicie. Uneori, o stupidă combinație de "trucaje" poate duce la schimbări radicale și profunde.

Astfel de schimbări, se pot întâmpla și în Romania, căci oricât de înțelepți ar fi membrii comitetului central al partidului comunist și oricât de "precisă" este doctrina marxismului, există factori ascunși a căror intervenție poate crea răsturnări și detronări politice inimaginabile. Regimul Ceausescu a produs atâtea "trucaje" cu care s'a salvat până acum , dar noi credem că este posibil că aceste "trucaje" ale lui sau ale Sovietelor vor fi capabile, cândva, să tragă o cacialma serioasă comuniștilor români, și să-i arunce peste bord.

George BĂLAŞU

CODRULE CODRUŢULE

(o floare ce moare)

——Radu ENESCU——

Cuvântul Floră vine, cred, dela Floare; sau viceversa.

La Conferința dela Paris (Februarie 86) convocată din inițiativa autorităților franceze, au asistat și intervenit delegații tuturor țărilor doritoare de a concerta o politică generală menită să frâneze deteriorarea florei; în mod special a pădurilor. In aula dela Sorbona și-au dat întâlnire ecologiști din toate colțurile lumii. Ecologiști autentici; nu cei instrumentați de interese politice ci, în majoritatea cazurilor, oameni de stiință. Si de conștiință.

Conferința SILVA nume ales de însuși Presedintele Franței mi-a amintit, - reminiscență de pe băncile liceului, - versul scandat al poetului latin:

" Silva vetus stabat,
nula violata securi"

"Se'nalță milenară pădurea
Ne-atinsă de crunta secure"
... în traducere liberă.

Problemele expuse de reprezentanții diferitelor guverne, soluțiile propuse, vor constitui desigur un vast material informativ și un mănunchi de criterii pentru a întreprinde o acțiune, pe plan mondial, în vederea ocrotirii și conservării acestui imens rezervor biologic, -în aparență inepuizabil, - dar expus pericolului unei continue degradări în urma exceselor și atentatelor omului.

Lungă e lista cauzelor acestor ravagii constante, provocate în ultimele decenii. Epidemii, viruși, poluanți atmosferici, molecule nocive, contaminarea apelor, lipsa unei autentice campanii de împăduriri, au minat și modificat treptat treptat, fiziologia plantei care a reprezentat simbolul vegetal prin excelență: ARBORELE. Pe de altă parte, actele scelerate ale piromanilor, - unele în mod deliberat provocate, altele datorită comportamentelor patologice, au devastat regiuni întregi de păduri pe toată suprafața terestră.

Si securea. Zeci de mii de hectare de arbori sunt zilnic sacrificate pentru fabricarea milioanelor de tone de hârtie necesară presei din lumea întreagă.

Dar nu numai pomul, lemnul, - acest element nobil care a înlesnit omenirii să-și clădească acoperișul, să-și fabrice plugul, să-și încălzească căminul, să-și lumineze nopțile, să-și înflăcăreze imaginația la privirea hipnotică a Flăcării, magia Focului; alte elemente ale naturii au cunoscut aceeași soartă: pământul, aerul, apele.

Odinioară, - dar nu mai departe de acum 20 de ani, - în țara Baștilor în Catalunia, păstrăvii încă mișunau în râurile și pârâurile munților pădurilor. Azi, pe ape, plutește doar spumă acidulată; și deșeurile fabricilor de hârtie.

Omul a întors spatele Naturii. Cetățean al asfaltului, fabricant de cuptoare înalte, depredator nesățios al tezaurului naturii, el a uitat vechea zicală, cu a ei povață, mai de actualitate decât niciodată: "Omule, nu-ți tăia craca de sub tine".

Psihogeneza simbolului ARBORE trebuește situată, cred, în acel "Illo tempore", spațiu-timp sacru, - când s'au plămădit, din minte și realitate, o serie de imagini aproape mitice. Arborele a constituit, de când lumea e lume, un simbol unic. "Arborele vieții", "Arborele cosmic", "Arborele sacru", genealogic, nu sunt simple formule alegorice, nici expresii copulative împerechiate la întâmplare. Ele cuprind semnificații profunde. "Par quelle synthèse mentale de l'humanité archaique et à partir de quelles particularités de la structure de l'arbre comme tel, un symbolisme si vaste et si cohérent s'est-il établi"? se întreabă Mircea Eliade.

Cugetând asupra acestor probleme mi-am îndreptat gândul spre glia noastră scumpă. Spre geografia ei binecuvântată.

Românul a dovedit, în toate manifestările și expresiile sale sufletești, o nemărginită dragoste de natură. Poezia noastră, atât cea cultă cât și cea populară e o continuă spovedanie a sentimentelor născute din dialogul între om și cadrul înconjurător. Pădurea prin excelență: Codrul. "Codrule, codruțule...." Pomul, ale cărui frunze uscate aștern culcuș pământului. Si poetului:

Si nime'n urma mea, nu-mi plânge la creștet / Doar moartea glas să dea frunzișului veșted.

Codrul nu e un simplu obiect. E un întreg univers; cu sute de viețuitoare:

Impărat slăvit e codrul / Neamuri mii îi cresc sub poale / Toate înflorind din mila /Codrului, Măriei Tale.

Mă încumet să spun că nu există literatură care să fi cântat atât de duios și de "solicitant", Natura.

Orice copac în juru-mi, îl simt că mi-e părinte / Cu cea din urmă iarbă, de mult am legământ. / De dincolo de oameni, de timp și de mormânt / Un ram se-apleacă tainic, să mă binecuvinte.

Melancolia poetică se împletește cu voioșia lirică.

Crainici iepurii cei repezi / Purtători îi sunt de vești / Filomene-i țin orchestrul / Si izvoare spun povești.

Sute de exemple am putea aduce, dar spațiul nu ne îngăduie.

Mă întreb, sufletul românesc, care a viețuit zeci de veacuri în comuniune cu Natura, cu Codrul, va mai putea oare să-și păstreze structura-i specifică sufletească în momentul în care vor dispare arborii, se vor veșteji pădurile iar păsările vor înceta să cânte?

Dincolo de tragediile istoriei, care s'au abătut peste țară, și care vor lăsa urme adânci, iată o temă demnă de a fi luată în seamă. □

CĂTRE REDACȚIE

* CLINTON, USA - Prin intermediul informativ al ziarului Dvs., cât și prin ajutorul Centrului de promovare a cărții românești Hyperion din Paris - Franța, precum și prin bunăvointa Dlui Aurelio Răuță - Madrid, Spania, am ajuns în posesia cărților în limba română pe care le-am comandat, fapt pentru care țin să mulțumesc tuturor, în special Dlui Prof. Răuță, pentru încrederea de a mi le expedia fără plata anticipată.

In așteptarea noilor apariții de cărți românești, sper că și în viitor să fac uz de același procedeu.

Cu toată considerația, încăodată vă mulțumesc tuturor,

Lucreția O. McBEE

*LONG ISLAND CITY, USA - ... Dacă politica americană are interes să publice memoriile fostului general Pacepa, nu înțeleg pentru ce ziarul Dvs. îi face progagandă, publicându-i memoriile (care memorii?)

Sau poate Dvs. și colaboratorii îl socotiți pe Pacepa erou, încât mâine sau poimâine îl vedem și candidat la cârma țării.

Majoritatea dintre Dvs. ați plecat din țară din câte știu tocmai în acea perioadă când Pacepa începea să se ridice, călcând peste cadavre. Mulți studenți au intrat la puscărie tocmai datorită acestor mârșavi care acum ca Ceaușescu, se cred eroi sau poate chiar și disidenți. Noi care am fost studenți în perioada anilor 1956-1957 știm perfect ce-a făcut această canalie, iar acum o serie de ziare îl iau în brațe.

Credeți Dvs. că se poate uita toată activitatea lui de 28 de ani?

Stim cu toți, cei care am suferit, că niciodată nu vom uita pe cei care au fost în posturile cheie si au mâncat o pâine albă în România.

Si să știți că poporul român nu uită pe cei care ne-au făcut să suferim în anii grei de după război.

Cu stimă,

Romulus IONITA

*TRAISKIRCHEN, AUSTRIA - Citesc de fiecare dată cu satisfacție și mândrie acest ziar, care a devenit o hrană a exilului românesc.

Mă bucur când primesc "Cuvântul Românesc", tribună a Românilor de pretutindeni, ce se umple di fiecare dată cu gândurile și năzuințele compatrioților.

Vă trimit aceste rânduri din Traiskirchen, Austria, unde din mila lui Dumnezeu mă aflu de curând (câteva luni) scăpat din supliciul comunist, prin gardurile de sârmă ghimpată ale "raiului socialist" din România.

Din țară vă aduc aceleasi vești de mizerie politică și economică, de teroare polițienească, unde orice răzvrătire este eradicată din fașă cu brutalitate, unde populația caută cu disperare hrana de zi cu zi și unde speranța de mai bine s'a spulberat de mult, căci din zi în zi este mai rău.

Deținătorii de pașapoarte fără cetățenie se înmulțesc (au ajuns de ordinul miilor) și bat zilnic la porțile ambasadelor străine din București, în speranța obținerii unei vize cu care să poată ieși în lumea largă. Acești oameni au ajuns bătaia de joc a milițienilor și a funcționarilor dela "pașapoarte".

Am fost martor la răzvrătirea unui grup de "pașaportari fără cetățenie", la Serv. Pașapoarte din Str. Nicolae Iorga București, ce au dezvăluit strigând în gura mare că securiști români atașați pe la ambasadele din București, în special dela ambasada Thailandei, au pretins câte cincizeci de colari solicitanților de vize, spre a le da voie în ambasadă și a le facilita obținerea vizei.

Ambasada Thailandei a acordat peste treizeci de vize în anul 1985 unor Români cu pașaport fără cetățenie ce doreau să emigreze în USA, dar nu îndeplineau condițiile. După schimbarea consulului în anul 1985, Thailanda nu a mai acordat vize Românilor ce năvăliseră această ambasada, auzind că se acordă zive.

Niculae SOLEA

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că -REDACȚIA ACESTUI ZIAR- nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

LUGUBRA PANORAMĂ A BUCUREŞTIULUI

—George IOVA—

Mi s'a strâns cu durere inima, când într'o seară, după obişnuitul program de ştiri, televiziunea germană, mi-a adus în casă, pe ecranul televizorului, timp de zece minute, lugubra panoramă a Bucureştiului, dărâmat de paranoia regimului comunisto-ceauşist. Buldozerul comunist şi târnăcopul, au transformat în moloz şi ţăndări, monumente, biserici, locuri de amintire istorică a naţiunii; tot ceea ce reprezenta în acest bucureştean cartier, însăşi istoria naţională a patriei. Acum, pe această imensă întindere de mormane de moloz, nu mai era nimic de recunoscut. Si, doar prin acest cartier, cu vreo jumătate de veac în urmă, mi-am petrecut copilăria şi adolescenţa. Pe Uranus, în copilărie, aşteptam în dreptul tipografiei Marwan, vizavi de Arhivele Statului, să sosească tramvaiul tras de doi cai roibi, laţi în spate şi cu cozile lor lungi măturând pietrele caldarâmului, (ultima linie de tramvai cu cai din Bucureşti). Aşteptam acolo, să mă pot căţăra, din mers, pe treapta vagonului şi să merg aşa, de-a lungul zidurilor Arsenalului Armatei, până'n dreptul monumentului din faţa porţii Arsenalului; uneori, atins peste picioare de sfârcul biciului vatmanului...Săream de pe treapta vagonului şi strigam râzând: -Mâine am să vin la capul liniei cu două kile de ovăz, dela unchiul State, să-l dai cailor. (Si am adus de vreo câteva ori).

Pe urmă, Calea 13 Septembrie şi cazarma regimentului de gardă, 6 Mihai Viteazul. Apoi, Biserica cu cele două turle albe, care nu mai erau acum decât în închipuirea mea, în amintirea mea. Pe o străduţă îngustă, care ducea până'n spatele cazărmii, am mers de multe ori să ascult repetiţiile renumitei fanfare a regimentului; marşul Basarabia îmi rămânea la inimă şi-l fluieram şi eu, în drum spre casă...

Si iarăşi strada Uranus, care nu mai este, cu simigeria Grecului de pe colţul cu strada Cazărmii, unde iarna, veneam anume să cumpăr de cincizeci de bani o porţie de dovleac copt, sau de-un leu "corăbioare". Apoi, porneam în fugă pe strada care se lăsa în pantă şi cam rău pavată, până'n Calea Rahovei, strada cu prăvălii şi cu cinematografe, cu case boiereşti şi porţi înalte din fier forjat, care şi ea urca în pantă, ca şi Uranus, spre vârful colinei numit Dealul Spirei, cu anume însemnătate istorică...

Si iată şi cealaltă colină, care porneşte în pantă dulce, din capătul străzii 11 Iunie, pe lângă fântâna arteziană din faţa Parcului Regele Carol I, pădure sfârtecată şi ea de buldozerul şi târnăcopul comunist, ca o profanare a istoriei şi a vestigiilor aparţinând trecutului istoric al patriei: Dealul Filaretului. Muzeul Militar, mormântul Eroului Necunoscut, cu flacăra nestinsă, sfânt simbol al jertfei celor ce şi-au dat viaţa şi sângele pentru Intregirea Neamului, pentru Independenţa Tării Româneşti. Nici acestea nu mai sunt, în intenţia sălbatică a comuniştilor, de a şterge orice urmă a adevăratei istorii a neamului, pentru generaţiile de după 1944. De foarte multă vreme, în aşa zisa "Epoca Ceauşescu", târnăcopul comunist a făcut să lăcrimeze ochii cetăţenilor din pricina molozului prăfuit, care-i îndurerează. Praf de cărămidă, pulbere de vis, în cetatea lui Bucur construiesc acum comuniştii, peste temeliile şi altarele bisericilor demolate...Si, nici un protest. Nici Patriarhul şi nici alt cler bisericesc din România, n'au mişcat un deget, întru apărarea atâtor locaşuri sfinte dărâmate. Motivarea: pentru construcţia unor edificii zămislite de paranoia ceauşistă.

Am urmărit, - cum spuneam - în seara aceea, la televizor, derulată în chip încet, trista imagine a dărâmăturilor în cel mai frumos colţ bucureştean de pe Dealul Spirei; strada Uranus, Calea Rahovei, Spitalul Brâncovenesc, bisericile de sub Dealul Mitropoliei, prefăcute în moloz. Si încercând să visez acea dulce perioadă a copilăriei, m'am pus în situaţia jalnică a celor care şi-au luat viaţa, în momentul în care buldozerele au început să le dărâme casele. Fiindcă nu te poţi despărţi cu atâta uşurinţă de locul copilăriei, de-al tinereţii, şi nicăieri nu mai poţi respira cu aceeaşi sete de viaţă, aerul care ţi-a umplut întâia oară plămânii...

Reporterul televiziunii germane, a ţinut să ia şi un interviu conducătorului-arhitect al "marilor lucrări", care a papagalisit cu lozinci partinice, "extraordinara" măreţie a lucrărilor şi "extraordinarele indicaţii" ale Secretarului General, Nicolae Ceauşescu...

Am înţeles prea puţin din spusele arhitectului, deşi vorbea româneşte. Am înţeles însă mult mai mult, când spre sfârşitul emisiunii, reporterul a luat un interviu unei ţărănci de naţionalitate germană din Banat, care, mestecând într'o cratiţă, spunea:..." carne, nu prea gătim că nu se găseşte, dar am învăţat să facem "chifteluţe" din mazăre... □

George IOVA

PĂRINTELE CALCIU ÎNDEAMNĂ LA UNIRE ŞI OFENSIVĂ

Urmare din pag. 1

"Iov, suferinţa dreptului", urmată de conferinţa Părintelui Calciu despre "Suferinţa umană şi Providenţa Divină", şi a continuat a doua zi (zi de Duminică) cu alte două conferinţe ale Părintelui Calciu, una ţinută după Sf. Slujbă a Liturghiei şi o gustare de amiază în sala Bisericii""Naşterea Domnului" (română ortodoxă) şi alta în decursul serii la Biserica Română Baptistă de sub păstorirea Predicatorului Alexa Popovici.

Naraţiunea suferinţelor prin care a trecut Părintele Calciu precum şi alţi Români care au luat cu curaj poziţia de confruntare a politicii ateiste şi alte politici anti-naţionale ale regimului comunist din ţară, a făcut ca cele trei audienţe din Chicago să ajungă la o imagine mai clară despre ce se petrece în ţară şi nu se vede. Drama Românului şi Creştinului întemniţat, extinsă până la limita de exterminare.

După fiecare conferinţă au urmat întrebări şi răspunsuri într'un cadru destul de larg, mărginit însă la problemele: Biserică, Comunism, Regim comunist, Exil, Naţiune şi Tară.

Când vorbeşti de lucruri care ostracizează Biserica şi ţara, este natural să te gândeşti şi la idei-soluţii de mai bine. Ideile-soluţii propuse de Părintele Calciu, la Chicago, şi pe care ne îndeamnă să le punem în practică, pentru salvarea noastră, a Bisericii şi a ţării, sunt: ieşirea din mrejele fricii, unire românească şi luarea unei poziţii ofensive. Să le luăm pe scurt la rând.

Deşi ne aflăm în străinătate pentrucă chipurile suntem anti-regim comunist, multora le lipseşte curajul atitudinii anti-comuniste, preferând să o scalde. Desigur că motivul este frica. Dar mai este şi altceva corelat cu ea, ce Părintele Calciu a insistat a scoate în evidenţă. Acest altceva e atmosfera infectată pe care o crează, între noi, agenţii de influenţă. Agenţii de influenţă, ca de pildă preoţii, culturalii şi alţii trimişi de Bucureşti în diasporă cu contract (ori fără contract), sunt instrumentele securităţii din ţară, care e foarte mult interesată să ne ţină într'o stare de frică, de desunire şi de slăbiciune vasală. Părintele Calciu ne spune şi ne îndeamnă să ne eliberăm de orice frică, cu argumentul că cine poartă în el spiritul unui sens creştin şi naţional nu are voie să fie victima fricii şi a agenţilor de influenţă.

Problema unirii e acută. Suntem desuniţi pentru orice fleac. Chiar şi pentru faptul că unuia nu-i plac de ochii altuia. Trebue trasă o linie de separaţie între cele morbide personale şi cele de ordin suprem naţional. Părintele Calciu ne îndeamnă s'o facem, căci numai aşa creştem în seriozitate şi putere şi ne putem împlini ca Români.

E vorba şi de o atitudine ofensivă, care pleacă dela întrebarea: Cum se poate pune capăt relelor, cum poţi învinge ideologic şi restaura ceea ce este de restaurat, legat de răvăşirile comuniste din ţară şi dintre noi? Răspunsul, după cum zice şi Părintele Calciu, e numai unul: luarea unei poziţii ofensive.

Cu ieşirea din frică, cu o dare de mână la unire şi cu o atitudine ofensivă faţă de ce suntem datori să combatem şi realizam, ajungem la ce trebue să fim.

Eugen BÂRSAN

BABY DOC, MARCOS ŞI CEAUŞESCU

O veche superstiţie: toate vin în grup de trei.

Intâi şi-a luat zborul din Haiti, Baby Doc Duvalier cu nevasta Michele încălţată în pantofi "Gucci".

Viaţa lor s'a dovedit mai lungă decât tronul "până la moarte" primit cadou dela Papa Doc.

Actualmente, cu bani de icre negre pentru breakfast, Baby Doc şi Babies' Doc îşi caută un castel la căldură, undeva prin Africa.

Al doilea avion, cu saltele căptuşite cu dolari, l-a transportat pe Marcos et Co. dela Manila până la Hawai.

Biletele de voiaj au fost donate de Unchiul Sam.

Baby Doc nu mai putea ţine în frâu protestele populaţiei, iar Marcos nu se arătase destul de dibaci ca să reuşească în alegeri cu unanimitate.

Ambii erau sprijinitori ai politicii americane şi noile guverne din Prince-au Port şi Manila vor continua să colaboreze cu dolarii din Washington.

Preşedintele Reagan a fost pragmatic: decât să ai doi "prieteni" care te compromit, mai bine fără ei.

Acum de partea cealaltă a cortinei.

Tov. Gorbaciov este într'o situaţie şi mai critică decât a fost preşedintele Reagan.

In ţarcul prietenilor sateliţi se găseşte un tovarăş, mai mult clovn decât tovarăş, cu pretenţii de geniu pe meridianele politice al Moscovei. Acest clovn a reuşit să supra-compromită sistemul deja compromis al regimurilor de dictatură roşie.

Este vorba de "Omul bolnav al comunismului" pe care Gorbaciov, ca un conducător pragmatic, va trebui să-l caute de sănătate într'un spital din Moscova.

Pentru Kremlin tov. Ceauşescu este mai compromiţător decât era pentru Washington prietenia cu Baby Doc sau Ferdinand Marcos.

Dictatorul Rusiei nu poate convinge lumea că sistemul lui Karl Marx este superior sistemului capitalist atâta timp cât în socialismul multilateral al RSR-ului economia e distrusă, oamenii n'au ce mânca, trăiesc în frig, în întuneric, bătrânii sunt aruncaţi din spitale, etc., şi asta în numele construirii viitorului comunist.

Săgeţile vecinilor, lansate cu aprobarea Moscovei, au ridicat nivelul de adrenalină la prostata regală.

Ungurii arată la TV rafturile pline cu alimente; TV-Sofia spune "Noapte bună dragi ascultători Români", iar grănicerii iugoslavi nu întorc pe "trădătorii" care au trecut clandestin graniţa.

Supra laudele: El, supra geniu; Ea, supra savantă şi restul familiei cu moştenire genetică din Scorniceşti, nu mai sunt nici măcar ridicoli.

In cercul ambasadorilor ce formează Naţiunile Unite, părerea este aproape unanimă:

"Ceauşescu e nebun!"

Stroe MOLDOVANU

(Notă: revista "Spectator" din Anglia publică recent un articol intitulat "Nebunia lui Ceauşescu.")

CRUCEA ŞI DEMNITATEA POPORULUI ROMÂN

—— Paul COSTESCU ——

Românii, popor creştin şi vechi îşi poartă crucea pe nesfârşita Golgotă, ridicându-şi ochii spre înălţimile cerului, cu încredere în forţele şi credinţa lor. Popor al suferinţei, îşi aşteaptă binecuvântarea şi mântuirea lui Hristos, popor care nu se lasă doborît de durere, căci suferinţa şi răstignirea sunt lăsate de Dumnezeu, care a adus şi învierea şi înălţarea de veci. Românul, ca orice creştin adevărat ştie să sufere, căci suferinţa îi este şi purificarea lui.

De veacuri şi prin veacuri, poporul român a trecut prin tragediile vremurilor, însă credinţa i-a fost întotdeauna sprijin, rezistenţă şi echilibru, şi a învins, ajungând să-şi afirme tăria, măreţia şi talentul său creator, iar dacă astăzi crucea îi este atât de grea, aceasta se datoreşte timpului pe care îl trăim cu toţii, timp în care ticăloşii îi pângăresc credinţa, istoria, cultura şi fiinţa lui, îi ucid fiii, fraţii şi surorile, însă acest popor crucificat va fi răsplătit de forţele nebănuite ale divinităţii, pentrucă a rămas neclintit şi răbdător, fără să se lepede de credinţă şi fără să-şi trădeze neamul şi idealul pentru care au luptat, au suferit şi s'au sacrificat strămoşii şi părinţii lui.

Niciodată ca astăzi biserica creştin-ortodoxă română nu a fost atât de încărcată de sufletele Românilor, atât în ţara lor chinuită şi batjocorită de vânzătorii neamului, şi tot pe atât de încărcată de suflete în biserica ortodoxă română de dincolo de hotarele ţării, unde rugăciunile lor se înalţă spre bolţile cerului.

Majoritatea dintre noi am fost martori şi părtaşi la suferinţele poporului român timp de patruzeci de ani în România creştină, unde copii, tineri, femei şi bătrâni au fost azvârliţi în ocnă, numai pentrucă au îndrăznit să-şi apere credinţa, dreptatea şi libertatea lor, numai pentrucă erau adevăraţi Români, au fost şi sunt umiliţi, maltrataţi, chinuiţi şi ucişi cu bestialitate de către forţele întunericului comunist, de către pleava unui putregai fără ţară şi neam, de către renegaţii poporului, care nu au nimic comun cu credinţa, cultura şi aspiraţiile neamului românesc. Apoi, aici în Occident ne-a fost dat să vedem şi să luăm parte la suferinţele, la zbuciumul şi neodihna acelor Români izgoniţi de tragedia din ţara lor. Români care îşi caută adăpost, sprijin şi înţelegere. Dar înţelegerea nu o pot afla decât tot în sufletele chinuite şi neliniştite ale Românilor, pentrucă numai ei sunt acei martiri care îşi cunosc şi'şi înţeleg suferinţa.

Ne-a fost dat să vedem pe unde am trecut chinul neamului nostru, urgisit, dar drept şi demn în suferinţa lui, am văzut şi am auzit ţipătul disperat al copiilor care şi-au pierdut părinţii ucişi, mame sfărmându-se de durere pentru fiii lor morţi, bărbaţi gemând de spaimă şi suferinţă pentru fiii, soţiile, fraţii şi surorile care au murit departe de ei fără să le mai ştie de urmă.

Dar, am văzut şi ticăloşi fără nici o lege care nu ştiu decât să blameze suferinţele Românilor, să insulte şi să hulească biserica ortodoxă română şi pe oamenii de cultură care prin creaţia şi cuvântul lor apără fiinţa acestui popor român.

Am văzut aşa zişi ziarişti care sub masca libertăţii şi a democraţiei, justifică crimele comuniste, vrând să deruteze opinia publică şi să înşele naivitatea oamenilor de bună credinţă.

Am văzut colaboraţionişti care dau mâna forţelor răului şi distrugerii, persoane care au ajuns în diferite funcţii sau în învăţământul superior din Occident, care şi-au vândut neamul şi sufletul pentru bani şi avantajele oferite de comunişti, transformând locul unde lucrează în oficine de infiltrare şi dezinformare, sub falsa înfăţişare că fac cunoscute arta şi cultura română.

Numele acestor renegaţi sunt însă stigmatizate de neamul românesc, pentrucă atât în ţară cât şi în străinătate au fost şi sunt acei care au ajutat, au menţinut şi caută să menţină dezastrul poporului român.

Aceştia sunt propăvăduitorii doctrinei urii şi ai minciunii, ai partidului crimei, dar crudă şi cumplită pedeapsă îi va urmări din neam în neam, până când ţara românească va fi curăţată de ultima rămăşiţă a lor.

Aceşti neputincioşi sunt însă puţini, aceştia sunt nevrednicii care nu cred în nimic decât în bani, ei sunt nemulţumiţii şi supăraţii pe propria lor persoană, incapabili să dea ceva vieţii şi omului adevărat, ei sunt buruienile care vor să înnece în întuneric ce-i bun şi valoros atât în ţară cât şi în străinătate.

Dela un timp însă au început să apară în presa din Occident articole care dau la iveală reala şi adevărata faţă a lucrurilor din România. In acest sens putem cita articolul lui Roger Thurow, apărut la 27 Ianuarie 1986, în The Wall Street Journal, sub titlul: "Balkan Paradox. Romania Clings to Cult of Ceausescu as Nation Fast Slides Into Decay". Intr'o formă subtilă şi persiflantă, autorul ridiculizează cu inteligenţă persoana preşedintelui României, care aşa cum îl prezintă autorul, în mod real, nu este decât un om denaturat, incult şi bolnav mintal, un autocrat care a adus ţara în ce a mai îngrozitoare mizerie, unde opresiunea poliţienească a ajuns fără limită şi atotstăpânitoare.

Autorul denunţă în acelaşi timp dezastrul economic şi moral, rezultat al incapacităţii unui şef de stat care nu are nici un fel de calitate şi competenţă, de aici şi presiunea sângeroasă asupra populaţiei care ar putea să se organizeze şi să se revolte. Autorul însă, nu vede adevăratele cauze ale acestei situaţii, nu-şi dă seama de suferinţele reale ale poporului român, de sentimentele acestuia faţă de comunism şi de acest conducător detestat de întreaga opinie publică românească.

Persoane ca preşedintele României se pot găsi prin toate ţările lumii, numai că aceste persoane nu pot deveni şefi de stat decât acolo unde patronează comunismul (Stalin, Kim Ir Sen, etc), sau prin unele state din Africa, unde se instaurează o anumită dictatură.

Românii cunosc acest lucru, dar nu au ce face, iar dacă situaţia României diferă de unele state comuniste ca: Ungaria, Polonia, Iugoslavia, chiar şi Germania de Est, ţări în care s'au produs unele revirimente în urma unor revolte, aceste lucruri au fost permise într'o oarecare măsură atât politic cât şi social, fiind mai aproape de Occident, apoi religios, deoarece sunt susţinute din afara graniţelor lor, iar în cele din urmă să nu uităm că România, cu toate că nu a avut acelaşi statut ca Ungaria spre sfârşitul celui de al doilea război mondial, ea a căzut sub influenţa sovietică 90%, în raport cu celelalte ţări comuniste din Europa, care şi-au putut menţine o anumită mişcare de acţiune mult mai mare. Toate acestea decurgând din conferinţele secrete dintre Churchill şi Stalin, apoi în urma conferinţei dela Yalta, unde s'a împărţit lumea după bunul plac al preşedintelui Roosevelt, al lui Churchill şi Stalin, care a putut în voie să-şi aleagă şi să facă ce-a dorit. Iar dacă unii cred şi spun că unele popoare din jurul României au făcut câte ceva, revoltându-se, în afară de Români, întrebarea se pune ce-au făcut aceşti "domni" care şi-au găsit un loc în partidul comunist şi-au ocupat un fotoliu confortabil şi avantajos, ajutând să se desfăşoare dezastrul sub ochii lor, iar apoi unii dintre ei când nu le-a mai plăcut, au plecat în Occident făcând pe victimile, cu toate că şi aici trăiesc nestingheriţi, ducând doar dorul amintirilor când erau tari şi mari şi trăiau de pe spinarea celor sacrificaţi. Să nu uităm totuşi că, în toate perioadele care s'au scurs din 1945, şi până în prezent mulţi au trecut pragul închisorilor comuniste, pentrucă şi-au ridicat glasul lor plin de obidă şi revoltă, ca să nu mai amintim de cele câteva milioane de Români, intelectuali, ţărani ori muncitori care au murit sau au scăpat schilodiţi pentru toată viaţa din ocnele partidului comunist. Noi nu putem uita momentele de spaimă şi de moarte ale celei mai cumplite şi devastatoare perioadă din istoria Românilor, când unii cu chip de om au devenit elemente de tortură împotriva Omului nevinovat, despersonalizându-l şi nimicindu-i sufletul în numele minciunii şi al crimei. Cine şi unde sunt adevăraţii făptuitori ai acestui măcel deghizat şi bine ticluit? Măştile lor s'au strâmbat şi li se văd feţele hidoase. Iar dacă noi vom muri, copiii şi copiii copiilor noştri îi vor arăta lumii, cu scârbă pe adevăraţii vinovaţi.

Toate acestea sunt o dovadă certă că numai acei care au suferit, numai Românii care au trăit şi trăiesc o astfel de tragedie dictată de minţi draconice şi criminale, pot înţelege adevărul, numai ei îşi pot consulta sufletele, fără să caute înţelegere, logică şi sprijin dela persoane care nu au nimic de-a face cu suferinţele acestui popor.

Forţa se află numai în poporul român şi în nimeni altcineva, în unitatea lui, având ferma convingere că acest popor îşi va elibera sufletul de povara care îl apasă, ridicându-se cu toţii într'un singur glas şi o singură conştiinţă ca o datorie sacră ca să-şi păstreze neîntinată fiinţa naţională, demonstrând lumii că un astfel de popor pe care l-a hărăzit Dumnezeu credinţei şi creaţiei nu poate muri niciodată.

PREMIUL NOBEL ŞI ROMÂNII

Urmare din pag. 1

mai ales, lectura contextului politic, moral, adică faima poporului pe care scriitorul respectiv este îndreptăţit s'o exprime. Practic: ce zic unii, ce zic alţii despre el, în trecut şi în actualitate.

Sunt străini, români, jurnalişti curioşi şi iubitori să cunoască fenomenul cultural românesc, acolo în România, aici în lumea liberă, toţi -sau măcar aproape toţi! - de calitate intelectuală şi cu onestitate profesională, mai sunt şi alţii, informatorii subterani: după ce se poate şti public din presă, sigur că există şi spioni profesionali, "retournés", adică trecuţi dincoace în lumea occidentală. Ce spun ei, prin mijloacele mediatice, sigur că contribuie la informarea opiniei publice cu privire la faima poporului român în lume... De aci, lectura contextului politic, moral - şi consecutivă acesteia: faima poporului român în lume -, apare amestecată şi întreruptă de tăceri. Informaţie amestecată cu desinformaţie. Bună, nebună? Se pare că dacă vrei să faci o ciocolată gustoasă, ai nevoie să amesteci cam vreo şaisprezece sorturi de cacao!.. Amară, istoria neamului românesc, identitatea lui culturală, nu este un amestec de ingrediente gustoase gătite în secret, pentru uzul şi filosofia politică a Occidentului de astăzi. Nu poţi tăcea, nici devia adevărul, când liber, într'o lume liberă ai privilegiul să mărturiseşti ce-a fost şi ce este în ţara robită. Cenzura şi normativul cultural există acolo, nu aici. Cu alte cuvinte, nu poţi culpabiliza poporul românesc - redus astăzi la sapă de lemn şi somn istoric - pentru un trecut de crime şi barbarii pe care nu le-a comis.

Stiţi care este faima - aşa cum apare din mediatica liberă, din opinia publică - a poporului român?: "fascist, antisemit, hrăpăreţ pentru avutul altuia, naţionalist sectar, asimilator violent"... Să-şi ceară iertare! Să-i înveţe democraţie Uniunea Sovietică!...Se spunea atunci după război. Fondul gândirii nu s'a schimbat, în ce priveşte România. S'a schimbat părerea bună despre eficacitatea sistemului economic sovietic, despre ideologia "umanistă" a marxism - leninismului! Deviată în imperialism- leninist, în stat multi-naţional tiranic, atât. Despre Basarabia răpită, despre toată România alienată, a vorbit public un singur străin: marele şi generosul profet rus Soljeniţin...

Oh! Doamne, cum poţi cere iertare pentru crime pe care nu le-ai comis? România a fost antrenată în cele două războaie recente - contra Sovietelor, contra Germaniei hitleriste - fiind invadată şi de unii şi de alţii. Românii şi-au apărat fiinţa naţională, limba, cultura lor proprie. Au eşuat, lăsând sute de mii de morţi inocenţi, care îngraşe astăzi pământurile Ucrainei, Stepei calmuce, Crimeii, Ungariei, Cehoslovaciei...

Statul român condus de Mareşalul Antonescu, deşi aliat cu Hitler în războiul din Răsărit, n'a prigonit pe Evrei. I-au brimat, este adevărat, o administraţie şi o legislaţie efemeră, zisă a românizării, zisă "numerus clausus", cu ţel strict economic. Mulţi administratori n'au aplicat-o, au ocolit-o sub formă de prestaţii materiale cu multe ieşiri şi substituiri de "prete-nom". Pe teritoriul românesc de sub stăpânirea regimului Mareşalului Antonescu n'au existat lagăre de deportare a Evreilor. Cei care s'a declarat de confesiune israelită n'au purtat steaua galbenă, au continuat să practice ritul tradiţional în perfectă libertate, în locaşurile de cult publice, deschise. Evreii refugiaţi din Ardealul de nord (ocupat de Ungaria), din Bucovina de nord, au fost ocrotiţi şi ajutaţi de tot poporul românesc, cu dragoste pentru omul lovit de soartă. Cel puţin tot atât cât în Danemarca care este dată drept exemplu de omenie faţă de prigoniţi, în această epocă de nebunie rasistă şi războinică a Europei dominată de Hitler, apoi de Stalin, în partea ei răsăriteană. Compară - căci numai comparativ se poate vedea cum au fost trataţi Evreii în diferitele ţări ale Europei, compară cu ce s'a petrecut în Ardealul de nord şi Ungaria, cu ce s'a petrecut în Franţa Mareşalului Pétain. D-rul Fiederman, preşedintele Centralei evreieşti din România, în timpul guvernării Antonescu, a publicat o broşură, imediat după război, în U.S.A., privind soarta Evreilor din România. Cu cifre cinstite: 16.000 de victime ale comunităţii, la un total de apr. 500.000 populaţie evreiască pe teritoriul supus statului român din acea vreme. Pentru fapte de război şi insurecţionale interne (rebeliunea legionară). (La procesul bisericii române din Paris, actualul marele Rabin din România, Moshe Rozen, avansează cifra de 400.000 de victime! care nu numai că este o minciună greu de calificat, dar şi o insultă faţă de omenia dovedită a poporului român faţă de orice om în suferinţă. Cine urăşte pe cine?!) Iată ce este cu privire la poporul român "antisemit, fascist"... In ce priveşte faima lui de "hrăpăreţ de avutul altuia, naţionalist sectar", etc. Oh! Doamne, alte tăceri, alte păcate prin omisiune.

Din Scrisoarea I-a, a lui Eminescu:..." Iar deasupra tuturora va vorbi un mititel / Nu slăvindu-te pe tine, lustruindu-se pe el / Sub a numelui tău umbră"...

Este adevărat că individualismul simplist şi orgoliul stupid este unul dintre resorturile psihologice ale Românului şcolit, de aici, sau de-acasă: Stii tu cine sunt eu? Dar ăsta cine-i? In ce ape se scaldă? Trebue să fie...

De asemenea, propensiunea spre denunţ. Controlat? Necontrolat? Semnat, nu anonim ca'n Caragiale. Să iasă vâlvă. Cui prodest?

De asemenea tristeţea, melancolia de a te găsi în exil a 5-a roată la car. Afabulaţii în contra celui care este a patra roată şi care, poate, vorbeşte just şi sobru acolo unde este în post de comunicare internaţională. De asemenea exilul nostru nu este adult. Este exuberant, dar dornic să se aşeze. Unde? In altă lume care nu mai e a lui, care gândeşte altfel. Si atunci, atunci este foarte grav să contribui la informarea acesteia cu mitologii de antiromânism primar. □

Titus BĂRBULESCU

RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

"IDEILE LUI BEN RUBI"

—M.F. ENESCU—

Cititorii lui Giovanni Papini îşi mai amintesc poate de Ben Rubi, pe atunci secretarul lui Gog. Papini ne-a divulgat prin 1923 sub titlul "Ideile lui Ben Rubi", o remarcabilă convorbire între subaltern şi patron. Acesta, un troglodit bastard provenit din cel mai declasat "lumpenproletariat", avea, deşi analfabet, geniul banului şi al strângerii de averi incomensurabile în miliarde de dolari. Gog, după ce şi-a satisfăcut diferite capricii printre care cumpărarea unei insule în Pacific şi a unei republici sud-americane, şi după ce s'a săturat de atâta bănet, şi-a descoperit o ambiţie mai înaltă. El a vrut să afle cum şi din ce e făcută lumea de când omul s'a ridicat din patru labe în două picioare şi aşa i-a venit mintea la cap. Trec peste dezamăgirea lui Gog când a văzut câte mofturi conţine avuţia mentală a omenirii. Pe Gog l-au interesat însă considerentele lui Ben Rubi despre Evrei, adevărata filosofie a istoriei evreieşti. Si avea de ce. Ben Rubi a arătat, printre altele, cum din prohibirea participării la forţele armate ale goimilor, Evreii şi-au făcut alte arme şi mai eficace. Ei au înlocuit pavăza, arcul, suliţa, paloşul şi puşca automată cu monede sunătoare, mai pe urmă cu bilete foşnitoare, ducaţii, talerii, galbenii, sterlinele şi dolarii. Mai notabilă încă este acuta observaţie despre trei Evrei, Karl Marx, Sigmund Freud şi Albert Einstein. Toţi trei, proveniţi din spaţiul german şi din "Mittel-Europa", au zguduit din încheieturi cu opera lor, aşezarea universului civilizat. Cum aceasta a fost posibilă, constituie, dincolo de patimi, temă de meditaţie.

Ben Rubi a făcut de atunci, din anii 20, o carieră demnă de menţionat. Si-a luat doctoratul şi a suit treptele academice până la catedra de Profesor de istorie a popoarelor orientale la Harvard. Mai pe urmă a militat în cadrul Congresului Mondial Evreiesc, alături de marele prezident Nahum Goldmann. S'a retras din activitate pe la mijlocul anilor 70 şi s'a pensionat şi la Harvard ca profesor emerit. Ben Rubi încă trăieşte, octogenar, în preajma unui orăşel dintre New-York şi Washington. Il îngrijeşte o nepoată de soră, şi ea în vârstă destul de înaintată. Cu toată bătrâneţea matusalemică, Ben Rubi şi-a păstrat mintea întreagă.

Eram curios să-l văd pe acest martor al unei epoci atât de turbulente. Un vechi cunoscut, emigrat de mult în Statele-Unite şi cu acces la Congresul Mondial Evreiesc, mi-a mijlocit o vizită la Ben Rubi. Si aşa într'o după amiază mohorîtă de Noembrie, am bătut la uşa unui bungalou tipic american.

Ben Rubi m'a primit aşezat într'un jilţ la gura unui cămin în care pâlpâia un foc domol. Purta un halat cafeniu, un şal de lână în jurul gâtului, o scufie pe cap şi un pled scoţian pe picioare. S'a scuzat că nu se poate scula pentruca să mă salute după cum se cuvine. M'a poftit pe un fotoliu în faţă. Ben Rubi părea destul de sfrijit, aşa zgribulit în fotoliu. Dar în ochi îi lucea o privire vie, fără nici o umbră de senilitate. Nici vocea lui nu dădea semne de prea mare oboseală. După schimbul de rigoare de politeţi în privinţa sănătăţii, Ben Rubi a exclamat: "O, dacă picioarele m'ar ţine tot atât de bine cât mintea, aş fi şi acum un tânăr ferice". Exact aceleaşi cuvinte le pronunţase şi ex-regele Ferdinand al Bulgariei cu 40 de ani în urmă, încovoiat până la pământ dar cu o inteligenţă ascuţită ca o lamă de spadă, când l-am vizitat împreună cu alţi diplomaţi la Bad Gastein, câteva zile înainte de capitularea Germaniei.

Ben Rubi aştepta acum să-i spun ce motiv m'a adus la el, retras departe de lume. "Maestre, doream să reluăm firul dialogului cu Gog de acum şaizeci de ani şi mai bine". Ben Rubi zâmbi în colţul gurii uscate:-"A trecut mult timp dela indiscreţiile florentinului satiric. Credeţi D-voastră că la 85 de ani rămân viziunile dela 25 de ani?". - "Nu, sau poate în parte, da. Dar D-voastră sunteţi profesor de istorie, ba chiar filosof al istoriei. Vederile D-voastră au fost desigur, prelucrate de timp pe măsura experienţei proprii şi a peripeţiilor din ultimele decenii. D-voastră puteţi situa mai bine decât politicienii profesionali conexiunea dintre natura poporului evreu şi învăţăturile unei istorii milenare". Ben Rubi mă privi lung cu ochii săi iscoditori înfundaţi în orbite, parcă s'ar fi întrebat ce mă face să mă interesez de destinul şi profilul evreimei de-a lungul secolelor. Apoi ca şi cum şi-ar fi răspuns singur, se hotărî să vorbească. Iată în continuarea unui dialog fără Gog, ideile lui Ben Rubi.

-"Este adevărat, începu Ben Rubi, s'au petrecut în existenţa evreimei trei evenimente capitale în ultimele decenii: Holocaustul, distrugerea fascismului şi apariţia Israelului. După mine este o greşeală dogmatizarea numărului de victime. Căci dacă ar fi mai puţine, ar reieşi că n'a fost holocaust. Dar holocaust în noul sens, înseamnă o tragedie în masă, independent de număr. Efectele holocaustului depăşesc cantitatea de victime. Ele aduc consecinţe de calitate. Cu "soluţia finală" a fost nimicit sanctuarul evreimei din perimetrul "Mittel" şi "Ost-Europa". Acolo se afla marele rezervor de energii congenitale, de împrospătare a cadrelor şi de recrutare a elementelor combatante pentru libertatea Sionului. Hitler a dat o lovitură ireparabilă distrugând acest centru de selecţie a elitei, de propagare a dinamismului şi de promovare a mesianismului iudaic. Nahum Goldman avea dreptate când declara că sanctuarul din Europa Răsăriteană nu poate fi înlocuit de diaspora evreo-americană. Tot Goldmann, poate cel mai mare Evreu contemporan după Herzl, a mai mărturisit indirect ceva deosebit privitor la relaţia între războiul mondial şi holocaust. El nu s'a ferit să recunoască public relaţii cordiale cu Mussolini. Care alt personaj ar avea îndrăzneala să pomenească acum de o amiciţie cu Ducele Fascismului? Mussolini i-a propus să-i mijlocească o întâlnire cu Hitler. Goldmann a refuzat. Dar el s'a întrebat onest în faţa milioanelor de ascultători la televiziunea germană câteva zile săptămâni înaintea morţii, dacă refuzul n'a fost o greşală. Căci a adăugat Goldmann, "fără război n'ar fi fost Auschwitz". L-am întrebat pe Ben Rubi: "Eu însumi l-am auzit atunci pe Goldmann la televiziune. A apărut pe ecran în halat de pacient în clinică, slăbit de boala ce-l va duce curând la moarte.

Am comentat ce a spus în "Cuvântul Românesc", monitorul exilului, sub titlul "Visul unei nopţi de iarnă". Credeţi D-voastră posibil ca Hitler să fi fost înduplecat la tratative exhaustive cu evreimea şi ca Goldmann să fi avut atâta influenţă încât să împiedice cataclismul? - Goldmann, răspunse Ben Rubi, era prea conştient, pentruca să nu ştie ce spune. Pentru alte raţiuni însă intervenţia lui ar fi rămas fără efecte. Masacrul Evreilor în cel de al doilea război mondial n'a intrat numai pe planul conflictelor politico-ideologice şi al strategiei militare. Dacă ar fi fost numai atât, cataclismul ar fi devenit poate evitabil în consideraţiile la cel mai înalt nivel al nevăzutului internaţional. Dar holocaustul din Sec. XX depăşeşte măsura inter-măcelurilor pământeşti. Ele se pleacă la super-dimensiunea metafizicii biblice purceasă din profeţi. Holocaustul se înscrie în lungul şir de suferinţe ciclice stârnite de urgia fatalităţii milenare care urmăreşte evreimea dela geneză până în evul contemporan.

Vedeţi în istoria antică a Evreilor, adică în Vechiul Testament, cum alternează epoci faste şi nefaste în ritm regulat. Aşa se succed Tara Canaanului şi "exodul biblic"; "Secolul de aur" al monarhiei lui David şi Solomon şi captivitatea Babilonului, restaurarea Statului Independent Iudeu la Ierusalim şi vasalizarea sub Roma. Vasalitatea însă a priit influenţei iudaice în Imperiul Roman. Si când a atins culmea la Roma cu Berenice, aproape soţie a Cezarului, a căzut ca un trăznet din senin holocaustul din anul 70 după Christos. Acesta a fost ordonat tocmai de Titus, împărat "liberal" şi protector al evreimei până atunci. In proporţie cu lumea antică, holocaustul roman a întrecut pe cel german. Cezarul a avut mână grea cu tot "liberalismul" şi amorul pentru Berenice. Ierusalimul a fost distrus şi Evreii scăpaţi din foc şi sabie s'au risipit în lumea largă". In fond, mă gândeam eu, represiunea romană n'a căzut chiar din cer senin. Evreii se răzvrătiseră cu armele contra suzeranităţii romane. Ei au plătit bunul lor drept la libertate ca naţiune, cu două milenii de zbucium pentru supravieţuirea neamului.

-"Aşa, continuă Ben Rubi, a început diaspora cea mare. Evreii au ajuns la discreţia locului de refugiu. Suveranii, împăraţi, regi, principi, duci, comiţi, baroni, episcopi, senate hanseatice sau serenissime, burgmeşteri, şi podestaţi ai burgurilor libere, au dispus cu decretele, ordonanţele, prescriptele, bulele şi edictele lor, de soarta mai bună sau mai rea a evreimei. Numai ingeniozitatea nativă şi credinţa în misiunea lor universală, le-au dat Evreilor curajul vital să treacă prin alternările de bine cu rău şi de rău cu bine timp de douăzeci de secole. La intervale de toleranţă, ba chiar de favoare, succedau altele de prigonire, de izgonire şi de înghesuire în ghetouri ermetice. Dela posturi înalte la curţile suveranilor, în comerţ, în finanţe, în filosofie, în litere şi arte, Evreii erau aruncaţi dintr'odată în mizeria concentraţionară. Majoritatea populaţiilor înconjurătoare nu rămânea nici ea în urma schimbărilor de humoare ale stăpânirii. La epocile de fraternizare în care Evreul sta în capul bucatelor, urma progromul, ca în versurile lui Klabund. Progromul a marcat destinul evreimei încă înainte ca Ruşii să fi dat un conţinut cuvântului. Din această pendulare abisală între condiţia de supra-om şi de sub-om, între aeropag şi gheto, s'a cristalizat trauma psihică între Evrei şi creştini. Arianismul occidental, dur şi dominator în anumite epoci, constrângea la disimulare steaua lui David, "invizibilă în tenebrele profundei nopţi gotice", ca în versurile lui Heine. Aşa s'a adâncit în conştiinţă un adevărat refuz metafizic de coexistenţă sau numai de consideraţie, reciproc între goimi şi fiii lui Israel şi Iuda".

-"De unde vine, întrebai eu, această spirală fatidică în existenţa milenară a evreimei?" Ben Rubi se gândi câteva clipe, ca şi cum ar fi fost silit să opteze între apologetică şi critică. "Ea vine de sus şi de departe, din natura lucrurilor şi a oamenilor. Evreii nu sunt un popor anteic. Forţa lui nu provine ca a lui Anteu din pasiunea pământului. Rădăcinile neamului iudeu nu sunt înfipte în pământ ca cele ale altor popoare. Naţiunea iudeă are rădăcini aeriene, mai bine spus cosmice, adică cu o răsfirare universală. Din ele se dezvoltă metafizica iudaică. Fervoarea Hasidismului se adaugă la magia "Cabalei" şi simbolismului din "Zohar", "Cartea Splendoarei". La fel din aceste rădăcini ne-geologice se întăreşte genul de a fi al persoanei şi natura comunităţii iudaice. Orizontul iudaic depăşeşte graniţele terestre ale popoarelor.

"Există, desigur, la Evrei o nostalgie a "ţării promise." Douăzeci de secole şi-au urat "la anul la Ierusalim", în noaptea fiecărui an nou. Dar câţi s'au întors, când le-a fost posibil, la Ierusalim? Afară de Evreii din Europa de Est jefuită de bolşeviştii ceilalţi, cei din Vest, stau bine unde sunt. Mai rău, pleacă pe capete Israelienii, ba chiar şi "sabra", adică cei născuţi în Israel. Rămân acolo numai fanaticii Sionului care şi-au pierdut rădăcinile aeriene şi au dobândit altele, înfipte adânc în pământul lui Abraham şi Iacob. Pentru cei mai mulţi însă, "ţara promisă" nu este Israelul ci America. Universalismul iudaic întrece naţionalismul Sionului. Si peste toate, o dimensiune transcendentă complică considerabil lucrurile. Aceasta este "Alianţa lui Dumnezeu" cu Evreii. Dar alianţa presupune egalitate "între înaltele părţi contractante". In consecinţă Evreii sunt egali cu Dumnezeu. Ba mai mult, mesajul profeţilor radiază în evreime convingeri şi mai înalte. Aşa vedem în cartea lui Ezechkiel cum Dumnezeu sfinţeşte poruncitor neamul lui Israel: -"Naţiunile vor recunoaşte că Eu, etern, sanctific Israel, pentrucă sanctuarul Meu va fi în mijlocul lor, din nou şi pentru totdeauna". Universalismul nativ egalizat cu ubicuitatea eternă a lui Dumnezeu, îndrumează viziunea iudaică a lumii şi comportamentul iudaic". Ben Rubi se opri o clipă să respire adânc. Alianţa cu Dumnezeu, mă gândeam eu, este primejdioasă. Dumnezeu este o parte contractantă misterioasă, cu o voinţă nedesluşită în timp şi în spaţiu. Omul nu poate fi egal cu El, ci supus orbeşte la voia Lui ca Iov pe gunoi. O astfel de alianţă nu poate fi decât imperfectă şi unilaterală. Moise însuşi nea redat răspunsul negativ al lui Dumnezeu:" Tu vei vedea spatele Meu, faţa mea nu poate fi văzută". Nu este posibilă o alianţă bilaterală cu un partener mascat de spate şi cu o identitate dincolo de cunoaşterea umană.

Un filosof evreu din Evul-Mediu considera răspunsul lui Dumnezeu către Moise ca un veto la pretenţia de a-L cunoaşte pe calea speculaţiilor metafizice. Noi ştim, spunea el, că Dumnezeu există, nu şi ce este. Eternitatea lui Dumnezeu exige ca omul să nu descopere ce vrea cu el şi nici cum arată. De altfel Ben Ruby recunoaşte indirect consecinţele contradictorii ale alianţei cu Dumnezeu: "Ca un sarcasm al Providenţei, tocmai solicitarea alianţei cu Ea stă la origina fatalităţii care urmăreşte iudaismul de secole. Din dublul universalism, atavic şi transcendent, a crescut un tip de Evreu singular şi în contrast cu mediul unde s'a aşezat din hazard sau din predilecţie. El crede în privilegii ce i se cuvin dela sine. Acest tip de Evreu, ingenios şi întreprinzător, uneori dotat cu o adevărată genialitate, caută să exceleze în toate, în comerţ, în politică, în mass media, în cultură. Evreii sunt un popor de cadre, nu de mase. Cât timp comunitatea evreiască nu ia proporţii exagerate, singularitatea trece mai mult sau mai puţin neobservată. Evreul este încorporat în societate ca un cetăţean oarecare. Ba mai mult, personalităţile creatoare sunt onorate cu distincţii şi ridicate la rang mare. Când însă numărul Evreilor întrece cota de singularizare suportabilă, atunci ei apar ca un element străin în corpul societăţii de baştină. Atunci începe drama. La presiunea dinamică se adaugă presiunea demografică pe care majoritatea băştinaşe o respinge cum îi vine mai bine,

Continuare în pag. 7

CINE CONDUCE LUMEA

Cronographus ANONIMUS

Se întâmplă curent să citim, să auzim, să vedem la televiziune, câte ceva în acest fel, pe ocolite sau direct: "noi conducem lumea". Sau "ei conduc lumea".

Uneori este vorba de Kaddafi sau alți Beduini ai petrolului, alte ori de comuniști, ba uneori e vorba de magnații întreprinerilor de "masmedia".

Există oameni naivi, care se lasă impresionați de așa ceva. Realitatea este că petrolul nu e tot la Kaddafi cu Beduinii din jur, comunismul va seca înaintea petrolului, iar mersul istoriei lumii nu este decis de "masmedia", a oricui ar fi ea. Credința simplistă că "unul" sau "unii" ar conduce toată lumea este în general rezultatul subiectivizării unui grup, "clasa" de pildă, sau "sindicatul", sau este oglindirea unei îndumnezeiri sau demonizări a unora ori altora.

Această poziție irațională cu privire la istorie are și un corespondent pretins rațional, care s'ar putea să se numească "mitul cabinetului", vechi ca romanul lui Dumas "Doctorul Balsamo". Motivarea mai adâncă a acestor două aberații complementare sunt nevoia de-a da tot binele fie pe seama unui zeu la care să ne închinăm, fie pe un demon pe care trebue să-l urîm și eventual să-l distrugem.

Când cineva spune azi, de pildă vreun sectant comunist sau fundamentalist în vreun fel, trebue trimis la un psihiatru, evident veritabil nu sovietic, premiat sau nu cu "Nobel". Intre altele comuniștii au azi monopolul "raționalității" pentrucă au decis fără să poată demonstra în nici un fel că "istoria nu poate să meargă" decât spre comunism. Este milenarismul materialist care încheie mileniul doi al istoriei după Christos.

Până la un timp lumea a fost condusă de niște imperii europene, bineînțeles în parte, iar modelul tuturor acestor imperii a fost Imperiul Roman. A fost un timp în care un Legionar din Europa sau Asia Mică, putea spune "noi conducem lumea", la fel de îndreptățit ca și un Senator dela Roma.

Astăzi însă nu mai există Imperii. Ultimele resturi s'au consumat în cele două războaie mondiale. Nu mai puțin însă "conducerea lumii" a rămas în Occident, dar cu totul altfel decât era la fostele Imperii, începând cu cel Roman, și de Apus și de Răsărit. Sub un Imperiu, numit într'un fel sau altul, lumea a fost timp de două milenii, dar al treilea a început acum și se prezintă altfel. A rămas ceva ce ar vrea să calce pe urma Imperiului, dar U.R.S.S.-ul este din toate punctele de vedere anacronic, istoric, cultural, economic, tehnic, viziune a lumii.

La rândul ei "masmedia" poate fi o "putere" care în nici un caz nu face nici un bine, dar poate să facă diverse răuri "locale". Fața lumii nu are cum s'o schimbe, nu are cum să ducă la o zguduire a lumii. Fie manipulată, fie programată până la ultima iotă, presa care nici nu poate crea nimic, nici nu poate distruge stâlpii omenirii, care azi sunt alții decât au fost până acum.

Toate fenomenele societății sunt azi, în lumea occidentală, altfel decât au fost până la al doilea război mondial sau de cum le prezintă propagandele tuturor marxism-leninismelor. Azi capitalurile de valori, de schimb sau etalon, se angrenează și se definesc cu totul altfel decât în secolul trecut, sunt altceva, și nu mai sunt în funcție de "acumulare", banii la ciorap, ci în funcție de capacitățile dinamice ale unei societăți. Azi "puterea" în societate este puterea mobilă a creativității, și aceasta se poate numi ultima revoluție a Occidentului, ale cărei origini sunt incontestabil în America de Nord.

"Puterea deci a devenit cu totul altceva decât a fost dela Imperiul Roman până în acest secol. Puterea nu mai este azi pur și simplu în bănci și proprietăți, ci ea este în funcție exclusiv de numărul de oameni calificați, în toate domeniile în proporție față de populația unei societăți, deci a unui stat, și de rezultatele economice de tot felul în proporție cu suprafața țării corespunzătoare.

Potrivit acestor proporții, considerabile în Occidentul cu Europa de Vest și America de Nord, se poate spune că statele democratice de azi conduc lumea,fără să ocupe nici un metru pătrat în afară de propriile țări. Această "conducere a lumii" nu este "imperialistă", ci "creativă".

Când un comunist, sau cei care se identifică cu această sectă, spune "noi conducem lumea", are dreptate dacă se referă la forța de distrugere sovietică, a cărei singură armată atomică mobilizează o jumătate de milion de oameni în serviciu activ permanent. In afară de aceasta, Sovietele dispun azi de o voință și mijloace unice în istorie de a distruge popoare mai mici din Europa, și cu deosebire pe Românii care pentru moment nu le aduc decât serviciul autodistrugerii, de altfel substanțial ajutată, în media res, și de alții. Aceasta însă nu înseamnă că Rusia este cea mai mare putere din lume, sau comuniștii, indiferent cu ce ajutoare, "conduc lumea". Sovietele pot distruge lumea, dar se știe acolo că aceasta ar fi și autodistrugere sigură.

Nici o presă din lume, sau nici o "masmedia" în general, nu are cum să "conducă" lumea, fie că e vorba de o masmedia cumpărabilă, fie că e vorba de alta controlată până la ultima iotă. Masmedia nu este prin ea însăși o forță creativă și de aceea nu poate fi determinantă, oricâte răuri parțiale ar face, unor persoane, unor grupuri, unor mici națiuni. Masmedia este până la urmă ceva ca "musca la arat" și musca la arat nu aduce recoltele.

Lumea este azi condusă de cea mai masivă supracalificare din istoria omenirii la care a ajuns Occidentul. Din rezultatele acestei supra calificări fură mereu Sovietele, dar ce fură nici nu poate duce la maxima folosință, din inferioritatea calificării, după cum nici mijloace să fure tot nu pot avea. "Calificarea" lumii occidentale este un întreg organic, format în două mii de ani de cultură și civilizație, care până în secolul XVIII n'au atins Rusia, și nici n'au reușit s'o aducă la nivelul lor.

Realitatea este că IMPERIUL ROMAN, conduce azi lumea fără să mai fie "imperiu". Imperiul ca formă politic-culturală s'a consumat, dar în urma lui, cu aceeași consistență ca și a Imperiului, s'a ajuns la un organism de forță reală, creativă, nu imitată și destructivă. Dar nu mai puțin planează deasupra lumii primejdia unei distrugeri după care să nu mai rămână decât ruine și mici insule de oameni, și aceia infectați de radioactivitate. Aceasta ar fi opera "resentimentului" pe care s'a construit toată forța destructivă a Sovietelor, pe urmele lui Marx.

Tot vrând mereu să fie "a treia Romă", Rușii s'au agățat de acest disperat, posedat de cea mai eruptivă vehemență din cultura secolului XVIII, ca să înlocuiască toate Imperiile care au fost de când e lumea. Oricum acest "aut Cesar aut nihil" de asemenea proporții n'a mai existat în istorie. Dar e prea mult. Si trezirea va fi cumplită pentru oricine pretinde că ar conduce lumea. □

BLOCURI ŞI SUFLETE

Romulus ODOBEŞTEANU

In toate oraşele ţării regimul comunist a construit numeroase blocuri. Unele oraşe, precum Baia Mare, Constanţa, Focşani, Piteşti, Suceava, şi-au schimbat complect înfăţişarea. Cu excepţia Băii Mari, unde s'a lăsat oraşul vechi intact şi s'a construit alături, respectându-se specificul local, celelalte construcţii din majoritatea oraşelor sunt după un standard repetat până la exasperare.

Evident că în ultimii 40 de ani s'a construit enorm de mult şi în Occidentul liberal.

Dacă facem însă o paralelă şi o judecată competentă şi cuprinzătoare a acestor modificări urbanistice de amploare, sesizăm lesne în ce constă anti-valoarea antiumanismului de fond, de structură, a evoluţiei vieţii oamenilor mutaţi la blocuri de dictaturile marxiste.

Nu vom plânge paseist dispariţia casei individuale, cu grădiniţa ei de flori, cu câinile şi pisica încolăcită pe prag, cu cele câteva găini cu cocoşul lor, nu vrem să fim acuzaţi de conservatorism şi ignorare a mersului vremii, a irezistibilei evoluţii istorice. Cunoaştem aceste coordonate şi ne mişcăm în sensul dinamicei lor.

In Resere politica demolărilor a luat la început (anii 60-62) aspecte stupide, de vădită incompetenţă edilitară, iar în ultimul timp, precum bine se ştie, de-a-dreptul monstruoase.

Au fost distruse zeci de mii de locuinţe individuale, frumos înjghebate, după o viaţă de trudă şi muncă, majoritatea aparţinând oamenilor simpli, muncitori cu braţele, care se uitau la căsuţa lor, cu trandafirii şi iedera ei, ca la marea realizare a vieţii lor.

Li s'a repartizat în schimb, o locuinţă la bloc. Dacă erau numai soţ şi soţie, o garsonieră. Dacă mai aveau şi un copil sau doi, două camere, etc. Toate aceste locuinţe din blocuri, privite pe dinafară dau un aspect pentru omul venit recent din mediul rural, cu adevărat năucitor. Toate seamănă între ele într'o monotonie exasperantă. Pantelimonul seamănă perfect cu Colentina, acesta cu Militari, Militarii cu Berceni, Drumul Taberii, etc., etc. Aceleaşi blocuri şi aceleaşi străzi fără nici o diferenţiere la Constanţa ca şi la Suceava. Nici o deosebire, nici o marcă individuală care să fixeze psihic pe locatarul respectiv şi să nu aibă senzaţia că este un atom din marea aglomerare compactată nediferenţiat care este strada şi cartierul respectiv.

Cel puţin în capitală, se flutură des la şedinţe lozinca că "acolo unde erau cocioabe se ridică azi mândre blocuri". Este adevărat. Dar asta ca fenomen vizual, pentrucă adâncite puţin lucrurile, ele sunt mult mai complexe şi poate şi aici găsim una din explicaţiile pentru ce România este azi ţara cu cel mai mare număr de sinucigaşi. Să analizăm.

Dacă intri într'un apartament din aceste blocuri, cel puţin cele construite în ultimii 10-15 ani, cu greu îţi reţii senzaţia că te sufoci şi vezi cum membrii familiei se împiedică unul de altul. Camere, coridoare, băi, bucătării, toate extrem de mici. Cel care a fost luat din curtea lui şi dus în aceste colivii are o certă senzaţie de înstrăinare. Chiar dacă are W.C. cu apă curentă şi un duş la îndemână. Nu mai poate fuma o ţigară fără ca să nu umple toată casa de fum.

Dacă are nenorocul să stea la etajul 6-7 din 30 de zile ale lunii cel puţin jumătate din ele, lifturile nu merg. Ori defecte, ori lipsă de curent.

Intrările în blocuri, mai ales la cele de comfort doi, sunt jalnice. Toate cutiile de scrisori, forţate sau distruse. Pereţi mâzgăliţi, gunoaie neevacuate. Numai printr'un noroc îţi parvine o scrisoare sau un ziar la care eşti abonat.

Spiritul de antisocialitate a noilor locatari răbufneşte în diverse forme de agresivitate, la majoritatea dintre ei.

In aceste porniri contra vieţii de comunitate locativă, explodează de fapt protestele celui scos cu forţa din casa lui şi din albia firească de viaţă pe care şi-a dorit-o şi făurit-o cu trudă.

Repetăm, nu pledăm pentru stagnare şi antimodernizare. Semnalăm, realităţile ne obligă, rezultatele dezastruoase ale unei politici de urbanizare forţată, alienantă şi neorganică. Majoritatea oamenilor mutaţi la bloc sunt oameni despărţiţi cu forţa de modul de viaţă pe care şi l-au visat, puşi în condiţii de dependenţă locativă de puterea politică care le-a dat casa şi care involuntar face din ei nişte contestatori pentru motive ce le vom expune mai jos.

Nicăieri nu este mai vizibilă stratificarea socială şi diferenţierile stabilite de "noua clasă" ca în politica locativă. Iată de pildă în Bucureşti. Una este să stai în Berceni sau Titan şi alta este să stai pe Bulevardul 1 Mai sau Dorobanţi. Nu mai vorbim de "Zona O" (Zero)-Kisseleff, Primăverii, Aviatorilor, unde stau numai ştabi. In exclusivitate. Mai mari sau mai mici. Când sunt debarcaţi, sunt mutaţi şi cu locuinţa.

A sta într'o anumită zonă sau cartier nu depinde de tine, de meritele tale profesionale, eventual de banii care îi ai, ci depinde exclusiv de sectorul de partid, care repartizează locuinţele, chiar acelea contractate, proprietate personală.

Că "fără pile nu faci nimic în socialism" o ştiu şi copiii dela şcoala primară. Nu este absolut nici o exagerare, din primul an de şcoală elementară "şoimul" şi mai târziu "pionierul" învaţă să se poarte cu o anumită deferenţă faţă de colegul sau colega lor care este copilul lui Tovarăşul Cutare. O lasă să se înţeleagă această prioritate însuşi tov. învăţător-(oare), care în excursii sau la serbări le dă locul privilegiat. De mici sunt obişnuiţi să facă diferenţa între ei şi restul populaţiei.

Dar să revenim la blocuri. Aceste blocuri adăpostesc în prezent o populaţie total debusolată spiritual. La parter sunt mari magazine pe care scrie "Carne" şi carne nu e. Scrie "Farmacie" şi medicamente nu's. "Pîine" (cu î şi i cum ridiculiza chiar Tudor Arghezi această batjocură ortografică menită să înlăture pe strămoşescul "panem") şi pâinea e rece şi cu coadă. Produse lactate, lapte şi unt, nu sunt. Mezeluri, nu. Zahăr cu cartelă, ulei cu cartelă. Nu mai vorbim de "Pescărie" unde, un copil de 10-12 ani nu a văzut în viaţa lui un peşte proapăt. Nu ştie cum arată crapul, ştiuca, etc. Din când în când, peşte oceanic congelat. Produsele de cofetărie sunt o bătaie de joc. De ce am ajuns în situaţia asta se întreabă omul mutat din căsuţa lui dela "mahala" şi unde avea de toate iar toamna punea grătarul în curte pentru a frige pastrama. Sticlele cu must erau aliniate pe o poliţă lângă gard.

S'au făcut noi cartiere cu zeci de mii de locuitori, s'au cheltuit miliarde, cum e de exemplu cu noua Cale a Moşilor, dar nu s'a lăsat un spaţiu de 100 m.p. pentru joaca copiilor care ies în faţa blocurilor şi bat mingea pe stradă. Nu există spaţii de parcare.

Si, în sfârşit, ceea ce e mai grav şi strict specific regimului resere e că nu s'a construit o biserică în 40 ani, vreme în care populaţia Bucureştiului s'a cvadruplat. Dimpotrivă. S'au demolat sacre aşezăminte care marcau drumul nostru în istorie.

Chiar dacă se va susţine că regimul de azi din Resere este un regim marxist, declarat ateu, aceasta priveşte pe vremelnicii conducători de azi, nu populaţia majoritar creştină; care continuă să se boteze, să se cunune şi să se înmormânteze, după datină.

Cine le-a dat puterea să calce peste tradiţiile seculare ale unui întreg popor?

Chiar dacă nu eşti un credincios militant nu poţi să te sustragi obiceiurilor moştenite de două mii de ani, din vremuri imemoriale, şi care sunt legate de partea invizibilă dar sesizabilă a fiinţei noastre spirituale.

Atât de "naţional", atât de "independent" atât de "popular" este acest regim încât scuipă cu ostentaţie pe sentimentele profunde a 22 de milioane de oameni. Nu se cheamă aceasta democraţia cea mai avansată şi cea mai "populară"?

Nu există om care să nu se gândească la părinţi.

Nu există om care să nu se gândească la moarte.

Iată bornele elementare ale oricărei metafizici. De unde venim şi unde mergem. Dacă conducătorii de azi din R.S.R., ar fi avut în vedere aceste două inele de legătură sufletească cu ceea ce ne depăşeşte ca durată, ei ar fi trebuit să înţeleagă că orizontul metafizic, gândul la ce va fi mâine şi în eternitate, nu poate fi dispreţuit. Dar, din păcate, oamenii din noile blocuri sunt nişte suflete dispreţuite. □

"IDEILE LUI BEN RUBI"

Urmare din pag.5

inclusiv cu persecuţia fizică şi morală. Acesta era antisemitismul, de origină milenară dar numit aşa abia de un secol. Acest termen malefic şi impropriu este al lui Bernard Lazane în secolul trecut, la un Congres al Alianţei Israelite. Antisemitismul, slogan provocator, a fost dogmatizat drept o platformă de duşmănie ireversibilă, pe care fanaticii de ambele părţi au sărit s'o exploateze ca armă cu repetiţie a unora contra altora. Aşa spirala fatidică despică istoria din timpurile Babilonului până în zilele noastre". Ben Rubi consideră deci polimorfismul universalist iudaic sanctificat de o alianţă de ordin divin, şi capacitatea popoarelor limitată în absorbirea diasporei evreieşti, ca stând la baza fatalităţii numită azi vulgar şi fără noimă, antisemitism. Marea dilemă a viitorului va fi cum să se pună capăt acestui scandal milenar în care un popor excepţional riscă prin altii dar şi prin sine însuşi, acel du-te vino între Capital şi stânca Tarpeiană. Si ce se va întâmpla cu Israelul, această operă maestră de civilizaţie, împrejurată de o sută de milioane de arabi şi de şase sute de milioane de musulmani? Ben Rubi a răspuns altfel şi pe departe la întrebările mate: "Oamenii nu sunt nici buni nici răi, nici egali nici inegali. Ei sunt inegali în viaţă şi egali în moarte. De departe, din lună, pământul apare ca un glob azur, fermecător ca paradisul. Dar sub înfăţişarea idilică de sus, foiesc vieţuitoarele în luptă permanentă fără cruţare pentru existenţă. Conflictul între anarhie şi putere, între libertate şi egemonie, între saturaţie şi minus de subsistenţă, domină lumea vie. Un singur punct de sprijin stă în ajutorul omului pentruca să nu crape de desperare, vicii şi demenţă. Acest punct este Dumnezeu cu secretele Lui şi cortegiul de necunoscute. Lumea fără Dumnezeu ar fi moartă dela naştere. Rămâne titlul de nemurire al neamului lui Israel de a fi aflat cel dintâi adevărul monoteismului. "Ascultă Israel, Domnul Dumnezeul Nostru, Domnul este Unul", constituie doctrina unităţii divine. Ea purcede dela Moise cu prima poruncă, "Eu sunt Eternul tău Dumnezeu", prin care ziditorul se relevă poporului iudeu. Ce contează gloria pământeană şi suferinţele epocale când unicitatea lui Dumnezeu a intrat în conştiinţa omenirii prin revelaţia Israelului! Dar este adevărat, creştinii au întregit mărturia în Dumnezeire. Ei cred în Inviere. Creştinii speră în viaţa de dincolo şi în supravieţuirea sufletului. Când şi Evreii vor crede în Inviere, atunci se va opri şi mersul fără repaus al lui Akasverus". După aceste cuvinte s'a lăsat o tăcere profundă.

Se înnoptase de tot şi în ferestre băteau rafale de ploaie. Numai tăciunii din cămin dădeau puţină lumină. O infirmieră a intrat cu o tăviţă plină de medicamente colorate şi a aprins lămpile. Aş fi dorit să pun în discuţie şi alte teme, cum ar fi despre unitatea remarcabilă a naţiunii iudee peste secole şi frontiere de tot felul, despre contribuţia considerabilă a Evreilor la cultura universală, despre Rabinat, această elită de doctori în teologie şi în experienţă umană, pe care Paul Valery a omis să-l citeze alături de cei trei stâlpi ai civilizaţiei de altădată", regulamentul Statului Major Prusian, Statutul Academiei Franceze şi Exerciţiile Spirituale ale lui Ignaţiu de Loyola", despre erorile şi exagerările congenitale ale neamului lui Israel, în sfârşit despre multe altele. Dar se făcuse târziu şi Ben Rubi părea obosit. Privirea lui se pierdea departe. I-am mulţumit pentru primire şi i-am propus o nouă întâlnire. Mi-a întins o mână numai oase: "Sunteţi bine venit dacă permite Providenţa".

Un taxi m'a dus la gara de autobuze "Greyhound". In legănarea autocarului în drum spre Washington, am meditat la spusele lui Ben Rubi. Să se fi creştinat şi el în adâncul sufletului cu nostalgia Invierii ca Leiba Zibal cu făclia de Paşte în nuvela lui Caragiale?

Providenţa n'a permis o nouă întâlnire. Câteva luni mai târziu, am citit în "Washington Post" o notă despre moartea lui Ben Rubi." A încetat din viaţă la vârsta de 86 de ani, cuprindea nota, Ben Rubi, profesor emerit la Harvard şi membru marcant al Congresului Mondial Evreesc. Ben Rubi era mai ales cunoscut din cartea lui Giovanni Papini "Gog", apărută în anii 20. In ajunul morţii a dispus arderea manuscriselor, notelor şi tuturor documentelor. Cu Ben Rubi dispare unul dintre ultimii martori ai Secolului".

Ce-l va fi îndemnat să şteargă orice urmă de amintire? Astfel acestea sunt ultimele idei ale lui Ben Rubi. □

M.F.ENESCU

ÎNALTĂ MISIUNE ISTORICĂ

—Constantin MACRI—

Ascultându-l pe Preşedintele Reagan în discursul său din 5 Februarie a.c. asupra stării uniunii, am avut senzaţia limpede că o poartă s'a deschis în istoria prezentă a omenirii.

America, Statele Unite ale Americii, această cea mai mare putere liberă şi liberală a lumii, înţelege că soarta ei e legată de soarta întregii umanităţi încă necăzută în captivitatea marxistă. Inţelege că fiecare avans al blocului sovietic vizează direct soarta de mâine a muncitorului din Detroit sau pe cea a fermierului din Ohio.

Mondializarea problemelor contemporane ale omenirii este evidentă. Cu cât se va înţelege mai bine şi mai complet şi mai operativ acest adevăr fundamental, cu atât şansele unei evoluţii fericite pentru absolut toate ţările şi popoarele lumii vor creşte.

S.U.A. sunt chemate printr'o lege a destinului să deschidă perspectivele mileniului trei pentru toate naţionalităţile pământului, pentrucă ele înseşi au fost şi sunt cel mai original şi fastuos experiment etnologic în istorie.

Intr'adevăr U.S.A. este statul cu populaţia cea mai eterogenă din punct de vedere al etniilor care o compun, dar cea mai militară din punct de vedere voliţional şi afectiv. Este verificat că orice nou imigrant punând piciorul pe pământul de dincolo de Statuia Libertăţii se simte automat inculcat cu un fel de mândrie patriotică, tipic americană, care se traduce printr'un nemărturisit orgoliu de a aparţine celei mai mari şi mai puternice ţări din lume.

Chiar dacă imigrantul sau în fond toată populaţia Statelor Unite, păstrează inalterabil nostalgia pământului natal ori a naţionalităţii originare, în caz de şoc, reacţionează solidar până la sacrificiu cu interesele superioare americane, îşi dă viaţa pentru onoarea şi gloria drapelului înstelat. Vitejia americană în ultimul război mondial este un exemplu.

Aceasta este o metamorfoză care dovedeşte că omul de pretutindeni incorporat sau pus în condiţii de a opta pentru valorile eterne ale culturii şi civilizaţiei omeneşti ca libertatea, demnitatea şi o anume moralitate de bază, fără ezitare optează pentru ele, chiar dacă e vorba de un român-American, polonez-American, german, irlandez etc.

America poate fi privită ca un imens creuzet în care se făuresc necontenit tiparele lumii de mâine, statul multi-naţional, dar perfect unitar şi sudat ca idealuri umane şi politice. In două veacuri de independenţă fosta colonie britanică, pământul de refugiu al tuturor contestatarilor şi celor setoşi de libertate, de muncă şi de creaţie, a ajuns primul stat din lume ca putere economică, moneda lui a devenit practic moneda de schimb internaţional recunoscută ca atare pe plan mondial, primul în ce priveşte capacitatea tehnologică şi ştiinţifică, primul ca indice de democratizare progresivă a relaţiilor intersociale. Atribuirea anuală a premiilor Nobel, atestă de fiecare dată că între 70-80 % din cei premiaţi, sunt americani. Oameni formaţi în şcolile şi laboratoarele americane sau edificaţi spiritual de peisagiul cultural american. Stim, se cunoaşte şi se reproşează Americanilor de rând că sunt afectaţi de boala randamentului, a rentabilităţii, că nu citesc, că nu sunt suficient de educaţi în civilitatea cotidiană, fenomene secundare, după părerea noastră, şi trecătoare, ca orice criză de creştere sau boală a copilăriei. Dar, nu ei reprezintă America lui Jefferson şi Lincoln, Lindberg sau Pallade, exemple luate pe sărite şi la prima inspiraţie. Dar de certă semnificaţie pentru ceea ce voim să dovedim aici. Anume că printr'o competiţie istorică eliminatorie, în finală, s'au promovat doi protagonişti: U.S.A. şi U.R.S.S.- ca puteri militare şi surse de inspiraţie politică pentru restul popoarelor lumii.

Pentru orice om de pe Terra se pune stringent şi în imediată actualitate întrebarea, cu cine eşti, cu U.S.A. sau cu U.R.S.S.? Adică simplificând, la maximum, cu libertatea sau cu dictatura?

Nu sunt posibile răspunsuri intermediare sau ambigue. Lumea toată are nevoie de o schimbare. Inclusiv lumea occidentală. Revoluţia tehnico-ştiinţifică, computerizarea şi robotizarea producţiei cere o restructurare esenţială a relaţiilor sociale. Se impune o viziune mondială asupra societăţii şi economiei planetei.

Europeni fiind, trebue să recunoaştem că bătrânul nostru continent numai în acest veac, în două rânduri, a fost salvat de intervenţia americană.

Deşi Europa a fost şi rămâne centrul iradiant primordial al culturii şi civilizaţiei omenirii, ca putere politică în eşichierul mondial, datorită lui Roosevelt, a fost sacrificată intereselor U.R.S.S.

Cu o Germanie ruptă în două pentruca o bucată să fie înghiţită de molohul stalinist, deja înstăpânit sub ochii anglo-Americanilor în Europa de Răsărit, Europa nu mai poate ţine piept, ca altădată, asaltului asiatic al noilor huni. Pavăza ei este America. Această realitate trebue recunoscută deschis atât de Europeni, dar mai ales de Americani.

Si ei depind de Europa, de toată Europa, mai ales de Germania, de toată Germania. Aşa trebuesc gândite lucrurile într'o perspectivă realistă şi mai ales responsabilă pentru însăşi soarta U.S.A.

Azi apar ca demagogice sau simple diversiuni unele ieşiri "galliste" ale unor oameni politici vest-europeni. Să stimulăm geniul creator şi capacităţile europene la maximum, în toate domeniile, dar interdependenţa euro-americană este o realitate indestructibilă. Cine o minează slujeşte interese anti-occidentale. Occidentul, naţiunile atlantice, răspund de soarta întregii omeniri. Cu curaj aceste naţiuni trebue să-şi asume această înaltă misiune istorică. România şi celelalte ţări satelite Moscovei nu vor fi, nu vor putea fi eliberaţe, încă în cursul acestui secol decât cu concursul şi mai ales cu cooperarea activă militantă a euro-Americanilor. In această eliberare posibilă alături de America de Nord (U.S.A. plus Canada), Franţa are un cuvânt greu de spus mai ales pe tărâm spiritual-ideologic, R.F.G-ul pe tărâm financiar-economic, Anglia cu imensul ei prestigiu, Italia şi Vaticanul ca şi Spania, ca şi Suedia etc.

Ne trebue o fraternizare activă, revoluţionară, dinamică pe plan juridic internaţional, pe plan cultural, economic, financiar etc. Nu e nevoie de război. Agitată zi de zi şi în toate întrunirile internaţionale problema poloneză, română, cehă, ungară, bulgară. Să se facă comisii mixte. Să se obţină măcar ce a fost în Filipine, alegeri libere sub supraveghere internaţională. Idem un referendum în R.D.G. Nu avem de împărţit nimic cu Moscova. Vrem exclusiv democratizarea reală a ţărilor din Răsăritul european. Moscova poate să-şi ia toate garanţiile militare de securitate pe care le vrea, în legătură cu aceste teritorii. Noi nu cerem decât alegeri libere între o opoziţie şi actualele guverne. Vrem dialog. Dialog democratic, fără nici un gând ascuns, decât acela de a promova voinţa suverană a întregului popor.

Suntem cei mai aprigi susţinători ai păcii, dar în acelaşi timp suntem cei mai hotărîţi să restabilim drepturile legitime, democratice, ale popoarelor satelizate. Si asta chiar în prezentul deceniu.

In acest fel înţelegem noi, să se extrapoleze şi să se valorifice discursul Preşedintelui Reagan asupra stării uniunii.

Istoria prezentă se îndreaptă spre un nou curs. Umanitatea liberă s'a trezit şi se uneşte pentru a salva zeci de naţiuni şi de state din strânsoarea cleştelui dictatorial. Fie că acest cleşte se strânge în numele marxismului şi al leninismului, fie că este strâns de o oligarhie militaro-reacţionară ca a lui Pinochet sau Baby-Doc.

Necontestat cele mai sufocante sunt dictaturile de extracţie marxistă. Ele sunt ocrotite de Moscova. Până când? Până când popoarele din Răsăritul european vor fi abandonate fraudei dela Yalta? Moscova trebue să conceadă o procedare la verificarea liberă, serioasă şi morală a legitimităţii populare a domniei lui Jaruselski, Kadar, Ceauşescu, Husak, Jifcov etc. Să fie redate aceste ţări democraţiei autentice multipartinice. Atât şi nimic mai mult. Iată o flamură şi un program de luptă pentru toţi tinerii lumii, pentru întreaga conştiinţă umană de pretutindeni.

Din jocul liber al forţelor populare rechemate la viaţă, se vor edifica treptat, instituţiile viitorului. Va putea fi unul liberal, sau socialist, sau cooperatist, sau mixt etc. etc. Popoarele descătuşate vor hotărî.

Acest discurs din 5 Februarie 1986 al Preşedintelui Reagan, trebue să fie pus ca o piatră de temelie la o nouă politică externă americană.

Am menţionat cursul irezistibil spre mondializare şi strictă interdependenţă a tuturor evenimentelor ce se consumă pe faţa planetei. Pământul tot a devenit ţara noastră a tuturora, şi ca buni creştini nu putem rămâne indiferenţi nici la foametea din Etiopia, nici la genocidul din Afganistan, iar ca Europeni nu putem rămâne, mai ales, indiferenţi la dictaturile din Răsăritul european. Acesta-i obiectivul nostru central, să tranformăm aceste dictaturi în democraţii. Utopie. Se opune Moscova. Vezi Berlin 1953, Budapesta 1956, Praga 1968. Aceasta a fost valabil înainte de Reagan şi de formularea doctrinei sale. Din 1968 şi până azi Occidentalii au înţeles foarte, foarte multe lucruri. A mai fost şi Polonia 1980-81. A fost atentatul asupra Papei cu filieră just localizată. A fost valul de terorism mondial de aceeaşi surginte. A mai fost cacialmaua sandinistă comunistă chiar sub ferestrele U.S.A. Pentru Americanul de rând ca şi pentru vest-European multe măşti au căzut, multe iluzii s'au risipit şi inerţiile se resorb în faţa înfricoşătorului viitor de aservire totală de către minorităţile agitate energic şi hiperdemagogic de banii Moscovei şi la nevoie de armamentul ei.

Există un Mengistu în Etiopia care şi-a comandat cincisutemii de sticle de wisky cu ocazia celei de a X-a aniversări a revoluţiei "populare", revoluţie în care mor zilnic de foame câte zece-cincisprezece mii de oameni, există un Fidel Castro în Cuba, există un Vietnam care măcelăreşte în Cambodgia, din nouă milioane de Afgani, trei milioane au fugit de gloanţe, bombe şi gaze toxice. Până când omenirea liberă va sta cu braţele încrucişate în faţa acestui apocalips? Din nefericire în această imagine reală a celui de al nouălea deceniu din sec. XX intră şi România.

Toţi cei plecaţi de acolo, trebue indiferent pe ce cale, fiecare după puteri să ajutăm, să contribuim cu cât de puţin, la salvarea poporului român de sub dictatură.

Cerem marei U.S.A., cerem Europei occidentale, să ne ajute să ne eliberăm paşnic ţara. Să atacăm imediat problema. Să cunoască lumea întreagă tragedia pe care o trăieşte poporul român. Cerem alergeri libere în România sub control internaţional şi al căror secret să fie absolut garantat. Conducerea U.S.A. şi a celorlalte state vest-europene să nu conceadă la absolut nici un aranjament cu Resereul, decât dacă se angajează să facă alegeri libere. Fără această acceptare şi un acord legat de ea, toate cele ce vor fi făcute sunt ipocrizii şi naivităţi care frizează sănătatea mintală şi voinţa de a trăi liber a popoarelor. □

"GENÈSE"

I. MIREA

In atenţia Postului de Radio "Europa Liberă"

O MARE NEDREPTATE PENTRU ROMÂNI

—Mihai CEZIANU—

"O fereastră luminoasă deschisă spre Occident, spre Adevăr şi spre Libertate, o spărtură necesară în Cortina de Fier!" Aşa definesc toţi Românii postul de radio Europa Liberă.

Intr'una din anchetele publicate de specialiştii americani mass media, se arată limpede că, dintre toate ţările comuniste spre care emite acest post de radio, România se situează pe primul loc în ceea ce priveşte numărul mare al ascultătorilor. Aceasta înseamnă că, înaintea Polonezilor, înaintea Sovieticilor, înaintea Cehoslovacilor, înaintea Ungurilor şi a Bulgarilor, România ascultă cu fidelitate Radio Europa Liberă. Este un lucru pe cât de sigur pe atât de explicabil, deoarece, în prezent, Românii, neavând televiziune (cele două ore pe zi cu programe despre "realizările" familiei Ceauşescu, practic, nu le priveşte nimeni), neavând nici un program de radio normal şi suportabil nervilor, nici o presă care să-i informeze ca lumea (în celelalte ţări comuniste europene mijloacele de informare, chiar aşa zdrenţuite şi inveninate cum sunt, apar din orice punct de vedere superioare celor reseriste); neavând nimic din toate acestea, Românii au căpătat o sete de informaţie ciudată, aproape morbidă, exacerbată, inexistentă la oricare alt popor. Ei aşteaptă dela o zi la alta ceva; ei caută acel ceva şi-l adulmecă pretutindeni în aer, ca pe o minune salvatoare, încât, negăsindu-l imediat, sunt în stare să-l confecţioneze din nimic, din sofisme şi iluzii. Zvonuri de tot felul circulă pretutindeni. Ar fi foarte interesant, pentru sociologi, psihologi şi chiar pentru politologi, să studieze mai îndeaproape un asemenea fenomen inedit, cu pregnant caracter geopolitic. Oare ştiu Domnii dela conducerea Postului de Radio Europa Liberă acest lucru?

In atare condiţii, emisiunile posturilor de radio occidentale sunt atât de ascultate în România, încât Românii pot fi numiţi cel mai...radiofil popor. Amintim pentru cei care nu au aflat, că emit în limba română următoarele posturi de radio occidentale: Vocea Americii, Europa Liberă, BBC-Londra, Vocea Germaniei (Deutsche Welle, Köln), Radio France-Inter (Paris), RAI-Italia (Roma Radio Kol Israel (Ierusalim), Vocea Turciei (Ankara) şi Radio Atena. Radio Madrid nu mai vorbeşte demult româneşte, iar Radio Canada vorbeşte doar pentru vecinii ţării noastre...Pe vremea ultimului război mondial avea emisiuni în limba română chiar şi Radio Cairo. (In paranteză fie spus, dintre statele comuniste se adresează Românilor: Ruşii (prin staţii foarte puternice, Moscova emiţând cu 500Kw/h), Chinezii şi Albanezii, dar toţi îşi cam răcesc gura degeaba, ei fiind ascultaţi doar de corespondenţii de presă occidentali pentru a-i face pe comunişti de râs). Iugoslavii şi Ungurii au câteva emisiuni locale pentru populaţia românească din limitele teritoriilor proprii, dar sunt, în general, inaudibile în România şi rareori interesante.

Tot din Occident, mai vorbesc româneşte câteva posturi de radio cu emisiuni creştine neoprotestante (unul este însă catolic: Radio Vatican), care sunt şi ele ascultate cu mult interes, dar audibilitatea lor este inegală, deşi toate programele lor sunt frumoase, provenind dela: Radio Montecarlo, Radio Noreia, Lisabona, Radio "Vocea Speranţei" (adventist), Radio Quito-Ecuador (H.C.G.B.) şi un post de radio din Insulele Antile, care, din păcate, nu se aude decât o dată sau de două ori pe an (la ora 5 dimineaţa, ora României)! Cam acestea sunt.

Dintre toate posturile de radio amintite, cel mai ascultat în România este însă Radio Europa Liberă, datorită programului divers, profilat pe probleme de stringentă actualitate românească ce interesează în bună măsură întreaga naţiune. El este realizat de un colectiv redacţional, coordonat de un cunoscut cercetător al istoriei noastre, Prof. Univ. Vlad Georgescu, directorul departamentului românesc, şi de adjunctul său, Dr. Nicolae Stănişoară.

Practic toţi Românii ascultă postul de radio amintit ce îşi are sediul în München, milioane de muncitori, ţărani, intelectuali, tineri şi bătrâni, fiecare având posibilitatea să-şi aleagă emisiunea preferată, deoarece fiecare familie din ţară posedă în acest scop cel puţin un aparat de radio, deşi imensa majoritate a Românilor nu-şi declară receptoarele la serviciile P.T.T.R.

Problema pe care vrem s'o ridicăm aici devine însă de o importanţă deosebită, am zice vitală, pentru Români. Ne referim la o mare nedreptate - un fel de discriminare - care li se face acestora din partea celor care conduc şi dispun de Europa Liberă. Să vedem despre ce este vorba.

Radio Europa Liberă (Free Europe) emite pentru următoarele ţări estice ocupate de Ruşi: Bulgaria, Cehoslovacia, Polonia, România şi Ungaria. Poate era bine să se înfiinţeze un program şi pentru Albania, căci şi Albanezii au nevoie de dezintoxicare. (Secţia Radio Liberty emite în 18 limbi ale popoarelor din U.R.S.S.: rusă, ucrainiană, bielorusă etc. Nu demult, emisiunile destinate Ţărilor Baltice au fost preluate tot de Free Europe. Despre Radio Liberty nu va fi vorba acum aici.)

Să vedem însă câte ore rezervă acest post de radio (Europa Liberă) fiecărei ţări. Iată-le: Poloniei, Cehoslovaciei şi Ungariei le sunt destinate câte 20 de ore zilnic, în program non-stop (dela 5 dimineaţa la 1 noaptea, ora Europei centrale); României doar... 12 ore (între 6-10 a.m. şi 17-1 noaptea, Duminica dela 8 dimineaţa la 1 noaptea, ora României), iar Bulgariei 6 ore (6-8:10 şi 18-22:10, ora locală). Exceptând deocamdată din discuţia noastră Polonia, care are o populaţie de 37 de milioane de locuitori şi Bulgaria, cu cca 9 milioane de locuitori, să comparăm cantitatea de ore destinate Ungariei şi Cehoslovaciei (20 de ore zilnic) cu cele destinate României (12 ore, iar Duminica 17 ore).

Amintim că Ungaria are o populaţie de 10,6 milioane locuitori, iar Cehoslovacia 15,5 milioane locuitori. România cu 23 de milioane locuitori, la care dacă mai adăugăm cei aproape 6 milioane de Români din Basarabia şi Trasnistria din imperiul moscovit, fideli ascultători ai Europei Libere (nu mai pomenim aici şi de ceilalţi Români, din Iugoslavia, Bulgaria, Ungaria etc, nici de diaspora românească de pe tot globul), rezultă oricum că vorbitorii de limbă română depăşesc cu mult pe locuitorii din Ungaria şi Cehoslovacia luaţi la un loc.

Atunci care a fost raţiunea Direcţiei americane a Europei Libere când a repartizat Ungariei şi Cehoslovaciei opt ore în plus faţă de România, precum şi majoritatea staţiilor de 250 Kw/h6 Emiţătoarele mai slabe, de 150 kw/h, aflate în Spania, Portugalia şi Germania Federală, sunt rezervate ţării noastre, iar când se aud mai bine chiar atunci emisiunile sunt întrerupte în timpul programului, fără nici o explicaţie, de către tehnicienii angajaţi, care parcă ar fi aduşi dela Bucureşti să ne răstoarne muşuroaie de furnici roşii pe nervi! De ce această discriminare faţă de un popor latin, civilizat, cu extrem de mulţi oameni având un înalt grad de sensibilitate, de cultură şi de rafinament occidental - dubluri ale unui orgoliu cu nimic mai prejos decât al Francezilor, Spaniolilor şi al Italienilor, moştenit dela strămoşii noştri romani. De aceea toţi Românii se simt de ani de zile frustraţi şi profund jigniţi de o asemenea nedreptate. Pentru ce adică Cehoslovacii şi Ungurii, deja aflaţi mai spre centrul Europei, mai aproape deci de miezul informaţiilor libere, să fie răsplătiţi cu fonduri în plus şi cu programe mai lungi şi mai variate (dintre care multe ore de muzică modernă), iar noi Românii, nu?! Stim, pentru noi se vor găsi imediat aceleaşi scuze şi vechi motive: lipsa fondurilor, a personalului redacţional, dificultatea de a modifica un program complex, rezistenţa opozanţilor, etc. Dar dacă este aşa, să se ia atunci din surplusul orelor (şi al fondurilor!) repartizate Ungariei şi Cehoslovaciei (din cele muzicale, de pildă) şi să se repartizeze din ele ascultătorilor celor mai devotaţi - cei de limba românească, comparativ cu vecinii amintiţi, am văzut că sunt dublu la număr. S'ar face astfel o egalizare echitabilă între cele trei state, în privinţa numărului orelor repartizate, precum şi a puterii emiţătoarelor. Aşa ar fi drept, aşa ar fi normal, logic şi inteligent din toate punctele de vedere, în primul rând din punctul de vedere politic.

Toţi ascultătorii români sunt adânc nemulţumiţi şi profund jigniţi de faptul că puterea staţiilor Europei Libere de limbă maghiară, cehă şi polonă este foarte mare, interferând deseori în totalitate (chiar ele!) emisiunile în limba română, cum de altfel procedează zilnic emiţătoarele ruseşti, bulgare, arabe ş.a. Din această cauză ascultătorii din România cer ca măcar până la rezolvarea problemei, emiţătoarele postului de radio dela München să funcţioneze prin rotaţie. De asemenea, ei nu pot fi satisfăcuţi când ştiu că numărul redactorilor dela secţiile maghiară, polonă şi cehoslovacă este mai mare decât cel al secţiei române. Si iarăşi ne întrebăm cu uimire, de ce şi în numele cărei raţiuni? Nu se mai găsesc oare ziarişti şi comentatori politici Români în lumea liberă? Vă asigurăm că ei sunt foarte mulţi şi cel puţin la fel de pricepuţi ca şi colegii lor dela departamentele amintite. Părem noi Românii oare inferiori vecinilor noştri şi merită aceştia mai multă stimă iar noi mai puţină? Explicaţiile lipsesc deocamdată deşi ne rezervăm dreptul democratic să revenim asupra lor şi să le cerem cu tărie în viitor.

Iată aici câteva întrebări îndreptăţite care trebue să dea de gândit celor ce conduc destinul informaţiilor dinspre şi înspre Cortina de Fier. Sunt întrebări legitime la care milioane şi milioane de Români aşteaptă de ani de zile un răspuns cinstit, urgent şi definitiv, menit să-i scoată cât mai curând din starea de inferioritate în care, prin voinţa nu ştim cui, au fost postaţi.

Intervenţiile insistente la Washington în acest sens ale Dlui Vlad Georgescu, Directorul Departamentului Românesc, au rămas, din nefericire, fără nici un rezultat major şi niciodată nu vom înţelege de ce, de parcă cineva acolo ne urăşte declarat şi n'a privit niciodată o hartă a Europei de Răsărit. Dacă însă Polonezii, Ungurii şi Cehoslovacii au devenit mai dârji şi mai bătăioşi faţă de asupritorii lor - oricât de ciudat ar părea - trebue ştiut că, în bună măsură, acest curaj le-a fost insuflat ani îndelungaţi şi de emisiunile non-stop ale postului de radio Europa Liberă care, din păcate, pentru Români tace şi tace şi tace, timp de 12 ore pe zi, vreme în care, în celelalte limbi favorite(?), pe toate lungimile de undă şi din toate antenele aceluiaşi post de radio se aude cu putere: "ITT A SZABAT EUROPA RADIO...POSLOUCHATE ROZHLASOVOU STANICI SVOBODNA EUROPA...TU MUWI ROSGLOZNIA RADIO WOLNA EUROPA..."

Cei aproape 30 de milioane de cunoscători ai limbii române care, mai mult ca niciodată -în aceste maxime momente critice-, au nevoie de o corectă orientare politică, de informaţii de prima mână şi de încurajarea dorinţei lor arzătoare de LIBERTATE, au aflat de ani de zile cu nespusă tristeţe că sunt defavorizaţi de conducerea centrală a Europei Libere şi de alţii, în favoarea unor ţări vecine mai mici căroră li se aplică cu totul nejustificat regim preferenţial.

Vitregiţi de cei dinăuntru, Românii nu vor să fie persecutaţi şi de cei dinafară, cu atât mai mult cu cât nutresc faţă de Americani o simpatie deosebită. Iată pentru ce ei aşteaptă de mult rezolvarea necesară a acestei probleme vitale şi urgente, întrebându-se din ce în ce mai des: cât timp va mai dura o asemenea discriminare ilogică şi nemeritată care loveşte direct în demnitatea unui mare popor? □

DEZARMARE? EU NU CRED!

—Adrian CORBU—

De peste 40 de ani de când s'a terminat ultima conflagraţie a lumii, zi şi noapte, auzim şi citim numai câteva cuvinte: libertate pentru toţi oamenii şi popoarele lumii, pace şi dezarmare.

Libertate s'a dat unor colonii afro-asiatice, dar în majoritatea acestor ţări se duc războaie interne sau externe, aşa că de pace nu poate fi vorba. Sunt ambiţii personale, sunt certuri tribale cu mii de morţi, sunt atacuri dela o ţară la alta impuse de vreo mare putere străină. Sunt războaie făţişe şi declarate şi altele tăcute şi neoficiale, dar nu mai puţin sângeroase. Pe cea mai întinsă suprafaţă terestră a globului există opresiune.

Deci cine vorbeşte de libertatea şi pacea instaurate în lumea de azi, ori este un debil mintal ori un hoţ care îţi flutură o senzaţie pentruca între timp să-ţi golească buzunarele. Mai ales, că în timp ce niscaiva malgaşi şi mai ştiu eu câţi negri şi galbeni au primit libertatea, unei părţi din Europa (orientală bineînţeles) i-au fost răpite ambele noţiuni susmenţionate. In fond progresul lumii din trecut se datorează popoarelor din Estul Europei, care s'au sacrificat pentruca Vestul Europei să progreseze în linişte şi să cucerească peste mări şi ţări colonii.

Acestea sunt azi libere, în schimb popoarele din Estul Europei sunt colonizate.

Fostele imperii s'au prăbuşit, iar azi au rămas numai două: Statele Unite ale Americii şi Rusia Sovietică, cu o mare deosebire: Statele Unite sunt un imperiu economic şi financiar, Rusia Sovietică un imperiu militar dar falit, din punct de vedere economic şi financiar. Pentru stăpânirea lumii de azi şi de mâine, un conflict între aceste două imperii este inevitabil.

Cu gândul la înghiţirea întregii lumi, lupul sovietic este mereu flămând. Iar Americanii, vor să taie această poftă. Dar cum Ruşii azi sunt enorm înarmaţi, este obligaţia Americanilor să fie la fel de puternic înarmaţi. Deci - indiferent de întâlniri, conferinţe, înţelegeri - dezarmarea este o vorbă în vânt în care un om normal nu poate crede. Si Statele Unite şi Rusia Sovietică se vor înarma mai departe cu armele cele mai moderne împânate de "computer".

Faptul că se vorbeşte şi scrie atât de mult asupra dezarmării, nu face decât să confirme faptul că înarmarea funcţionează în toată forţa, de ambele părţi. Ori noi ştim că se înarmează numai statele care vor să atace şi cele care se simt că vor fi atacate. Rusia este o forţă permanent agresoare. Statele Unite preferă să fie atacate - direct sau indirect - dar răspunsul lor este nimicitor pentru adversar. Sunt singura ţară din lume care nu cunoaşte capitularea ei.

Dar nu numai cei doi puternici se înarmează până în stele, ci absolut toate ţările lumii, consacră o impresionantă parte din bugetul lor înarmării. In acest "amok" de înarmare universală este ridicol să vorbeşti de dezarmare.

Mai înainte de a încheia aceste rânduri, trebue să menţionez că între cei doi stă un uriaş, dublu de mare cât cei doi împreună, înarmat şi el cu bombe atomice, cu hidrogen şi rachete cu care bate tot globul. China nu vrea să audă această sonoră minciună care se cheamă dezarmarea. Ea are un miliard de oameni, care au renegat comunismul rusesc. Poate că în ultima clipă aruncându-şi forţa pe talgere, va înclina balanţa. Aşa că libertate, pace şi dezarmare, rămân deocamdată vorbe goale, praf în ochii orbilor. □

ABSENŢE MOTIVATE ŞI PREZENŢE NEMOTIVATE

——Constantin MARES——

In numărul din Ianuarie 1986 al CUVANTULUI ROMANESC, Domnul Alexandru Berceanu, preocupat la modul justificat naţional de problemele ce trebue să absoarbă exilul românesc din Germania Occidentală, publică un articol intiulat "Dureroasă absenţă", în care analizează ceea ce Domnia Sa crede posibil şi necesar să fie realizat de Românii liberi din această ţară, în cadrul unui program pe care înţeleg că autorul îl înscrie în coordonate obligate, abscisa constituind-o susţinerea ştiinţifică a cauzei româneşti, iar ordonata, acţiunea de lămurire a străinilor despre rolul românesc în lume.

In aceleaşi zile în care citeam cu atenţie articolul menţionat, am primit din partea unui tânăr român, aflat într'un "lagăr" german ("lagăr" în accepţia civilizată a Occidentului democratic), şi care după ce fusese expulzat fără destinaţie din România, işi mărturisea deziluziile, atât în ce priveşte Vestul cât şi solidaritatea românească din Occident, în genere, din Germania, în mod special.

Stând de vorbă, în decursul perioadei scursă din 1977 când am părăsit ţara, cu Români din lumea liberă, dar din afara Germaniei sau cu cei noi veniţi din România, am constatat o optică fixată asupra Germaniei Federale şi care în cele mai multe cazuri era structurată pe reminiscenţe istorice comune sau iluzii personale.

Adevărul este că Germania zilelor noastre prezintă anumite particularităţi aparent insolite, de care şi exilul şi vatra trebue să ţină seama.

Există în această ţară două categorii de oameni care au părăsit România: cei de origine germană (Saşi, Svabi şi alţii) şi Români. La rândul lor, şi aceştia se impart în cei care într'un fel sau altul şi-au dovedit origini germane (de aici despăgubiri, pensii ajutoare), deci intră în fapt şi drept (şi mai ales drepturi) în prima categorie, şi cei care sunt Români get-beget, chiar dacă după trecerea a 7-10 ani pot cere cetăţenia germană. Trebue spus că aceia din prima categorie, a Germanilor sau "germanizaţilor" se interesează prea puţin de tot ce este românesc, mai mult, excepţiile le vom găsi mai degrabă la Saşi şi Svabi, restul fiind preocupaţi până la obsesie să nu le fie pusă la îndoială origina germană.

In ce priveşte activitatea românească, mă refer în primul rând la cea evocată de Domnul Berceanu, cred că în Germania putem şi trebue să înregistrăm două instituţii care au devenit tradiţionale şi care au înregistrat marcate şi consecvente puncte în afirmarea noastră naţională: Biblioteca şi Institutul românesc din Freiburg, organizaţie unică în lumea liberă, şi Societatea Academică din München. Publicaţiile lor de un înalt nivel ştiinţific şi de un interes românesc ridicat la o ştachetă prea puţin remarcată de ansamblul exilului nostru, constituie admirabile dovezi de eficienţă, metodă şi organizare. Din păcate însă, lăsând la o parte excepţiile, putem inregistra în pribegia noastră, implicit în Germania, pe de o parte Români care au posibilităţi materiale să sprijine activităţi româneşti, dar nu sunt interesaţi de acestea ci mai degrabă de contul la bancă şi voiajul în Bahamas, iar pe de altă parte, Români care sunt interesaţi de problemele noastre naţionale şi internaţionale, dar lipsiţi de mijloacele materiale necesare pentru a-şi da contribuţia şi pe acest plan.

Să nu ignorăm faptul că în Germania fiinţează două edituri româneşti, "Ion Dumitru" la München şi "Coresi" la Freiburg, care au tipărit în ultimii ani cărţi de necesară prezenţă şi remarcată valoare. Dar, - nu se poate fără "dar" voi semnala un fapt, mai mult elocvent decât izolat: Societatea Academică Română din München a editat în urmă cu câţiva ani o lucrare de excepţional interes: "La mer noire" a lui George Brătianu. Scoasă în limba franceză, constituie o apariţie unică, o premieră editorială la nivel mondial. Până şi istoricii din Bucureşti au fost obligaţi şi o remarce şi considere ca atare, fiind citată expres în volumul "Tradiţia istorică despre întemeierea statelor româneşti" al lui George Brătianu, reeditat în ţară (Editura Eminescu-1980-studiul introductiv al lui Valeriu Râpeanu, pag. XXXII). Ei bine, această apariţie excepţională,-şi într'o limbă de mare circulaţie, dar accesibilă practic tuturor Românilor avizaţi,-a trezit în exilul românesc un interes care a fost minunat, extraordinar, dar a lipsit, aproape, cu desăvârşire. Am prezentat volumul la Târgul Internaţional de carte din Frankfurt din toamna anului 1985, în mai multe adunări şi reuniuni româneşti, dar în jumătate de an am găsit un singur Român dispus să o cumpere.

Este păcat să ignorăm activitatea laborioasă dusă de câţiva Români în cadrul comitetului pentru România al Societăţii Internaţionale pentru Drepturile Omului, cu sediul în Frankfurt. Pe lângă preocuparea de a se rezolva cazuri individuale, organizarea de demonstraţii sau participarea la acestea, au fost publicate numeroase materiale în limba germană, în care au fost abordate probleme româneşti.

In ce priveşte organizaţiile româneşti din Germania, voi începe cu un fapt pozitiv: în această ţară, două mari organizaţii din exil, mă refer la Consiliul Naţional Român şi Uniunea Românilor Liberi, colaborează armonios, astfel în cursul anului 1985 au participat în comun la comemorarea Zilei Eroilor la cimitirul militar român din Soultzmatt, la "demonstraţia" de 23 August în faţa ambasadei RSR la Bonn, la sărbătorirea Zilei Unirii Transilvaniei, iar în Ianuarie 1986 au stabilit, împreună cu alte organizaţii, la Frankfurt, un program de colaborare activă pentru legătura cu factorii internaţionali.

Dar,-iarăşi un "dar",-tot în Germania mai există o serie de organizaţii gregare, unele mini-organizaţii fantomatice, altele măcinate de sciziuni sau infectate de boala incurabilă a prezindenţiabilităţii. Recordul a fost bătut de o organizaţie, care la un moment dat avea doi preşedinţi, două sedii şi două organe de presă cu acelaşi nume şi a fost necesară "soluţia filipineză" a intervenţiei factorului extern, reprezentat în speţă de penibila recurgere la tribunalele germane, solicitate să facă dreptate românească. In acest context românesc, se înscriu mai puţine realizări decât ar fi necesare şi chiar posibile, dar mult mai multe decât sunt cunoscute.

Există însă şi alt cadru de care trebue ţinut seamă. Germania Federală duce de peste două decenii o politică, uneori disperată, de destindere, în speranţa că astfel nu se vor rupe punţile cu Germanii rămaşi în zonele sovietice sau de influenţă directă sovietică. Toate partidele sunt preocupate până la obsesie de aceasta, astfel, actuala coaliţie creştin-democrato-liberală continuă exact politica externă de supralicitare a Răsăritului inaugurată de vechea coaliţie socialisto-liberală. Este greu pentru Românii din Germania să-şi spună, nu să-şi impună, punctul de vedere naţional care este total opus intereselor sovietice, când destindomania practicată pune pumnul în gura însăşi a puţinilor Germani care ar îndrăzni să amintească faptul că Arthur Schopenhauer este legat de Dantzigul german şi nu de Gdanskul polon, iar Emmanuel Kant nu avea nimic cu actualul Kaliningrad, fiind născut la Konigsberg, leagăn prusac. O adunare a Germanilor alungaţi din Silezia a întrunit nu numai proteste internaţionale, dar şi o furioasă reacţie din partea stângii germane, care înseamnă cam jumătate din populaţia totală, având în tineret o proporţie de două treimi până la trei sferturi.

Germania este în prezent o mare putere economică, dar o mică putere politică şi militară. Revanşismul german există doar în agresivitatea propagandistică a unor oficine marxiste şi pentrucă a venit vorba de Marx, să nu uităm că s'a născut în Germania, că nu există oraş mai important în Germania Federală în care o stradă să nu-i poarte numele şi că la Casa memorială Marx din Trier, ultra restaurată şi super întreţinută, vin să-şi facă salamalecurile dialectice, toate delegaţiile partidelor comuniste din Răsărit, sosite la cumpărături în Apus.

Alunecarea spre stânga a partidului socialist şi a bisericii evanghelice sunt fapte constatate şi constante. In ce mă priveşte trăiesc în Land-ul Hessen, condus de o coaliţie dominată de socialişti aliaţi cu aşa zişii ecologişti, adevărată coloană pro-moscovită. Primul ministru socialist este un zidar, iar ministrul energiei (zis verde-ecologist) un şofer cu antecedente penale. Cum ar spune Bulă dacă ar emigra: Lăsai cizmarul şi găsii zidarul, căutai boerul şi aflai şoferul! Biserica oficială a Bucureştiului se bucură de un larg sprijin din partea autorităţilor germane. Oficina Patriarhiei din Bucureşti aflată în oraşul Offenbach a sărbătorit de curând 10 ani de nocivă existenţă şi deşi este cunoscută autorităţilor competente pentru reala activitate dusă, a bătut medalie locală de argint şi reprezentanţii săi au fost primiţi cu mare pompă de primarul oraşului care, pe deasupra, este şi un fruntaş...creştin democrat. Dacă la Paris, exilul românesc a putut impune autorităţilor franceze păstrarea naţională şi liberă a bisericii din Rue Jean de Beauvais, în schimb splendida biserică şi spaţioasa casă parohială cu întregul deal pe care sunt amplasate la Baden-Baden unde le-a ctitorit Vodă Sturza, constituie teatrul unor tenebroase activităţi ale Bucureştiului care le administrează, instalând şi o apariţie în sutană, după unii lup travestit în păstor, dar un păstor fără turmă. Dacă Generalissimul Franco, şi la 11 ani după moartea sa este prezentat de mass media din Germania Federală drept un călău sângeros, în schimb Cumătrul Gorbaciov este "Partei Sekretar" iar dictatorul din zona sovietică de ocupaţie din Germania, nu drept ceea ce este, adică un Gauleiter marxist, ci "Preşedintele Consiliului de Stat". Ministrul de externe Genscher, care asigură continuitatea politicii de deschidere către Răsărit pentru toate partidele şi toate guvernele, era cât pe aci să-şi frângă spinarea la finele anului trecut, făcând temenele unui fruntaş sovietic.

In aceste condiţii, spaţiul de manevră al Românilor din Germania este limitat la un cerc strâmt, nu totdeauna norocos, dar care lasă practic rece, autorităţi şi opinie.

Ne supără epitetul de "balcanic" cu care suntem deseori cadorisiţi noi Românii, nu numai în Germania, dar în multe ţări din Europa Occidentală. Există o noţiune geografică şi alta de civilizaţie în ce priveşte balcanismul. După cum ştim, munţii Balcani încep la Sudul Dunării, Bulgaria îşi intitulează cu mândrie oficiul de turism "Balkan-turist", dar ziare de mare prestigiu din Germania Federală scriu despre România şi Ungaria ca fiind ţări balcanice, nu însă şi despre Grecia, care totuşi nu e amplasată în Peninsula Sinai.

Desigur, Românii din Germania puteau face mai mult. La fel de sigur, că în condiţiile date, din care multe aspecte majore scapă Românilor din afara Germaniei, au făcut totuşi ceva. Iar în final, mă întreb, dacă nu cumva au făcut şi fac, mult mai mult decât se ştie? □

Pluralism...

Camilian DEMETRESCU

ERRATUM

In numărul din Martie 1986 al ziarului nostru:

- In articolul "Falsul fiu al Scorniceştiului", în loc de "Vot erat demonstrandum" se va citi "Quod erat demonstrandum";

- In articolul "Revista Scriitorilor Români", în loc de "microscopul" se va citi "microcosmosul".

"Un eveniment s'a întâmplat asupra căruia este greu de vorbit şi imposibil de tăcut."
Edmund Burke

A FOST CEDARE, TRĂDARE SAU CONSPIRAŢIE?

Traian GOLEA

Hotărîrea de împărţire a lumii a fost luată cu cel puţin zece luni înainte de întâlnirea celor trei mari. Teheran şi Yalta răman simple farse menite să dea impresia că ar fi avut loc totuşi tratative.

Roosevelt, instrument al conspiraţiei

In Februarie 1943 Roosevelt a adresat o scrisoare lui Zabrousky, prin care-l deleagă să-i expună lui Stalin gândurile şi planurile sale cu privire la viitoarea pace şi împărţire a lumii. Pentru a înţelege mai bine conţinutul acestei scrisori atât de importante şi de decisive pentru soarta omenirii, redăm şi partea ei introductivă. (scrisoare găsită in Top Secret, - Secrets d'etats anglo-americains, de Léon de Poncins, apărută în Diffusion de la Pansée Francaise):

"Scumpe domnule Zabrousky,

"Cum am avut plăcerea de a vă mărturisi atât dvs cât şi dlui Weiss, sunt profund mişcat de faptul că Consiliul Naţional al tânărului stat Israel a avut marea bunătate de a mă alege ca mediator pe lângă prietenul nostru comun Stalin în aceste momente de fricţiuni - în ciuda tuturor renunţărilor - care ar putea avea consecinţe funeste pentru noi toţi şi în special pentru Uniunea Sovietică. Este deci în interesul dvs. şi al nostru de a netezi asperităţile."

După câteva aliniate care privesc relaţiile din trecut dintre Statele Unite şi URSS, Roosevelt trece la subiect:

"Statele Unite ale Americii şi Marea Britanie sunt dispuse - fără nici o rezervă - să acorde partitate absolută şi drept de vot URSS-ului în reorganizarea viitoare a lumii.... Si dvs. puteţi iubite domnule Zabrousky, să-i spuneţi lui Stalin că în egalitate cu Marea Britanie şi Statele Unite, Rusia va fi membră a înaltului tribunal care va fi creat pentru a rezolva diferendele între naţiuni şi ea va interveni paralel şi identic în selecţionarea, prepararea, înarmarea precum şi în comandamentul forţelor internaţionale care, sub ordinul Consiliului continental, vor supraveghea în interiorul fiecărui stat la menţinerea păcii în spiritul demnei Societăţi a Naţiunilor. Această poziţie atât de înaltă în tetrarhia universală (USA, Anglia, China şi URSS) ar trebui să-l satisfacă suficient pe Stalin pentru a nu mai reînnoi pretenţii în stare să ne creeze probleme insurmontabile."

"In Europa, Franţa va gravita în orbita Marei Britanii. Spania, Portugalia, Italia şi Grecia se vor dezvolta şi ele sub protecţia Angliei. Noi acordăm URSS-ului acces la Mediterană, acceptăm dorinţele ei în ce priveşte Finlanda şi Tările Baltice; vom cere Poloniei să adopte o atitudine de înţelegere şi compromis. Stalin va păstra un mare câmp de expansiune în micile ţări inconştiente din răsăritul Europei... şi va recupera toate teritoriile care au fost temporar smulse Marei Rusii." Pentru exactitate de interpretare redăm şi versiunea franceză a acestui text: "Nous accorderons à l'URSS un accès a la Méditerranée, nous accéderons à ses désirs concernant la Finlande et la Baltique, et nous exigerons de la Pologne une judicieuse attitude de compréhension et de compromis; Staline conserverea un vaste champ d'expansion dans les inconscients petits pays de l'Est européens - tout en tenant compte des droits qui sont dus à la fidelité de la Yugoslavie et dela Tchécoslovaqui - et il récupérera totalement les territories qui ont été temporairement arrachés a la Grande Russie." (pp 131-132).

Menţionăm că această scrisoare a fost redactată la 20 Februarie 1943. Zabrousky, după ce va fi prezentat mesajul-cadou lui Stalin, trebuia să-l convingă să accepte participarea la o întâlnire cu Roosevelt şi cu Churchill, întâlnire care a avut loc la Teheran în zilele de 29, 30 Noembrie şi 1 Decembrie ale aceluiaşi an.

Roosevelt multumeşte în introducere, după cum am văzut, pentru faptul că a fost ales de către Consiliul Naţional al tânărului stat Israel, care geografic şi juridic încă nu exista, consiliu din care Zabrousky făcea parte, de a mijloci pe lângă prietenul comun Stalin, şi la rândul său îl deleagă pe Zabrousky din partea Statelor Unite şi al Marei Britanii să expună aceluiaşi Stalin gândurile lor. Această filiaţiune de delegaţii şi originea lor explică caracterul absolut secret al tuturor acţiunilor lui Roosevelt. Nimeni, nici măcar propriul său secretar de stat Cordell Hull, nu a ştiut nimic de rolul ce-l aveau de jucat Statele Unite în conjunctura postbelică, de convenţiile ce va trebui să le încheie pentru a asigura împlinirea proiectului conspirativ de organizare şi conducere a lumii după terminarea ostilităţilor. Si probabil că nici Churchill nu ştia în ce conspiraţie va fi implicat. Singurul care ştia totul a fost Harry Hopkins, şi mai târziu a fost iniţiat în aceste taine şi Alger Hiss, arhitectul Organizaţiei Naţiunilor Unite, cel care a fost condamnat pentru spionaj în favoarea Uniunii Sovietice. Alger Hiss de altfel a fost persoana ideală pentru această conspiraţie. Evreu de origine, născut în America şi agent al Ruşilor, el reprezenta în acelaşi timp înteresele celor trei factori decisivi în această conspiraţie, ascultând probabil mai mult de glasul sângelui.

In tratativele ce au urmat Roosevelt nu a apărat interesele Americii, ci a încercat să se achite onorabil de mandatul primit dela autoritatea superioară. In planul acestei autorităţi Roosevelt şi Stalin erau cele două braţe executoare ale creierului conspirativ. Roosevelt era elementul sigur, fidel şi dedicat misiunii, pe când Stalin îşi avea ambiţiile sale şi-şi juca rolul în măsura în care îi servea şi lui.

Indiscreţiile cu tâlc ale lui Roosevelt

Acest plan de împărţire a lumii Roosevelt l-a mărturisit mai târziu, la 2 Septembrie 1943, şi Cardinalului Spellman, prezentându-l ca pornind dela el: "Impărţirea lumii este o chestiune simplă", spune Roosevelt. "Orientul îndepărtat revine Chinei. Pacificul, Statelor Unite. Europa şi Africa vor fi împărţite între Anglia şi Rusia. Sper ca intervenţia rusă în Europa să nu fie prea brutală. Cu Stalin cred că mă voi împăca mai bine decât cu Winston, pentrucă el este realist ca şi mine... O singură grijă mă nelinişteşte, că Stalin ar putea să depăşească o anumită limită." Spellman a făcut atunci remarca că Rusia ar avea deja prevăzut pentru Germania, Austria şi celelalte ţări, guverne cu majoritate comunistă şi că va instala regimuri care-i vor fi supuse. Roosevelt răspunde: "cu siguranţă că se va ajunge la expansiune a comunismului, însă ce se poate face?" (Die Teilung der Welt, Yalta 1945, de Arthur Conde, Karl Rauch Verlag, 1964, pp 100, 101).

Istoricul Keith Eubank despre Teheran

Keith Eubank în Summit at Teheran, Morrow, 1985, pag. 423, reproşează lui Roosevelt şi Churchill faptul că nu s'au ocupat mai îndeaproape de viitorul ţărilor din Europa de Răsărit, ceea ce a fost în avantajul Ruşilor. "Aici a fost momentul când aceste probleme puteau fi discutate. Inafară însă de fixarea frontierei de răsărit a Poloniei, restul Europei de Răsărit a rămas un câmp deschis, unde Stalin şi-a putut reţine mână liberă. Speculaţia că Charta Atlanticului ar fi trebuit să fie aplicată şi în această regiune nu a însemnat nimic pentru Stalin. Dacă Roosevelt şi Churchill ar fi acordat atenţia cuvenită acestor probleme, ar fi putut crea obstacole în calea ambiţiilor lui Stalin". Evident că Eubank nu a ştiut nimic de existenţa delegaţiei primite de Roosevelt şi a delegaţiei dată de el lui Zabrousky, prin care Europa de Răsărit era deja promisă lui Stalin şi toate celelalte jaloane ale viitoarei împărţiri a lumii erau trasate. Ceea ce a urmat apoi la Yalta un an şi două luni mai târziu, a fost doar stabilirea amănuntelor invaziei în Normandie şi formularea aşa ziselor convenţii la care s'a ajuns, convenţii pe care amiralul William Leahy, care a făcut parte din delegaţia americană, le-a caracterizat ca fiind "atât de elastice încât Stalin le poate întinde dela Yalta până la Washington fără să le rupă." (Architects of Conspiracy, p. 208)

Si istoricul american Gaddis în Security versus Self-Determination pag. 164 afirmă: "Faptul că Roosevelt nu a vrut să ceară aplicarea declaraţiei pentru Europa eliberată numai la două săptămâni după Yalta, când Ruşii au instalat propriul lor guvern în România (Groza, la 6 Martie 1945) a fost o indicaţie precisă dată Moscovei că el nu a aşteptat să se aplice această declaraţie.

Precizarea lui Churchill

Precisă şi menită să spulbere orice îndoială asupra abandonării sau cedării ţărilor din Răsăritul european Ruşilor în aceste convenţii secrete rămâne declaraţia lui Churchill în Triumph and Tragedy, p. 240, citată de dl. Baciu în Sold out to Stalin, pp. 203-204: "Noi am fost jenaţi să protestăm (împotriva instalării guvernului Groza la Bucureşti) pentrucă eu şi cu Eden, când am fost la Moscova în Octombrie 1944, am recunoscut că Rusia trebue să aibă un drept predominant, ultimul cuvânt, în România şi Bulgaria, în timp ce noi trebue să avem acelaşi drept în Grecia. Stalin a respectat riguros această înţelegere."

Acuma, la mai bine de 40 de ani dela întâlnirile dela Teheran şi Yalta, sau mai corect de numărat, 43 de ani dela delegaţia dată de Roosevelt lui Zabrousky, o singură problemă rămâne deschisă:

In ce măsură mai respectă Rusia aceste convenţii, după cum afirma Churchill în 1945, sau se adevereşte temerea lui Roosevelt că Stalin ar putea depăşi limitele ce i s'au fixat. După câte vedem, Roosevelt avea dreptate în temerile sale, pentrucă Rusia a pus deja piciorul în Asia rezervată Chinei şi în America, rezervată Statelor Unite. De aici, din această depăşire a limitiei fixate din partea Sovietelor, ar putea să se nască viitorul conflict ca o încercare de a readuce la ascultare braţul rebel. In expansiunea Sovieteleor elementul revoluţionar comunist serveşte de vehicul şi unui alt factor, poate chiar mai important pentrucă aparţine sufletului rus, şi anume imperialismului rusesc, cu care va avea eventual să se înfrunte "forţele conspirative".

Roosevelt şi sfetnicul său Hopkins

Să vedem pe scurt cine a fost omul care a avut în mâna sa soarta întregii omeniri, omul pe care Consiliul naţional al embrionarului stat Israel l-a delegat să joace rolul de executor al planurilor sale conspirative. In ce priveşte autoritatea de care se bucura, sau pe care şi-o asuma acest Consiliu Naţional al Israelului de a dispune de soarta omenirii, rămâne la latitudinea fiecărui cititor să o recunoască, să o justifice sau să a conteste. Desigur că nicăieri în scrisoare nu se precizează că planurile conspirative ar aparţine acestui nucleu (Consiliul Naţional al tânărului stat Israel), asta fiind doar deducţia logică, pentrucă altfel delegaţia dată lui Roosevelt nu ar avea nici o justificare. Apoi faptul că Roosevelt avea calitatea de preşedinte al Statelor Unite şi în această calitate oficială putea duce formal tratative cu Ruşii şi-l deleagă pe Zabrousky să-i comunice lui Stalin acest plan, încheie cercul speculaţiilor şi ne obligă să acceptăm teza că planul de împărţire a lumii purcede dela creierul conspirativ.

Cât despre Roosevelt, "nu se poate afirma că ar fi fost un geniu", scrie Arthur Conde în Die Teilung der Welt, pag. 211". Ca student şi avocat nu s'a profilat peste medie. A fost un om de societate, care mai degrabă se întreţinea cu lumea decât să citească o carte. O viaţă întreagă i-a plăcut să joace poker... In politică găsit un admirabil teren de activitate." Tot pe aceeaşi pagină, Conde îl citează pe Robert E. Sherwood, unul din biografii lui Roosevelt: "Caracterul lui a fost nu numai multilateral, dar el conţinea şi contradicţii într'o măsură uimitoare. In acelaşi timp el era suficient de liberal şi de progresist pentru a fi fost etichetat de 'trădător al clasei sale' şi de 'Roşul în Casa Albă' ".

"Churchill", citându-l în continuare pe Conde, pag. 218 "a respins visul unui paradis idilic universal după dispariţia lui Hitler. Roosevelt din contră, după cum observă şi Walter Lipman, comite eterna greşeală a Americanilor, de a nu vedea că lupta dintre state este o caracteristică intrinsecă a naturii umane."

Inainte de conferinţa dela Teheran, Roosevelt a refuzat o întâlnire de lucru cu Churchill pe motiv că "nu vreau să-i las impresia lui Stalin că între noi totul a fost aranjat de dinainte". (Summit at Teheran, 58). El a refuzat şi să se stabilească în prealabil o ordine de zi pentru această conferinţă, fapt care l-a neliniştit profund pe Churchill. Tot Roosevelt a fost acela care a propus ca la conferinţă să ia parte o delegaţie restrânsă şi să nu participe nici o presă. Insoţitorul său principal a fost Harry Hopkins, consilier personal, care se bucura de o autoritate şi încredere atât de mare încât semna documente în numele lui Roosevelt.

"Roosevelt nu a citit nici o carte de documentare asupra Uniunii Sovietice şi nu a consultat nici un raport al "State Department"-ului, remarcă Keith Eubank în cartea sa. "Singura sa sursă de informaţie o constituiau revistele, ziarele şi relatările lui Hopkins", pe care autorul le rezumă:

"El ştia că după război Rusia Sovietică va deveni una din cele mai mari puteri din lume. Pentru acest motiv, Statele Unite şi Rusia trebue să fie prietene pentru a putea să realizeze împreună planurile viitoare de pace. Prietenia lor trebue să fie atât de puternică încât să determine pe Ruşi să lupte până la înfrângerea definitivă a Germaniei şi Japoniei. Fiecare departament al Statelor Unite trebue să considere Uniunea Sovietică ca pe cea mai mare putere din lume şi ca pe o prietenă sinceră. Fiecare funcţionar care vine în contact cu Ruşii trebue să creadă profund în această concepţie. In sfârşit, Hopkins mai cerea că totul trebue să fie făcut pentru a se realiza o pace care să corespundă aspiraţiilor legitime ale Uniunii Sovietice. Ideile lui Hopkins sunt importante pentrucă ele au înlocuit rapoartele Departamentului de Stat." (Hopkins urged that everything should be done to establish a peace that would meet the legitimate aspirations of the Soviet Union. Hopkins's ideas are important because they replaced any briefings from State Department), Summit at Teheran, P. 239.

Roosevelt se instalează în ambasada sovietică

Ajuns la Teheran la 27 Noembrie, Roosevelt s'a stabilit la ambasada americană. Ruşii, pretextând că ar fi descoperit un complot al GESTAPO-ului, care ar fi aflat de sosirea lor la Teheran, l-au invitat să-şi stabilească cartierul în ambasada sovietică, propunere pe care Roosevelt a acceptat-o. De observat este faptul că nici atunci şi nici de atunci încoace nici un serviciu secret din lume nu a semnalat vreun complot din partea Nemţilor.

La 28 Noembrie Roosevelt se instalează la Ruşi şi după masă el are o lungă întrevedere cu Stalin în patru ochi, prezenţi fiind numai cei doi translatori, - deci fără Churchill, căruia mai înainte îi refuzase o astfel de întâlnire. In această discuţie tête-à-tête au fost trasate în mare liniile directoare ale subiectelor de discutat în plenarele ce urmau să aibă loc, şi care au fost cele menţionate în scrisoarea lui Roosevelt către Zabrousky.

CONTINUARE ÎN NUMĂRUL URMĂTOR

ACADEMIA ROMÂNO-AMERICANĂ DE ARTE ŞI ŞTIINŢE

Florian ONITZA

Ce este și care este scopul înființării și activității ei?

La această întrebare, încerc să dau un răspuns, precizând că în America, această academie nu este numai o instituție culturală, creată pentru a ajuta progresul în artă și știință, ci și pentru a uni energiile dispersate ale exilaților într'un front puternic de luptă, pentru combaterea dezbinărilor și pentru răspândirea culturii românești în cercuri cât mai largi.

Fără o organizație și un scop bine precizat, care să fie clar înțeles de toți Românii, nu poate fi colaborare frățească și nici unitate de gândire și de acțiune, deși știm cu toții că au fost nenumărate încercări de unire spirituală și națională a noastră a tuturor.

Fiecare bun Român își dă seama că unirea face puterea și că ceea ce asigură dispariția divergențelor, este cultura națională și înțelegerea profundă a adevărurilor etern valabile că numai iubirea de neam și credința în puterile spirituale ale poporului nostru trebue să primeze față de ambițiile celor ce cred că numai adoptând punctul lor de vedere vom realiza aspirația cea mai înaltă a tuturor Românilor: "unirea în cuget și simțiri!"

Nimic nu poate fi mai încântător și mai vrednic de înaltă prețuire decât zestrea morală și spirituală a unui popor, manifestată în creațiile nepieritoare ale înaintașilor noștri, dar și ale contemporanilor, care au datoria să lase generațiilor viitoare tot rodul muncii și strădaniilor lor. Acestea nu pot fi cunoscute și prețuite dacă valorile noastre intelectuale și morale nu vor avea condiții optime de manifestare și de stabilire a unor relații cât mai strânse cu valorile intelectuale din toate țările.

Cultura este un climat esențial și obligatoriu pentru comunicare și înțelegere; iar Academia Româno-Americană, prin membrii ei activi, este chemată să răspândească această cultură prin congrese, reuniuni și manifestări culturale, ori de câte ori se va ivi prilejul.

Este imperios necesar ca lumea și mai ales oamenii de seamă din Statele Unite ale Americii, să fie informați despre realizările mărețe ale tuturor oamenilor de valoare, Români, care au adus o contribuție deosebit de importantă la cultura universală.

Armătura morală și spirituală a unui popor, se întărește cu fiecare figură reprezentativă, care a contribuit la progres în artă, știință, literatură, cultură umană etc. Savanții, filosofii, duhovnicii și toți purtătorii de lumină, care au reușit să cunoască adânc adevărul despre lucruri sau stări de lucruri, pot deveni stâlpi de bază ai Academiei Româno-Americane de Arte și Stiințe, dacă vor răspunde la chemarea ei.

Ca și chemarea scrisă pe Statuia Libertății de pe coasta Atlanticului, invitația de a vă aduce aportul la marea inițiativă a unirii tuturor Românilor cu ajutorul culturii românești, Academia Româno-Americană vă spune: "Bine ați venit voi care aspirați la o suflare liberă; eu ridic lumina asupra ușii de aur!"

Să intrăm pe această ușă, pentru a ne cunoaște mai bine, pentru a ne împleti gândurile și sentimentele, dezbrăcați de orice gând de învrăjbire și ură față de semenii noștri, Români ca și noi.

Academia Româno-Americană nu este numai o grupare de intelectuali. Este o instituție care primește la sânul ei pe toți Românii, care sunt animați de sentimentul dăruirii și dragostei față de neam și față de patrie.

Am convingerea că informarea aceasta va servi ca îndemn la o participare cât mai largă a intelectualilor și oamenilor de bine din toate păturile sociale, la reușita realizărilor Academiei Româno-Americane de Arte și Stiințe.

Pentru stabilirea unor legături directe cu Președinta Academiei noastre, Doamna Maria Manoliu-Manea, îi puteți scrie la adresa: Professor Maria Manoliu-Manea, Department of French and Italian, Sproul Hall, University of California, Davis CA 95616. Telephon (916) 752-6442.

DER DONAUSCHWABE

Bundesorgan der Heimatvertriebenen aus Jugoslavien, Rumanien und Ungarn

Osten und Westen - Todfeinde Estul și Vestul- Dușmani de Moarte

George Bâltean: "Ideologie și Criză Economică". Subtitlu: "Strategie și Tactică în Relațiile Est-Vest", Coresi, Freiburg i. Br., 1985, 227 pagini; 19 capitole, Rezumate în engleză, germană, și franceză. Bibliografie: 26 de titluri din literatura politică internațională, cu precădere din ultimii 15 ani.

Autorul pornește dela două considerente de bază și anume:

1. Lumea este divizată în două lagăre, Estul și Vestul. Ambele stau față în față ca dușmane de moarte. Aceasta deoarece Estul consideră că o stare de abținere dela agresiunea internațională ar înseamna o retragere și chiar decădere. De aceea el se străduiește să-și extindă hegemonia peste întreaga lume.

Vestul nu face altceva decât să se apere și să nu cedeze benevol globul pământesc unui sistem dictatorial în fruntea căruia se găsește Moscova.

2. In condițiile înarmării nucleare de astăzi o confruntare armată este exclusă căci ea ar însemna distrugerea omenirii.

De aceasta sunt conștiente supraputerile celor două sisteme economice, USA și Uniunea Sovietică.

In această situație Estul încearcă să-și asigure hegemonia mondială prin ideologia marxist-leninistă, ideologie folosită de imperialismul rusesc ca avantgardă.

Ideologiei Estului, Vestul nu îi poate opune nimic corespunzător, iar din această cauză el se găsește în pericolul acut de a fi subminat iar în final de a pierde lupta.

Pe de altă parte însă Vestul posedă o armă contra căreia Estul nu are nimic asemănător să opună: puterea economică și capacitatea sa de acțiune.

Tocmai aici se găsește partea slabă a omenirii. Economia estică s'a născut din criză, se găsește într'o permanentă criză economică și conduce în continuare la o tot mai complexă și profundă pauperizare și chiar stare de mizerie a popoarelor sale. La aceasta se adaugă "Partenerii" Moscovei, sateliții săi, care devin un tot mai mare balast pentru Centrală.

Acest fenomen cunoscut, dirijat și influențat corespunzător de către Vest face posibilă ruinarea sistemului estic. Prin aceasta se asigură și o contraofensivă față de ideologia estică.

Prăbușirea propriu-zisă va fi realizată de către înseși popoarele subjugate sistemului comunist.

Cartea prezintă cunoștințe vaste și o clară analiză a sistemului economic estic, ca și o expunere pe înțelesul tuturor a strategiei mondiale marxist-leniniste.

Ceva mai puțin clar rămâne "United Force" sugerat de ultimul capitol. Această "Forță Unită" trebue formată din strategia economică a Vestului propusă de carte, împreună cu "doctrina umană". "United Force" ar deveni doctrina esențială coordonatoare în lupta sistemului mondial comunist.

Asupra propunerilor ofensive ale autorului pot fi păreri diferite privitor la unitatea de acțiune a Vestului. Este de dorit ca această carte să fie citită de fiecare interesat de problematica Est-Vest.

Din păcate limba română în care este publicată cartea limitează cercul de cititori.

POEME TANKA

Când toamnei fluturi
Zbor copacului, soare
De-apus aminte,

Chiar moartea'i încercare
Spre înțelesul morții.

Sporind lumina
O fac și mai înaltă
Sorbindu-i duhul.

Câte veacuri de noapte
Se-ajung spre-a fi privire!

Demult, flori de nuc -
Degete lungi și verzi
Cântau cucul.

Apoi cădeau pe pământ
Uitând că nu au aripi.

Cires înflorit...
Copil în el mă urcam
Vămilor albe.

Leagănă-mi moartea și-o dormi
Cireș rămas pe cruce.

Ninge... Doar doi meri
Au mai rămas livezii.
Bătrâni și singuri.

Chiar și de timp au uitat
Pe neștiute'nflorind.

Privesc oglinda.
Ce este, oare este?
Sau pe sub curgeri

O alta se reflectă
Privirilor privire.

Dumitru ICHIM

CRONICI

Literare - Artistice - Culturale din exil și din țară

OCTAVE VUIA

LE VOYAGE DE L'ARGO

L'IMPRIMERIE CORESI

FRIBOURG 1985

Piesa de teatru în cinci acte "Le voyage de L'Argo" de Octavian Vuia, apărută în editura TIPOGRAFIA CORESI, Freiburg 1985, decantează aurul mitic într'o parabolă poetică de o rară finețe artistică, elementul poetic fiind folosit în sens cognitiv. Ceea ce Jacques Maritain numește "cunoaștere poetică" este sesizarea unei noi modalități de percepere a lumii, mult mai perfecționată decât cea a metrului și microscopului.

Octavian Vuia este un cugetător cu serioase preocupări filosofice dublat, din fericire, de un sensibil poet. Spun din fericire pentrucă foarte rar principiul vaselor comunicante funcționează atât de bine precum în piesa "Le voyage de l'Argo", unde poetului i se dă partea cuvenită și anume cea a oficierii.

De unde începe poezia în această piesă de teatru e greu de precizat. Sub pana acestui iscusit mânuitor de cuvinte ideile se cheamă una pe alta într'un sobor firesc și fac ca inefabilul să plutească în zarea cuvântului, atât de greu de definit, ca și cum ți s'ar cere să povestești cu vorbe Simfonia a IX-a.

Tehnica folosită de Octavian Vuia își găsește un corespondent analogic în cea a scrierii de haiku și waka, sau tanka. Acest gen de poezii cu totul nou omului din Apus, în care au excelat Busho, Busson, Issa, Shiki, Soseki și alții, constă din mai multe straturi de percepere a lumii. Iată, luat la întâmplare, un haiku de Soseki: "Se scutur florile de prun: / Invârtindu-se în lumina lunii / Roata morii..." Ceea ce la primul nivel este o descriere picturală a unui cadru din natură, atunci când "citim" haiku ni se revelează o altă poezie despre timpul ce-a oglindit eternul și'ncepe să-l rodească. Nu întâmplător "roata de moară" este asociată cu căderea petalelor. Este o moarte privită din spatele morții, nu ca un sfârșit, ci cum ar observa Kabir într'unul din sakhi, abia primul pas al altui început. Moara e deopotrivă simbolul morții, dar și de susținere a vietii, iar căderea petalelor din prunul înflorit corespunde ridicării vălului de mireasă în cămara de taină.

Floarea, într'o poezie de Rabindranath Tagore, întreabă fructul cât de departe este de el. "Sunt în inima ta" îi răspunde acesta. Evident, cu această "citire" haiku nu sfârșește, ci există altele și altele ale căror nescris freamătă ca într'o scoică mările altor lumi pe care Blaga le auzea.

La fel și în "Le voyage de l'Argo" de Octavian Vuia. La primul nivel avem o "înscriere" dramatică urmărită de spectator, colorată cu forțe suprapământești, cu acțiune și deznodământ, cu intrigi și momente de suspensie, dar să nu rămânem mulțumiți cu aceasta pentrucă atunci pierdem adevăratul Tao de înțelegere, care prin aluzii precise ne duce la nivelul al doilea, așa cum "degetul" din haiku, după ce ne-a arătat luna plină, încetează de a mai fi centrul atenției.

Ființa tragediei grecești, și trebue să ne referim la ea citind "Le voyage de l'Argo", constă în blestemul omului de a fi muritor și, mai mult decât aceasta, de a nu avea nici o putință de a odrăzli spre transcendent. Nu există o relație personală dela zeu la om, ultimul fiind pecetluit cu un "fatum", ale cărui labirinte sunt declinate spre altele, fără nici o altă ieșire decât cea a supunerii sub un verdict scris înainte de naștere. Zeii Eladei eclipsează pe om, iar "luminozitatea" spiritului elin, de care se face atâta caz, dacă o privim analitic observăm, în comparație cu cea a Logosului, că e o lumină tragică, o lumină lunară, goală și rece, neavând nimic solar și dătător de viață. Este o lumină profetică din laturile morții și ale umbrelor. Unde este "persoana" atât de bine sugerată de Unamuno, Ortega, sau cea revelată pe Tabor! Diamantul e spart în două: trup și suflet. Trupul e o închisoare, spiritul - încarceratul. Și nu e normal atunci jocul de cuvinte al lui Platon, σῶμα-σῆμα?

In acest cadru tragic îl găsim pe Pelias, regele din Iolcos, chinuit de "viespii" oracolelor. Iși va pierde tronul când Jason, fiul lui Eson, va aduce din Colchida berbecul cu lâna de aur. Chinurile lui sufletești sunt de a descifra "visele" și de a găsi un mod de a le "visa" altfel, la care Areta, într'un mod foarte pedestru, îi răspunde că aceste vise care îl neliniștesc nu sunt altceva decât niște deranjări ale stomacului, o indigestie și nimic mai mult.

Dar Pelias nu este omul care să renunțe atât de ușor la "vis". Il urmărește cu insistență, caută în el o scăpare, o ieșire, găsirea unui "semn" de a putea să-și viseze visul într'un mod sui-generis, de a găsi în el un grai altfel de cum i-a fost "scris" de zei. El afirmă cu tenacitate că meșteșugul de a guverna e de "a asculta" care sunt planurile zeilor, iar dacă sunt rele, de a le dejuca. Tocmai de aceea a luat toate măsurile de precauțiune și tocmai de aceea l-a exilat pe Jason.

Apare imprevizibilul. Jason, pe care'l căuta în toate părțile, era chiar la el în casă. Intensitatea dramatică culminează în întâlnirea celor doi și deznodământul acestei părți se încheie prin plecarea în expediție a lui Jason împreună cu Acastos, fiul lui Pelias, spre a aduce din Colchida berbecul cu lâna de aur.

După cum "citirea "din interior" descopere în haiku nenumărate grădini suspendate, la fel Octavian Vuia lasă larg deschise porțile interioare ale simbolurilor. Berbecul cu lâna de aur este nemuritor numai pentru cei care îl caută, iar pentru ceilalți el a murit demult. Cei care îl găsesc și îl au se bucură de fericire. Nu cumva aluzia fină se referă la Mielul cu timpul de aur? Și oare al cui este simbolul corabiei? Aceste aluzii freatice din care se hrănesc cu lumină fântânile cugetului ascund o altă carte pe care începem să o citim abia după sfârșitul lecturii. Jason va conduce corabia. Dar cum va fi în stare să o facă pentrucă toată viața lui a fost păstor? "Dece nu?" îi răspunde Pelias lui Areta. "Păstorii sunt de asemenea, într'un fel, corăbieri. Ei cunosc stelele și semnificațiile lor." pg. 45. Si unde ne duce acest fir ariadnic al aluziei? Putem ajunge la păstorul mioritic și, dece nu, poate la celălalt Păstor din Galileea. Amândoi își cunosc "steaua" și semnificațiile ei. Primul și-o cucerește ridicându-se deasupra "căderii" ei. Al doilea își oprește steaua deasupra locului de naștere, născându-ne adevărată naștere a noastră, nu cea dinaintea morții, ci aceea de după, un fel de naștere a nașterii.

Mielul căutat de Jason pe lângă faptul că e nemuritor și izvor al fericirii el învinge și moartea altora. Phrixos și Hellea, fiii lui Athamas, sunt sortiți morții, dar Mielul îi duce pe corabie la regele Eetes din Colchida.

Aducerea berbecului în Iolcos coincide cu o confluență a două timpuri: timpul ca o curgere spre moarte la Pelias și timpul ca o deschidere spre etern, prin dragoste, la Jason. Asistăm la o trecere dela timpul geografic al morții la timpul istoric al Vieții, o detronare a timpului așa cum e văzut de Pelias și o instaurare a timpului de aur așa cum e trăit de Jason și Medeea. "O oră de fericire este mai mult, în viața noastră terestră, decât nenorocirile care pot să ne întristeze. Să gustăm acest moment de eternitate."

Vedem cum timpul de aur, pe care îl găsim exprimat poetic aproape în toate culturile lumii, depășește modul nostru de percepere a timpului biologic, putând să oglindească în el eternitatea "ca o tragere cu ochiul în Impărăția Cerurilor", folosindu-mă de o expresie cunoscută a lui Jaspers. O oră de fericire poate fi mai mare decât veacul, pentrucă numai dragostea poate depăși timpul și spațiul și afirmăm aceasta nu într'un mod alegoric, ci chiar fizic. Fericirea nu are dimensiuni, forma ei având ca prototip "momentul de eternitate".

Expediția lui Jason o putem urmări pe un plan geografico-istoric, dar în același timp ca un drum al inițierii spre ajungerea spre culmile înalte ale sinelui. Medeea îi caracterizează limba frumoasă ca pe o calitate câștigată în îndelungată solitudine, sau cum precizează însuși Jason, o calitate "a omului care vorbește mai ales cu el însuși decât cu alții". Si cu un aforism își încheie fraza: "La poésie naît sur les hauteurs" pg.103.

La ce fel de "poezie" de înălțimi" se referă Jason? Existența omului are un centru ființial pe care trebue să-l descopere. Omul lui Socrate era îndemnat să se cunoască pe el însuși, γνῶθι σεαυτόν până la cea de a doua naștere. Prin διάλογος Socrate îl învăța pe om ceea ce nu este ca om, un fel de dezbrăcare de aparențe și iluzii false. Ceea ce fiul moașei făcea, era să ajute pe om să se "nască", și totuși, același fiu al pietrarului, îl părăsea pe cel născut în fața mării de unde se vedeau fantastic de frumoase castelele Ideilor de "acasă", dar fără a ști să-i arate și Calea cum să ajungă acolo. Dialogicul avea nevoie de Logos, un Logos pe care Ioan din Patmos îl mărturisea ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο. Pavel din Tars și Tillich îl numește "Grund", temelie și sursă a existenței. "In El stăm, ne mișcăm și ființăm". Acest "Grund" este exprimat prin trăirea "înălțimii", sau starea "creativă" de care vorbește în sute de pagini Berdyaev, centrul ridicat spre cerurile interioare ale sinelui. "Altarium" din "altare - alt", care la rândul lui e înrudit cu "alere - alt", e locul unde Logosul înalță și hrănește. "Altus" era cel "hrănit", de unde înalt, cel care a crescut, adâncime, altitudine, "alimentul" fiind ceea ce hrănește. "Poezia care se naște pe înălțimi" nu este un dar care se oferă numai unora, ci este "vocația ființei umane, a omului care ascultându-se descopere în el infinitul și eternul. Fiecare om este o poezie care trebue să fie rostită. Lui i s'a dat poruncă să fie Dumnezeu, cum Părinții ne spun.

Σοφία pe care o caută filosoful și ποιητής căutată de orice om sunt aceeași căutare a Logosului din cerurile omului. Σοφία la început avea înțelesul de "îndemânare". Un cântăreț cu lira sau cu fluierul avea "sofia" interpretării. Cel care făcea ceva de mână avea "sofia" dexterității.

Sensul a trecut apoi la o "îndemânare" a minții de a căuta adevărul și, în cele din urmă, a ajuns să însemne înțelepciune. Un om înțelept este cel cu judecata dreaptă, "cu scaun la cap" cum zice Românul. Un om înțelept nu poate face rău altuia, este omul care s'a "deșteptat" la demnitatea de om și rămâne în această stare a sofiei sufletești de "deșteptăciune".

Pe de altă parte, ποίησις ne duce prin ποιέω la ceva creat. "Poiesis" nu este numai înșirare de stihuri, ci starea creativă a omului de a ajunge la Om.

Spre acest tărâm al cugetului ne îndreaptă privirea Octavian Vuia atunci când afirmă, prin gura lui Jason, că: "la poésie naît sur les hauteurs" și aceste înălțimi nu pot fi zărite decât numai atunci când ne "deșteptăm" în acea sofie a sufletului pe care o numim dragoste, sau fericire. "Să gustăm acest moment de eternitate. Iată, din înaltul cerului luceafărul Păstorului începe să strălucească deasupra fericirii noastre."

Imi permit în încheiere o tanka: "Există un Nord/In mireasma de pâine / Si-un Sud în cuvânt, / Dar pe busola lumii / Limbă de ceas - o ramă."

Dumitru ICHIM

ZĂPEZILE TALE

Cad fulgi de lumină Doamne
din livezile tale cu suflete;
zvon de nemurire alunecă prin cugetul meu,
(stea căzătoare)
Acum când conul inimii mele,
în conul de umbră al serii
încearcă să se aciuiască.
Trâmbițele Ierihonului încă mai vibrează,
prin sângele meu,
(dezvelită cetate)
Dansează depărtările în ritm Salomeic
iar lumea dorește frenetic,
să taie capul acestui veac putred,
pe care îl purtăm în spate,
ca pe o maladie ereditară.
Dangătul serii se sparge de lună;
mâna Ta Doamne,
ne culege ... ne-adună!

Ovidiu VASILESCU

CARTEA ROMANEASCA IN EXIL

- trei decenii, zeci de edituri, sute de titluri -

MIRCEA VULCĂNESCU: RĂZBOIUL DE ÎNTREGIREA NEAMULUI

-Editura Coresi, Freiburg im Breisgrau, 1985-

(extrase)

Astfel, sub impresia panicei din primul ceas, a oprit, în plin avânt, ofensiva din Transilvania, la sfârşitul lunii August, făcând-o să piardă ireparabil timpul cel mai preţios. Si-a revenit, în urmă şi a ordonat reluarea ofensivei; dar timpul pierdut n'a mai putut fi recâştigat. A săvârşit atunci o a doua greşală, trecând, versatil, dela extrema prudenţă la extrema îndrăzneală, hotărînd ofensiva pe două fronturi, fără să cumpănească dacă are mijloacele necesare. Astfel, în acelaşi timp în care ordona reluarea ofensivei în Ardeal, retrăgea de pe acest front ultimele rezerve de armată, concentrându-le în vederea ofensivei de peste Dunăre. Când lipsa rezervelor a început să-şi producă efectele în Ardeal, Marele Cartier, iarăşi nestatornic, a renunţat la ofensiva dela Dunăre, înainte de a-i fi văzut rezultatele, retrimiţându-şi rezervele spre miazănoapte. Era însă prea târziu, pentru ca aceste forţe, să mai poată înfăptui acolo o misiune ofensivă. Trupele din prima linie fuseseră irosite şi rezervele abia ajungeau acum să umple golurile.

Eşecul primei părţi a Campaniei româneşti trebue deci atribuit în primul rând erorii de judecată a Marelui Cartier românesc, care a lipsit de rezerve ofensiva din Ardeal, în momentul cel mai critic. Nu pentrucă n a dispus de rezerve căci aceasta n'ar fi adevărat; ci pentrucă, tulburat de teamă, nu a mai putut judeca limpede unde şi când trebuia să le întrebuinţeze.

Polemica iscată, mai târziu, asupra "răspunderilor" a lămurit cu prisosinţă acest lucru. Este suficient să amintim că în timp ce armatele române din Ardeal sufereau secătuite de rezerve, presiunea unui duşman abil, 6 divizii româneşti şedeau neîntrebuinţate, în vederea unor lovituri îndrăzneţ concepute, dar incomplect executate.

Că înfrângerea dela Turtucaia a avut un efect moral atât de hotăritor, încât a determinat schimbarea planurilor Marelui Cartier românesc, e desigur explicabil, dacă ne gândim că era vorba de o ameninţare directă a Capitalei-centrul sensibil şi gânditor al ţării întregi. Această schimbare de concepţie, în plină desfăşurare tactică a ofensivei din Ardeal, nu era însă justificată, dacă ne gândim că în cumpănă nu era un oraş, ci biruinţa! Chiar dacă Marele Cartier are scuza de a fi cedat sugestiilor comandamentelor aliate, această greşală e cu atât mai dureroasă cu cât pe această reacţiune instinctivă de apărare s'a bizuit mai mult inamicul, în planul lui, decât pe însemnătatea reală a victoriei sale din Dobrogea.

Campania din Transilvania s'a pierdut astfel, mai mult din pricina unor lipsuri sufleteşti, decât din pricina superiorităţii reale a inamicului.

Trecerea peste trupul Moldovei, cu puterea armatelor, n'a reuşit. Voinţa de a trece a comandamentului inamic, s'a frânt de voinţa comandamentului român, care, pentru a doua oară, la aceleaşi porţi ale Moldovei, a ripostat: "Pe aicea nu se trece". Si întâmplarea a voit ca tot Generalul Eremia Grigorescu s'o rostească.

Că în fapt, legarea acestei biruinţe de târgul Mărăşeşti, are mai mult un caracter simbolic, este de netăgăduit; deoarece pe tot frontul celor două armate române, dela munte la Siret, n'a fost decât o singură încercare de străpungere, prin dubla învăluire a armatei române, conform reţetei de predilecţie a inamicului, bătălie descompusă tactic, în mai multe operaţii neizbutite. Alegerea micului târg ca simbol al bătăliei, nu e însă fără rost. Pentrucă aci, lângă el, la Răzoare, în faţa gării, s'a frânt resortul principal al voinţei duşmanului de a forţa porţile Moldovei. Aci s'a îndoit pentru întâia oară că va trece.

Că, profitând de împrejurarea demoralizării ruseşti, până la urmă duşmanul tot a reuşit să-şi facă drum mai târziu peste Moldova, îndreptându-se spre Kiev? E adevărat. Dar atunci, întreaga soartă a războiului va fi schimbată. Si apoi această trecere nu se va mai datori înfrângerii armatei române, ci trădării sale de către aliat. Ceea ce, în sfera perspectivelor politice, în slujba cărora stă efortul militar, înseamnă cu totul altceva. De aceea, marşul inamicului spre Kiev, în primăvara anului 1918, nu a mai avut asupra României rezultatul defavorabil, pe care l-ar fi avut această trecere, cu un an mai de vreme. Dimpotrivă, el i-a înlesnit ocuparea Basarabiei.

In lumina acestor consideraţii politice şi militare bătăliile dela Mărăşti şi Mărăşeşti îşi justifică, fiecare, meritele proprii.

O dilemă istorică

Dar inamicul e grăbit. El vrea să poată dispune de îndată de diviziile sale pe alte fronturi. Lui nu-i trebue armistiţiu. El vrea pace. Si pacea aceasta caută să o impună de îndată României, profitând de faptul că pentru a-şi realiza siguranţa împotriva Bolşevicilor, Românii au fost siliţi să-şi deplaseze trupele în Basarabia.

Sub cuvânt de deplasarea acestor trupe constituie o derogare unilaterală dela clauzele armistiţiului, Makensen, trimite guvernului român un ultimatum, invitându-l să'nceapă negocierile de pace, ameninţând în caz contrar, cu denunţarea armistiţiului (23 Ianuarie 5 Februarie 1918).

"România părăsită şi trădată", cum a calificat-o Clemenceanu, trece în acest moment printr'unul din cele mai dureroase momente ale existenţei sale. Departe de aliaţii care i-ar fi putut veni în ajutor, ameninţată din afară de inamicul rămas liber să-şi concentreze efortul împotrivă-i, prin prăbuşirea frontului rusesc, ameninţată înlăuntru de armatele ruseşti bolşevizate, care răzvrătite în bande atacă şi pradă unde pot, - România e pusă într'una din cele mai dureroase alternative ale sorţii...

In faţa acestei situaţii stau faţă în faţă ca totdeauna, cele două tabere: de o parte asprele realităţi de fapt, întruchipate în Generalul Averescu, care, întemeiat pe cifre, pe stocuri şi pe realităţi, socoteşte rezistenţa izolată o aventură imposibilă şi inutilă. De cealaltă parte, stau exigenţele idealului, refuzul de a renunţa la înfăptuirea ţintei pentru care neamul făcuse atâtea jertfe, întruchipate în Regina Maria, care în aceste ceasuri de cumpănă, se arată vrednică fiică a "neamului care nu s'a socotit niciodată învins"!

Consideraţii generale asupra războiului românesc

Aceasta este pe scurt, istoria războiului românesc. Invăţămintele ei pentru istoria patriei, sunt de cea mai mare importanţă. Războiul este, pentru orice popor o grea încercare şi cu prilejul lui ies la iveală toate însuşirile bune, dar şi toate scăderile lui.

Războiul românesc a confirmat încă odată însuşirile esenţiale ale poporului românesc.

El a vădit în tot timpul, admirabilele însuşiri de sănătate morală, inteligenţă şi răbdare ale păturei rurale a poporului român. Bine condus, echipat şi antrenat, soldatul român a dovedit că poate fi opus cu succes celor mai buni soldaţi ai lumii. Si din acest punct de vedere, trecerea echilibrului social al României pe seama păturii rurale, prin cele două reforme: împroprietărirea şi votul universal, reprezintă o întărire a naţiunii, mai ales dacă ne gândim că pătura ţărănească, e pătura românească dominantă omogen, în toate provinciile.

Clasa stăpânitoare, deşi s'a dovedit mai puţin rezistentă moraliceşte, mai puţin prevăzătoare şi mai influenţabilă, nu a fost însă mai prejos de misiunea ei. Vrednică de amintit este în deosebi abnegaţia cu care pătura conducătoare românească, cu toate deosebirile de păreri, a ştiut să-şi subordoneze aspiraţiile individuale, aspiraţiunilor colective, făcând front în jurul ideei de ţară, renunţând la drepturile şi privilegiile al căror sacrificiu era menit să asigure fericirea patriei şi trecându-şi mâna unii altora, în clipe grele, numai pentru ca neamul să nu rămână nicio clipă descoperit în faţa împrejurărilor.

"Norocul românesc"

Mai presus de toate însă trebue amintit, ca factor dominant al victoriei, ceea ce s'a numit "norocul românesc".

"Norocul" acesta nu trebue însă înţeles ca un capriciu al întâmplării, ci ca un resort ascuns, care împinge toate aşezările lumeşti, spre matca firei lor adevărate.

Pe planul existenţei fireşti şi al faptelor exacte, el este o îmbinare de însuşiri sufleteşti, cu situaţiuni locale şi cu împrejurări istorice nemai întâlnite niciieri. Este poate, îndârjirea cu care omul, apărând pământul ţării îşi apără ţarina proprie. E poate interesul vecinilor poftitori, de a nu se lăsa unul pe altul să se'ntindă asupra noastră. E de asemenea însuşirea unui neam care nu face din stăpânirea lui un mijloc de apărare a altora, ci un prilej de înălţare spirituală a omului şi de dezvoltare liberă, în starea lui lăuntrică. Este poate, meşteşugul de a te pleca împrejurărilor, fără a renunţa la înfăptuirea idealurilor tale. Este de sigur, cuminţenia de a te încrede sorţii, unită cu îndârjirea de a nu renunţa la nimic din ceea ce este esenţial fiinţei tale. Este în sfârşit, răbdarea de a pândi vremea, până în ceasul împlinirii, unită cu neastâmpărul de a cădea cu greutate în cumpăna clipei hotărîtoare.

Toate aceste virtuţi ale pământului, ale omului, ale sufletului şi ale întocmirilor vieţii româneşti de totdeauna, au contribuit, laolaltă, pentru a nu ne scoate biruitori din încercare. Unitatea geografică a pământului românesc, unitatea etnică a formelor de viaţă, a limbii, a obiceiurilor, în care trăeşte imensa majoritate a acestui popor, au contribuit în aceeaşi măsură ca vitejia militară, sau ca abilitatea politică ce ştie să folosească împrejurările, la înfiriparea unităţii naţionale.

Astăzi, când asupra tuturor acestor lucruri se poate rosti o judecată obiectivă, cuvine-se să le preţuim pe toate, potrivit valorii lor şi să căutăm să le adâncim cunoaşterea, pentru a le putea mobiliza din nou în ceasul în care împrejurările ar putea să ne ceară noi jertfe pentru apărarea lor. Dar mai ales se cuvine să le adâncim şi să le înflorim în creaţiuni de bucurie şi cultură umană, care să facă din felul şi firea omului românesc un îndreptar atât de temenic, încât nicio vicisitudine a acestei lumi să nu-l mai poată zdruncina. Viaţa este încercare şi luptă şi nu izbutesc să stăruie în această luptă decât popoarele care ajung să dobândească o idee universală despre ele şi o nădejde în eternitatea misiunii lor.

Dreptatea Dumnezeiască

Si dacă se cade să desluşim norocului românesc, dincolo de planul îndreptăţirilor văzute, un alt chip mai adânc, proectat în lumina veciniciei, vom spune că el apare ca un act de dreptate Dumnezeiască, o îndurare a Proniei cereşti faţă de jertfele săvârşite de acest neam pentru împlinirea unităţii lui, nu numai în acest război, ci în veacul veacurilor; jertfe faţă de care, fiecare, se cuvine să ne învrednicim cu tot cugetul şi fapta noastră, ca de una din cele mai mari minuni ce ne-au fost date să trăim!

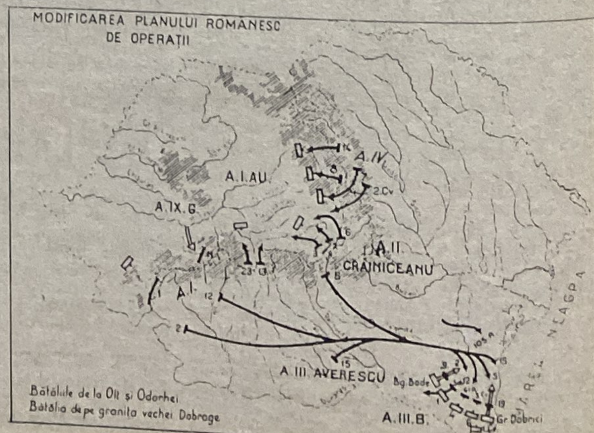
Pe frontul de Sud, în timp ce rezervele trimise din Ardeal, atacând pe inamic de front, vor ajuta armatei de Dobrogea să-l fixeze pe linia Roşova-Cobadin-Tusla, pregătită încă din timp de pace, la Sudul liniei de rocadă Cernavoda-Constanţa. Armata de Dunăre va trece fluviul la Flămânda, spre a cădea în spatele inamicului şi a răzbuna Turtucaia.

Preconizatorul operaţiei, Generalul Averescu "semănătorul de ofensive", cum l-au poreclit - poate fără a se gândi la măreţia ce străbate, peste hulă, prin epitet - adversarii, e numai comandantul grupului de armate care luptă pe frontul de Sud.

Reluarea ofensivei române în Transilvania

In Ardeal, oprirea ofensivei româneşti a îngăduit inamicului să se întărească nestingherit, în poziţiile pregătite dinainte, aşteptând rezervele care încep să-i sosească în ajutor.

Deşi slăbite, prin retragerea rezervelor, armatele a II-a şi a IV-a) reiau totuşi ofensiva la 2 Septembrie. □

HYPERION

Centrul de promovare a cărţii româneşti

MIRCEA VULCĂNESCU: OPERE

-Vol. I Publicate din inițiativa și sub îngrijirea-
"CENTRULUI ROMÂNESC DE CERCETĂRI" din Paris

...Nu ştiai ce să admiri mai întâi: nestăvilita lui curiozitate, cultura lui vastă, solidă, bine articulată, sau inteligenţa lui, generozitatea, humorul sau spontaneitatea cu care-şi trăia credinţa şi iscusinţa cu care şi-o tălmăcea. Nu cred c'am întâlnit alt om înzestrat cu atâtea daruri. Si nici altul care să-l întreacă în modestie. Am cunoscut, desigur savanţi care se încumetă să citească în treizeci de limbi, sau stăpânesc în deamănuntul istoria unei ţări sau a unui continent, sau au pătruns toate tainele fizicei şi matematicilor, sau înţeleg nenumărate sisteme filosofice. Dar mintea lui Mircea Vulcănescu era altfel alcătuită. După ce-l cunoşteai mai bine, înţelegeai că dacă ar fi trebuit, ar fi putut şi el învăţa treizeci de limbi, sau istoria unui continent, sau matematicile superioare. Il interesa tot. Mai mult înţelegea - şi-ţi explica - de ce-l interesează cutare sau cutare disciplină, un anumit autor sau o anumită operă...

De câte ori îşi lua răspunderea unui studiu mai vast, izbutea să întreacă chiar pe "specialişti". Nu mă gândesc numai la contribuţiile lui la cele câteva monografii despre statele româneşti, pregătite de elevii profesorului D. Gusti (şi din care nu ştiu câte au apucat să apraă). Dar istoria militară a războiului nostru de întregire, pe care a publicat-o într'unul din volumele Enciclopediei româneşti, constituie poate cea mai clară, mai bine documentată şi mai sistematic organizată monografie asupra acestui subiect.

Mircea ELIADE

extras din prefaţă (7 pagini)
TREPTE PENTRU MIRCEA VULCĂNESCU

O mişcare creştină, spunea el, nu poate avea alt ţel decât creştinarea, sau în veacul nostru, recreştinarea. Telul acesta e atât de imens, încât nu i se mai poate adăuga nimic. Iar perspectiva unică în acest caz era martiriul. Istoria însă se face prin succesul imediat.

A pune împreună ţelul istoric al refacerii unui stat şi a unei societăţi cu acela supra-istoric, al mântuirii, înseamnă a le compromite pe amândouă. Iar caracterul exclusiv pozitiv al creştinismului nu se poate împăca niciodată cu acţiunea politică, în care este inclusă şi negaţia. Pentru creştinism nu există duşman pe această lume, duşmanul creştinului este nevăzut. Adevăratul anti-creştin este în creştin, nu în "celălalt", în necreştin, iar des-creştinarea este opera creştinilor, în lumea noastră occidentală...

Distanţa pe care Vulcănescu şi-a menţinut-o faţă de "dreapta" şi "stânga" nu s'a datorit aşa cum s'a spus cu rea credinţă vreunui "burghezism" ("Vulcănescu e burghez") ci adâncului său realism, acelui realism fără de care Românii nu pot ajunge niciodată la ceva pozitiv. De câte ori s'au abătut dela realismul lor natural, chiar cu intenţiile cele mai elevate, Românii şi-au provocat mari nenorociri. Vulcănescu a fost un suveran al atitudinii şi opiniei proprii. De aceea nu a făcut parte din nici un partid sau mişcare, chiar în acel timp de maximă febrilitate politică.

Horia STAMATU

extras din post-faţă (10 pagini)
MIRCEA VULCĂNESCU ŞI GENERAŢIA LUI

Mircea Vulcănescu, Războiul de Întregirea neamului

——Matei CAZACU——

Nu poate fi îndeajuns salutată iniţiativa Centrului românesc de cercetări din Paris de a edita (sau reedita) opera lui Mircea Vulcănescu risipită în ziare şi publicaţii greu accesibile, atunci când nu a rămas în manuscris ani de zile aşa cum s'a întâmplat, de exemplu, cu Ultimul cuvânt rostit la proces în 1948 şi publicat recent în Ethos.

Războiul de întregirea neamului a fost, fără îndoială, cea mai dramatică încercare prin care a trecut poporul român în mileniul care s'a scurs dela formarea sa în secolul al X-lea. Niciodată nu se înfruntaseră la frontierele sale împărăţii atât de puternice, niciodată nu fuseseră aruncate în luptă - de fapte la masacru - masse mai mari de soldaţi şi de material modern de distrugere. Si parcă niciodată nu fusese mai grea dilema alegerii taberei cu care să se alieze ţara: dacă majoritatea Românilor înclina către Franţa, mulţi erau aceia care atrăgeau atenţia asupra pericolului unei conlucrări directe cu Rusia care ne răpise Basarabia în 1812 şi în 1878. In fruntea acestora din urmă se afla însuşi regele Carol I care semnase un tratat secret de alianţă cu Germania şi Austro-Ungaria tocmai pentru a garanta securitatea ţării faţă de hrăpăreţul vecin dela Răsărit. Aliindu-ne cu Rusia însemna să renunţăm, ipso facto, la Basarabia, în timp ce o participare la război alături de Puterile Centrale şi o eventuală victorie a lor răpea nădejdea eliberării fraţilor ardeleni şi bucovineni.

Cei doi ani de neutralitate armată - 1914-1916 - au dovedit înţelepciunea clasei politice româneşti dominată de personalitatea covârşitoare a lui Ionel Brătianu, şeful partidului liberal, dar şi abnegaţia regelui Ferdinand cel loial care a ştiut, potrivit propriilor sale cuvinte, să învingă (dar cu ce preţ) pe Hohenzollernul din el. In acest sens, mărturia ambasadorului Franţei, contele de Saint-Aulaire, care a împărtăşit alături de noi drama retragerii şi a ocupaţiei străine, capătă un relief neaşteptat:

"Spre deosebire de suveranul său (regele Ferdinand), viteaz din alte vremuri, visând să moară cu sabia în mână ca un paladin curtean ce îşi apăra concepţia cavalerească a onoarei militare, Brătianu avea convingerea că dacă acest gest este legitim şi chiar sublim pentru un individ, un om politic nu are dreptul să'l impună ţării sale. O naţiune, spunea el, este o moşie stăpânită în devălmăşie, şi fiecare generaţie are numai dreptul de folosinţă şi obligaţia de a da socoteală de ea generaţiilor viitoare, ceea ce exclude dreptul la sinucidere şi sileşte pe conducătorii săi să ceară numai sacrificiile folositoare pentru viitorul ei. "Mă întreb, îmi mărturisea el, dacă nu cumva am încălcat deja această măsură şi acest gând mă împiedică să dorm.""

In August 1916 zarurile au fost aruncate şi armata română a trecut Carpaţii pentru a elibera Transilvania şi pe fraţii ce gemeau sub apăsare străină. După cinci luni de lupte grele, copleşită de duşmanii care atacau dela Nord, din Vest şi din Sud, ea a fost silită să evacueze Muntenia, Oltenia şi Dobrogea şi să se retragă în Moldova sub conducerea regelui, a guvernului şi odată cu numeroşi particulari. Agonia a durat aproape doi ani, întreruptă doar de epopeea dela Mărăşti şi Mărăşeşti când armata, reorganizată şi excelent înarmată de Francezi, a dat întreaga măsură a valorii sale.

Insă suma de suferinţe şi de umilinţe îndurate în acei ani de Români este incalculabilă: jaful sistematic al teritoriilor ocupate de către Germani, Austrieci, Unguri, Bulgari şi Turci; şovăielile criminale şi, în fine, trădarea rusească, revoluţia bolşevică şi descompunerea armatei ţariste; propaganda şi uneltirile agenţilor germani şi ruşi, urmaţi de unii oameni politici şi de socialo-comuniştii români; epidemiile, frigul şi foametea care au bântuit cu furie până în 1919 şi care au luat un greu tribut în vieţi omeneşti; nesiguranţa în care se afla ţara după încheierea păcii separate cu Germania semnată la Brest-Litovsk de guvernul bolşevic venit la putere cu ajutor nemţesc (Lenin) şi american (Troţki); pierderea pentru totdeauna în Rusia a tezaurului Băncii naţionale şi cel al particularilor, a miilor de manuscrise, documente şi piese de muzeu (revenite, acestea, abia în 1934 şi 1958). Toate aceste catastrofe s'au conjugat parcă pentru a îngenunchia pe Români, pentru a'i risipi pentru totdeauna de pe faţa pământului, aşa cum plănuia Austro-Ungaria care voia să împartă România păstrând pentru sine Transilvania şi Muntenia, dând Rusiei sovietice (care era de acord) Moldova până la Carpaţi, şi cedând Dobrogea Bulgariei.

Tăria regelui Ferdinand şi a sfetnicului său credincios, a tuturor oamenilor politici şi a ţăranului în uniformă militară sau în straie populare, a triumfat însă în cele din urmă: duşmanii au fost învinşi de coaliţia anglo-franceză-americană, Ruşii au dat Basarabiei armele legale pentru a'şi proclama autodeterminarea şi unirea cu România, iar Transilvania şi Bucovina au proclamat şi ele în mod solemn alipirea la patria-mamă. Tratatele de pace dela Versailles şi Trianon au recunoscut şi ele această nouă stare de lucruri după o luptă titanică dusă de Brătianu pentru recunoaşterea drepturilor legitime ale României. La sfârşitul anului 1918 România era în ruină şi înfometată dar era România mare, o realitate care depăşea cele mai îndrăzneţe visuri ale strămoşilor dar şi ale contemporanilor: unirea tuturor Românilor într'un singur stat al cărui suveran avusese înţelepciunea să proclame reforma agrară cea mai revoluţionară din istoria noastră şi votul universal egal şi secret.

Textul de faţă a apărut în Enciclopedia României în 1938 şi era destinat unei informări precise a cititorilor pentru care războiul mondial era o realitate dela care se scurseseră abia 20 de ani. Este firesc să găsim informaţii tehnice riguroase şi 16 hărţi, permiţând înţelegerea operaţiilor. Dar vom găsi şi judecăţi generale a căror calitate sintetică şi putere de pătrundere nu se exprimă niciodată în dauna clarităţii. Textul lui M. Vulcănescu este pe deasupra un apel la seninătate, la iertarea greşelilor şi rătăcirilor pentru care plătiseră scump un Slavici, un Stere sau chiar Vasile Pârvan, pentru a nu-i cita decât pe ei, la uitarea pasiunilor, operaţie care nu însemna nicidecum o voinţă de amnezie, ci turnarea cimentului necesar consolidării temeliilor unităţii naţionale cucerită cu atâtea jertfe.

Personalitatea lui Mircea Vulcănescu se revelă şi în aceste pagini în dimensiunea ei profund creştină, încrezătoare în viitorul neamului său şi în capacităţile sale. Exemplul primului război mondial ar fi trebuit să servească generaţiilor tinere angajate în a doua conflagraţie universală când locul regelui Ferdinand şi al lui Ionel Brătianu era luat de un singur om, mareşalul Antonescu. Lucrarea lui Mircea Vulcănescu va putea lumina şi generaţiile actuale de Români, mai ales pe cei din exil, dacă îi va îndemna la reflecţie, la abnegaţie şi la o unire sinceră în jurul unui adevărat ideal românesc. □

In aşteptarea viitorului buletin cititorii sunt rugaţi să ne precizeze prin comenzi titlurile operelor pe care le doresc.

HYPERION
4 R, DU GEN. H. BERTIER
92.200 NEUILLY S/ SEINE
FRANCE

(1) Doresc să primesc buletinul asociaţiei D-voastră în vederea achiziţiei:
☐ ocazionale periodice ☐
a cărţilor româneşti care m'ar interesa.
(2) Prefer lucrările:
☐ literare istorice ☐ ştiinţifice ☐
(3) Texte româneşti inedite putând interesa pe editori
☐ îmi sunt cunoscute nu-mi sunt cunoscute ☐
NUMELE.. SEMNATURA:
ADRESA..

ACESTE DOUĂ PAGINI, OFERITE GENEROS DE "CUVÂNTUL ROMÂNESC", APAR SUB ÎNGRIJIREA ŞI RESPONSABILITATEA ASOCIAŢIEI "HYPERION"

EVANGHELIA EXILULUI (Aprilie 1986)

MIRAJUL COMORILOR

—Sergiu GROSSU—

"Nu vă strângeţi comori pe pământ, unde le mănâncă moliile şi rugina, şi unde le sapă şi le fură hoţii; ci strângeţi-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile şi rugina, şi unde hoţii nu le sapă, nici nu le fură. Pentrucă unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră", ne avertizează Mântuitorul în Cuvântarea de pe munte (Matei, 6. 19-21). Si acest adevăr axiomatic vreau să ţi-l explic, cititorule, printr'o istorioară. O istorioară care te priveşte personal, fiindcă este vorba de tine însuţi, în legătură cu versetele expuse mai sus. O istorioară care te va face să înţelegi mai bine, mai profund, drama fiecărui suflet îndepărtat de Dumnezeu într'o lume ostilă marilor taine şi revelaţii, drama tuturor căutătorilor de comori pieritoare, pe care "le mănâncă moliile şi rugina", pe care "le sapă şi le fură hoţii", şi care, în cele din urmă, duc la pierzare şi moarte. "Pentrucă unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră."

Nu ştiu dacă îţi mai aminteşti că într'o noapte cu ploaie şi vânt, când ţi s'a întunecat mintea şi te-au copleşit beznele păcatului, bolnav de dorul comorilor lumii şi hrănit numai cu "nădejdi înşelătoare care nu slujesc la nimic", după nenumărate şi inutile alergături, ai bătut, cu timiditate, zgribulit de umezeală, la uşa unui bordei, la o poale de munte...

-Bun venit prin părţile noastre!...te-a întâmpinat, cu dulceaţă în glas, un bătrânel încărjoiat de ani, cu obraz scorojit, pufăind dintr'o pipă de lemn roşietic. Pofteşte de intră, te aşteptam...

Tu o cam sfecliseşi la vorba: te aşteptam. "Cum să mă aştepte un om care nici nu mă cunoaşte?" te mirai, călcând peste pragul unei uşi cam joase, şi rotindu-ţi privirile contrariate pe pereţii cenuşii ai încăperii. "Cum adică te aşteptam? ...Nu mai pricep nimic... absolut nimic..."

-Te aşteptam, fiule, să vii! chicoti bătrânul, împingându-ţi un scăunel, să te aşezi. Eram sigur că în noaptea aceasta cu furtună şi ploaie vei alerga să baţi la uşa bordeiului meu...

-Dar...e prima dată... ştiţi... te-ai bâlbâit, surprins de atitudinea îndrăzneaţă a gazdei.

-Stiu! E prima dată când ne întâlnim în carne şi oase... Insă sufletul ţi-l cunosc demult, din clipa când ţi-a răsărit gândul comorilor...gândul acela straniu care, până la urmă, te-a adus la mine...

Tu ai oftat, reţinându-ţi cu greu, uimirea şi ascultând, captivat, cuvintele aceluia care-ţi cunoştea şi sufletul şi suferinţa.

-Să nu-ţi închipui că sunt un vrăjitor oarecare, un cârpaci care umblă să înşele oamenii cu fleacurile unui meşteşug dubios...Eu sunt Marele Doftor al sufletului omenesc...pricepi, în sfârşit?...Marele Doftor al inimii, al oricărei inimi care doreşte să aibă mai mult decât are...Si leacul pe care îl ofer eu tuturor celor ce-mi solicită sprijinul, în ceasurile lor de tăgadă, pune capăt frământărilor sufleteşti şi toarnă balsamul alinător al uitării peste necazurile vieţii...

Apucându-te de braţ, bătrânul te trase spre el, cu făţarnică sensibilitate: - In scurt timp vieţile se va potoli...Nu mai este cine ştie cât până la miezul nopţii şi atunci vom merge împreună...Nu prea departe...Mi-e milă de tine, mi-e milă şi vreau să-ţi arăt calea pe care te-ai trudit s'o cauţi toată viaţa şi n'ai putut-o afla...Calea care duce la comorile lumii - calea supremei fericiri...)

Iată-vă urcând, amândoi, muntele. Un munte înalt, ameţitor de înalt. Ploaia încetase. Era o tăcere deplină şi întreaga pădure, răvăşită de şuvoaie şi vânt, se odihnea sub cerul uriaş, în aşteptarea zorilor. "Ah, în curând, în curând voi fi în posesia comorilor lumii...", gândeai tu, cu o vădită satisfacţie. Cărăruia suia printre steiuri de piatră colţuroasă şi prăpăstii ameninţătoare, suia către un punct magic, şerpuitoare ca o reptilă întunecată, care se hrăneşte din bezna nopţii.

-Priveşte!...

Tu încremeniseşi locului şi un amestec de spaimă şi de bucurie irezistibilă îţi incendiă sufletul. "Doamne, de unde s'a pogorît lumina aceasta orbitoare şi ce putere a plăsmuit frumuseţea ei?..."

-Priveşte...se auzi, din nou, ca vrajă, vocea fierbinte a bătrânului, ce întinse mâna spre miazănoapte, înspre direcţia luminii. Priveşte! In faţa ta ai "toate împărăţiile lumii şi strălucirea lor..." In faţa ta se întind comorile ...comorile lumii... comorile mult visate, mult dorite, mult căutate...

-Ah, comorile! ai gemut, podidindu-te lacrimile unei fericiri fără seamăn.

-Le-am mai arătat odinioară unui tânăr visător, continuă bătrânul. Era dulgher în Nazaretul Galileii... Dar nu m'a înţeles; mi-a refuzat propunerea...

Chipul i se întunecă brusc. Buzele se lipiră, crispându-se. Si ochii - ochii aceia băgaţi în orbite, sângeraţi de amintirea înfrângerii - fulgerară tenebre şi răzbunătoare mânie în clocot.

-Sper că tu vei fi mai dibaci...că vei proceda mai inteligent...Sper că nu te vei încăpăţâna ca EL, dând cu piciorul într'o propunere onorabilă...

Tu trăiai clipe de extaz frenetic, în care gândurile şi simţământele evită să îmbrace forma cuvântului şi să se supună principiilor gândirii logice.

-Priveşte! Toată strălucirea...toate lucrurile acestea minunate...toate aceste comori ale lumii... vor fi ale tale, pentru totdeauna... Cu o condiţie, o singură condiţie... un fleac... o nimica toată... Repet: "toate aceste lucruri ţi le voi da ţie, dacă te vei arunca cu faţa la pământ si te vei închina mie!"

"Cum să dau cu piciorul într'o propunere ca aceasta?", cugetai tu. Cum să-mi scape din mâini o ocazie aşa de rară?...Ah, în curând, în curând!...Ce preţ mic şi ce câştig mare!..."

-De acord, bătrânule! Primesc propunerea...

-Bravo, bravo! Zis şi făcut! Bate palma!...

O, preţul tuturor comorilor lumii!

Cu fruntea plecată până'n bulgării pământului, bietul de tine, nechibzuitule căutător de comori, tu nu vedeai ciudata luminiţă din ochii Ispititorului, şi nici aripile lui uriaşe, profilându-se peste întinderea de aur a acestor comori. Nu sesizai rânjetul mut al biruinţei sale şi nu auzeai - nu puteai auzi - nici glasul Tânărului Dulgher din Nazaretul Galileii, glas rămas prezent de veacuri în locul acela, pe Muntele Ispitei, ca o flacără de foc mistuitor, ca un avertisment pentru orice suflet înşelat de întunecatul Vrăjmaş al sufletului omenesc: "Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti!"

Nu auzeai, cititorule, aşa cum erai prăbuşit cu faţa la pământ, într'o vădită închinare a pierzării, orbit de înşelătoarele comori râvnite, nu auzeai nici glasul Ingerului lui Dumnezeu, care-ţi şoptea: "Ce foloseşte unui om ca să câştige toată lumea, dacă îşi pierde sufletul?"

De aceea se cuvine să ne aducem - mereu şi mereu - aminte de îndemnul lui Isus: "Nu vă strângeţi comori pe pământ... ci strângeţi-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile şi rugina, şi unde hoţii nu le sapă nici nu le fură..." Fiindcă numai renunţând la amăgitoarele comori ale lumii, la toată vana noastră alergătură după năluci şi idealuri egoiste, care n'au nici o tangenţă palpabilă cu destinul însângerat al patriei şi cu realizarea unui front creştin de solidaritate românească a exilului, vom reuşi sa ne apropiem de ceea ce este esenţial şi indispensabil în suişul nostru spre culmi, şi să cunoaştem, astfel, cum spune Ap. Pavel, "taina lui Dumnezeu, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi ale ştiinţei" (Colosoni, 2.2-3).

Isus devenind, în vâltoarea unei societăţi dezorientate şi agresive, unica noastră comoară, iar noi alipindu-ne inima de El, ne vom salva sufletul dela moarte şi vom trece, îmbogăţiţi de comorile Duhului, dela moartea la viaţă... □

Perspective

—Preot George D. GAGE—

Cu multă răbdare întreaga suflare românească din zona oraşului Chicago a aşteptat sosirea Părintelui Profesor Gheorghe Calciu Dumitreasa, spre a conferi alături de Părintele Arhimandrit Roman Braga.

Temele conferinţei au fost deosebit de atrăgătoare pentru orice bun creştin: "Dreptul Iov şi suferinţa umană" cât şi "Suferinţa umană şi providenţa divină". Sâmbătă 22 Februarie, în sala parohiei ortodoxe "Sfânta Maria" din Chicago, cei doi prelaţi au vorbit cu multă dăruire, credinţă şi curaj despre reactualizarea suferinţelor dreptului Iov în însăşi suferinţa poporului român aflat sub cea mai odioasă asuprire comunistă.

Nădăjuiesc că cei prezenţi au înţeles mesajul real al vorbitorilor şi vor informa şi pe cei ce din păcate nu au fost prezenţi.

Unul dintre scopurile acestui prim ciclu de conferinţe a fost şi cel al dezvoltării conştiinţei individuale cât şi naţională a fiecărui român venit în exil, dar şi apropierea lui de Biserica lui Hristos, care însumează în exil o multiplă atribuţiune, şi regăsirea Românului ca entitate spiritual-etnică în această ţară binecuvintată de Dumnezeu.

Părintele Braga a insistat asupra ideii "că de multe ori civilizaţia merge înaintea culturii" aşa cum s'a întâmplat la poporul american, care are o foarte recentă istorie. Noi, Românii, venim din leagănul civilizaţiei vechi şi al unei culturi bi-milenare.

Provenim dintr'un neam ce s'a născut creştin şi nu a fost încreştinat la o anumită dată în istorie. Dreptul Iov cu suferinţele sale, trimise de Dumnezeu ca test, pot fi asemuite cu suferinţele poporului român. Dreptul Iov este poporul român. Poporul român este şi va fi mereu un popor mult ataşat de Biserică, chiar dacă preoţii ei şi-au vândut sufletele pentru un "blid de linte".

Poporul nostru din ţară, aflat în foamete, cu biserici şi case dărâmate, asuprit de teroarea comunistă, este singura bază fizică şi spirituală a Bisericii Ortodoxe din România şi nu Patriarhul - marionetă regimului ateu, sau episcopii şi preoţii ateizaţi şi demisivi în faţa presiunilor celor fără de Dumnezeu.

Biserica din România supravieţuieşte prin credinţa neamului românesc şi nu prin clerul "prostituat şi bolşevizat".

Este îndatorirea noastră a Românilor din exil, America şi Europa, să fim conştienţi de menirea noastră dar şi de îndatoririle ce se impun fiecărui individ. Părintele Gheorghe Calciu a fost urmărit cu viu interes de cei prezenţi. (Puteau fi mai mulţi prezenţi. La Biserica Baptistă din Chicago au fost circa 600 de persoane să-l audă pe Părintele Calciu.) Sfinţia sa a prezentat etape ale vizitei făcută în Austria şi Elveţia cât şi succesul pe care l-a avut în ciuda "lucrăturilor" agenţilor dela ambasadele române din acele ţări.

Mesajul Părintelui a răsunat clar în inimile fiecărui Român: "A sosit momentul ca dela o atitudine defensivă să trecem la una ofensivă". De zeci de ani Episcopia noastră a fost ţinta a numeroase atacuri venite din partea Patriarhiei dela Bucureşti pusă în scenă de către regimul ateu din ţară.

Ca o slugă nemernică şi extrem de docilă, patriarhia comunistă îşi dădea întreaga silinţă să le aducă la îndeplinire prin preoţii zişi "misionari" -trimişi aici, cât şi prin cei ce frecventau aceste parohii comuniste.

Se cunosc vizitele din urmă ale acelui mitropolit "nedospit" ce se visează patriarh, cât şi al "vicarului-securist şi bolşevic" ce au încercat câteva acţiuni de dezbinare. Deşi ei au câţiva dintre preoţii episcopiei noastre de partea lor, aceştia însă nu îndrăznesc să facă o mişcare căci sunt ţinuţi sub strictă supraveghere. Lumea din parohiile lor îşi poate da seama imediat de ce "hram poartă preotul". Dacă e un preot ce are legături cu ambasada română sau cu aceste fosile ecleziastice, sau nu-l auzi de loc vorbind împotriva comunismului sau a regimului de oprimare din ţară cu siguranţă e unul din cei "trimişi".

A ajuns vremea, fraţilor, să luăm arma credinţei şi pavăza duhului şi să trecem noi la atacul spiritual al celor ce fac parte din episcopia misionară, să convingem guvernul american despre rolul pe care-l au aici sub adăpostul libertăţii americane. Ori se trezesc, ori să fie trimişi de unde au venit. Să ni se admită şi nouă să trimitem misionari în România. Episcopul dela "misionari", preoţii şi cei ce îi susţin sunt doar avanposturi regimului comunist din România. Pe ei nu-i auzi să vorbească de teroarea din ţară, ci numai laude; în fiecare an îşi trimit odraslele în vacanţe în România, întâlniri pe la ospeţe cu cei dela legaţie, etc.

Se pune întrebarea: Am fugit de comunişti şi aici mă duc la o biserică patronată de ei? E absurd. Am fugit de dracu şi aici mă duc la tată'su.

Oamenii, care au fugit de represiunea comunistă din ţară, aflaţi în libertate, frecventează aceste parohii comuniste conduse de preoţi-agenţi de securitate şi mai susţin că ei fiind mari patrioţi se duc la o biserică unde preotul lor nu face politică. Dacă le vorbeşti "că tot Românul s'a născut legionar fug ca dracul de tămâie. Vezi Doamne, ei sunt cu "biserica mumă" şi sunt mari patrioţi. Le place tare mult de regimul comunist că se duc numai în vizite. Aceşti falşi Români ar trebui deportaţi din America direct în România.

Când vine câte o formaţie de muzică din ţară se face mare tămbălău şi la orchestrarea ambasadei se reped să vândă bilete şi să-i găzduiască pe securiştii ce păzesc formaţia. Din discursul Părintelui Calciu a reieşit clar poziţia Sfinţiei sale: "orice preot trimis de regimul comunist sau chiar un trimis la studii în străinătate trebue să aibă încrederea şi avizul favorabil al securităţii statului.

Noi suntem acasă la noi, zicea Părintele Calciu, deci să nu lăsăm pe aceşti intruşi să ne dezbine. Curând se vor face demonstraţii împotriva acordării clauzei, şi pentru eliberarea din închisoare a altor persoane. Se va aştepta participarea tuturor Românilor.

Evreii se salutau mereu cu "La anul la Ierusalim", de ce nu am spune şi noi "La anul la Bucureşti".

Trebue să ne lepădăm de orice gând mercantil şi în gândul nostru să fie unitatea exilului şi eliberarea României.

Caută, frate român, să uiţi diferenţierea politică sau religioasă a semenului tău şi uneşte-te. Fiecare ne iubim ţara în felul nostru.

Si să nădăjduim că vom ajunge ziua când vom fi o turmă şi un păstor în America; va veni ziua când vom fi o mitropolie românească. □

Dovezi de ordin lingvistic privitoare la continuitatea Românilor în fosta provincie romană Dacia

4. Sensul istoric al vocabularului religios creştin din limba română

——Isabelle SABĂU——

Bogăţia de informaţii conţinută în elementele unei limbi este imensă, dar ca ea să fie valorificată este necesară o muncă titanică şi cunoştinţe deosebite, în multe domenii. In limbă se păstrează nenumărate influenţe, evenimente istorice, religioase, economice, culturale, etc. Descifrarea lor este deosebit de importantă, acolo unde datele istorice sunt mai sărace, fenomenele de limbă trebuesc analizate şi studiate cu toată seriozitatea pentru a extrage valoroase informaţii.

Articolul de faţă continuă să prezinte rezultatul investigaţiilor lingvistice ale Profesorului Stefănescu-Drăgăneşti, menite să aducă o lumină asupra perioadei formării poporului român. Lucrările la care ne referim sunt deosebit de originale şi interesante, tratând despre terminologia religioasă din limba română şi însemnătatea ei istorică.

Este de remarcat că adeseori istoricii ignorează istoriile ecleziastice şi chiar şi atunci când preiau şi când prezintă astfel de date, o fac fără a da suficientă importanţă anumitor evenimente religioase, care ar putea contribui la stabilirea mai precisă a unor evenimente istorice majore.

O situaţie asemenătoare se întâlneşte şi în cazul vocabularului religios din limba română, pe care îl studiază Prof. Stefănescu-Drăgăneşti, atât din punct de vedere lingvistic cât şi pentru implicaţiile istorice de o importanţă covârşitoare pentru istoria Românilor şi teritoriul pe care s'a format poporul român.

Astfel pornind dela existenţa în limba română a unui mare număr de termeni ecleziastici de origină latină din care cea mai mare parte sunt cuvinte fundamentale pentru religia creştină, autorul citat ajunge la o primă concluzie, anume că acest vocabular a fost adus de masele de colonişti, venind mai cu seamă dela Roma şi din alte părţi ale Italiei.

Dăm câţiva asemenea termeni mai jos: Dumnezeu, creştin, cruce, a boteza, colindă, Crăciun, patimă, Inviere, Inălţare, sărbătoare, a se ruga, rugăciune, a se închina, sânt (forma populară pentru sfânt, care se întâlneşte în cuvinte ca Sântamarie, Sântilie, Sântandrei), a ajuna, biserică, altar, popă, lege, nuntă, Sâmbătă, Duminică, a răposa, cimitir, candelă, mormânt, etc.

E de remarcat faptul că unii termeni sunt formaţi direct de către populaţia de atunci din Dacia, din materialul lingvistic latin, ceea ce pledează în favoarea vechimii lor.

Obiectul creştin cu inscripţie descoperit la Biertan.

Intr'adevăr, datorită faptului că Proto-Românii au pierdut legătura cu Italia în urma trecerii sub diferite stăpâniri străine a fostei provincii romane Dacia şi a separării ei de lumea romanică prin aşezările masive ale Slavilor în Sudul Dunării începând cu secolul VI. In Dacia de fapt nu existau oraşe mari şi bogate care să atragă pe năvălitori, oraşele Daciei Romane fuseseră în mare parte distruse de numeroşii năvălitori care se perindaseră în secolele care au urmat retragerii administraţiei romane. Populaţia trăia mai mult la munte şi se ascundea prin pădurile dese ale Transilvaniei şi Codrul Vlăsiei, întinse pe o mare suprafaţă şi greu de străbătut. "Codru-i frate cu Românul", e o vorbă din bătrâni care spune mult.

Existenţa vocabularului ecleziastic latin în limba română şi rezistenţa lui la influenţa slavică în decursul multor secole, în care limba oficială din bisericile româneşti a fost limba slavonă şi în timp ce autorităţile superioare au fost permanent cele greceşti, din Constantinopol - până foarte recent, nu a găsit o explicaţie suficient de convingătoare. Printre altele s'a emis şi ipoteza că acest vocabular ar fi datorat unor misionari veniţi din Apusul Europei, care însă nu au putut fi identificaţi şi nici data sosirii lor în Dacia neputând fi precizată. Astfel de misionari ar fi comunicat desigur prin scrisori cu Roma, trimiţind rapoarte asupra evanghelizării. Dar nu există astfel de scrisori sau alte documente, ceea ce infirmă ipoteza misionarilor.

Istoria spune, şi în special istoriile ecleziastice subliniază, că persecuţiile împotriva creştinilor se deslănţuiseră oficial la Roma şi în Imperiul Roman în timpul lui Nero începând cu anul 64 A.D., când apar în forme foarte violente şi de o mare cruzime, persecuţiile sunt continuate mai slab sub Vespasian şi Titus, apoi sunt reluate la un nivel înăsprit de Domiţian (81-96 A.D.) şi ele s'au făcut simţite şi sub Traian (98-117 A.D.).

De aceea nu este de mirare dacă la 40 de ani după persecuţiile înspăimântătoare ale lui Nero, când au fost martirizaţi şi Apostolii Petru şi Pavel, şi numai la 10 ani dela acelea ale lui Domiţian, în momentul când Traian - şi el nefavorabil creştinilor - oferă populaţiei posibilitatea de a-şi căuta o existenţă mai bună din punct de vedere economic, creştinii s'au grăbit odată cu sărăcimea necreştină să folosească în mare număr ocazia de a se strămuta într'o provincie unde autoritatea administrativă era mai slabă. Aici în Dacia administraţia era preocupată în primul rând de probleme de ordin militar şi fiscal. Aici nu erau temple şi preoţi ai religiei oficiale romane care să-i asuprească.

Presiunea persecuţiilor contra creştinilor a continuat să determine plecarea coloniştilor spre Dacia şi după Traian. Astfel împăraţii care au reînnoit în mod repetat persecuţiile în timp când Dacia a fost provincie romană au fost: Hadrian (117-138), Antonin Piul (138-161), Marc Aureliu (161-180), Septimiu Sever (193-211), Maximin Tracul (235-260) şi în fine, Aurelian (270-275). Atitudinea acestuia din urmă, ca persecutor al creştinilor, constituie o dovadă a faptului că un mare număr de creştini daco-romani au preferat să rămână sub stăpânirea Goţilor, întrucât aceştia nu aveau nici un motiv să-i persecute. De altfel se ştie din datele istorice, că Goţii - ca de altfel şi alţi năvălitori erau destul de toleranţi în ceea ce priveşte libertatea religioasă a popoarelor pe care le ocupau, deşi mai puţin toleranţi cu propriul lor popor.

Nici în anii care au urmat retragerii administraţiei romane din Dacia, nu au încetat persecuţiile creştinilor, ajungând la maximum în timpul lui Diocleţian. In anii 303-305 Impăratul acesta, decretase uciderea preoţilor şi a tuturor acelora care refuzau să sacrifice zeilor, dărâmarea locaşurilor de cult, interzicerea adunărilor creştinilor şi arderea scrierilor lor bisericeşti.

Date fiind aceste fapte istorice, nu putem decât subscrie la concluziile istoricilor bisericeşti, că drept urmare a persecuţiilor lui Diocleţian, a lui Galeriu (305-311) şi apoi a urmaşului acestuia Liciniu, şi până la edictul din Milan (313) care a acordat libertate religioasă creştinismului, numeroşi creştini s'au refugiat din Dobrogea, Moesia şi Dacia Aureliană, în Nordul Dunării.

In afară de faptul că limba latină şi terminologia latină aduse de colonişti, pledează în favoarea unei populaţii masive romane venind din Italia şi Roma, trebue să se aibă în vedere şi suprapopularea oraşelor italiene şi a Romei (care după istorici, trecuse de un milion de locuitori în primul secol d. Chr.).

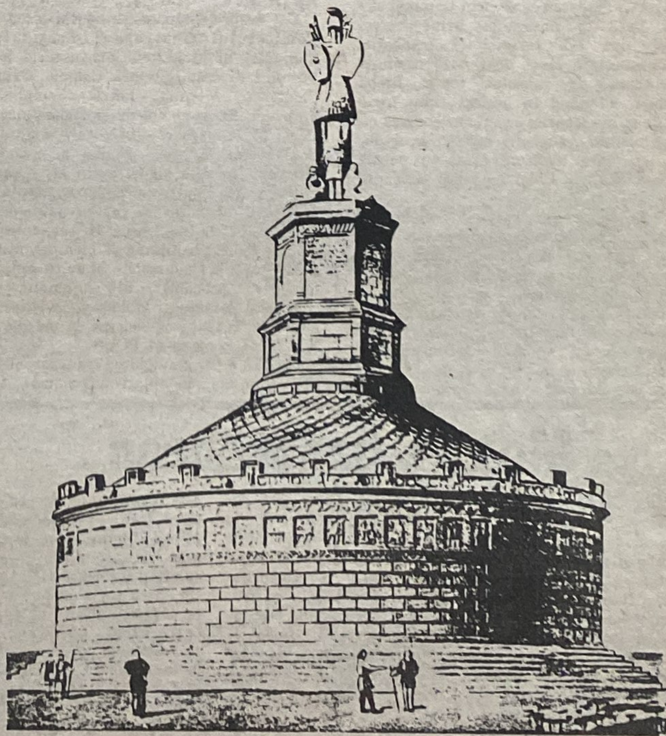
Un alt important fapt care trebue reţinut, este venirea coloniştilor însoţiţi de familiile lor. Impreună, creştini şi necreştini coloniştii au constituit colonii romane în care şi veteranii îşi aduceau soţiile dace precum şi pe Dacii creştini care participau la adunările creştinilor. In felul acesta înţelegem mai uşor fenomenul romanizării Daciei.

De o mare importanţă sunt şi condiţiile de conlocuire dintre Daci şi coloniştii romani specifice Daciei, şi diferite de cele din alte provincii cucerite de Romani. Aici administraţia romană aducea o mai bună organizare, o intensificare a schimbului de mărfuri şi mai multă securitate. Apoi Romanii creştini aduceau cu ei o morală nouă cu totul diferită de ceea ce cunoscuseră locuitorii Daciei până atunci. Ei nu veneau în Dacia cu gândul să asuprească şi să exploateze populaţia băştinaşe, nu numai din cauză că ei înşişi suferiseră asupriri şi persecuţii, dar fiindcă învăţătura lor creştină le cerea să se poarte altfel. Intr'adevăr pentru ei, în acea vreme a creştinismului primelor secole, orice fiinţă omenească era aproapele lor de care vorbise Christos, indiferent de naţionalitatea sau de religia acestuia. Creştinii acelor timpuri îl tratau pe fiecare om cu dragoste şi se considerau datori să-i împărtăşească învăţătura creşină. Ei primeau bucuroşi în coloniile lor pe Dacii care treceau la creştinism şi contopirea familiilor dace cu acelea ale acestor Romani s'a făcut uşor şi repede, datorită religiei comune care îi unea.

Trebue să subliniem caracterul cu totul nou şi fără precedent până atunci în lumea antică, a creştinismului propovăduit ca religie universală, deschis tuturor popoarelor, care nu mai cunoştea deosebirea între învingători şi învinşi şi nici dintre stăpâni şi sclavi, toţi oamenii fiind egali înaintea lui Dumnezeu.

Participarea Dacilor creştinaţi şi altor colonişti care nu erau romani, la adunările religioase unde se făcea slujba, se povesteau viaţa, minunile, parabolele şi patimile lui Isus Christos, şi se predica în limba latină vulgară a coloniştilor romani, a contribuit desigur foarte mult la romanizarea populaţiei băştinaşe. In felul acesta s'a creat totodată şi atmosfera de împăcare şi colaborare între conlocuitori, contribuind la realizarea a ceea ce lumea veche romană a numit "Dacia FELIX".

In legătură cu marele număr de colonişti romani creştini, este şi existenţa cuvântului păgân în limba română. Acest termen deriva din latinul paganus-sătean (dela pagus-sat), care a căpătat un sens peiorativ, din cauza încetinelii cu care a fost îmbrăţişat creştinismul de locuitorii satelor. In limba Daco-Romanilor, a apărut termenul terranus (dela terra-pământ), devenit apoi ţăran care înlocuieşte pe paganus devenit cuvânt de ocară, ceea ce nu se întâmplă şi în celelalte limbi romanice în care "Păgân" şi "ţăran" derivă din acelaşi cuvânt latin paganus (în afară de italiană într'o oarecare măsură). Această situaţie explică totodată şi apariţia cuvântului sat în limba română (dela latinescul satum), deoarece pagus-paganus nu mai putea fi folosit din cauza sensului lor pejorativ. □

Tropaeum Traiani de la Adamclissi (o încercare de reconstituire).

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail EMINESCU

LUPI ÎN PIELE DE OAIE

—Nicolae LUPAN—

Sunt ei de ajuns la Chişinău. De ajuns şi de rămas!..Azi îmi voi începe vorba cu un academician care, de-a lungul anilor de putere sovietică, îşi schimbă adesea părul. Dar nu şi năravul. Academician de croială marxist-leninistă ce, cu aparenţa-i de "bun moldovean" a debusolat zeci de tineri învăţăcei şi scriitoraşi în orientările lor naţionale. În primul rând, în materie de limbă maternă.

Căci, cum îi place dumnealui să se exprime, "concepţiile neştiinţifice ale şcolii latiniste care, din motive şoviniste, căuta să elimine elementele slave, încrescute în limba noastră, înlocuindu-le cu tot felul de mijloace lingvistice artificiale".

Noroc, însă, că Nicolae Corlăţeanu, proaspăt licenţiat în litere al universităţii burghezo-române din Cernăuţi, aterizează, odată cu "lucoarea din Răsărit", la Chişla Nouă. Aterizează şi, orientându-se pe loc în timp şi spaţiu, ajunge la concluzia că numai o mantie de rusofil poate să-l aburce spre vârful piramidei lingvistice republicane.

Si ca să nu râdă lumea, ca de un lup făcut baci la stână, academicianul apelează la "caracterul progresist, democratic al luptei duse de scriitorii clasici pentru crearea limbii moldoveneşti contemporane". Cum s'ar zice, una caldă, una rece!..

Să mai încerce dar un mieluşel ca Dolgan Mihail, fost Mihai, să nu aducă "odă limbii materne". Chiar dacă o califică drept "Patrie mică" în raport cu "Patria mare", ce nu este alta decât limba rusă, ca grai matern al lui Lenin şi Gorbaciov, dacă vreţi.

Cu atât mai mult că aceasta cu aţă albă, la cârpeală neagră, e trasă de "cei mai remarcabili poeţi din întreaga uniune", ce "glorifică măreţia şi frumuseţea graiului rus". Iar printre cei mai remarcabili dintre remarcabili este, bineînţeles, şi Pavel Botu, vătaful scriitorilor dela Chişinău care, în "Limbă a frăţiei" spune: "Multgrăitoare limbă a frăţiei, /Tu, care toate graiurile le-ai încăput, /Culoarea lor -i-aroma să le ţie /Sorginte de izvor neînceput..."

S'o fi întors în mormântu-i dela Canev şi poetul ucrainian Taras Sevcenco care exclama plin de mânie: "Nici să ne rugăm lui Dumnezeu pre limba noastră, nu ne mai lasă împărăţia rusească"!.. Aceaşi împărăţie rusească care, prin trimisul său dela 1873 în Basarabia, arhiepiscopul Pavel, din 773 biserici şi mânăstiri moldoveneşti a lăsat doar 443, izgonind din toate, dar absolut toate, limba română, adunând în acelaşi timp toate cărţile sfinte tipărite în moldovenească cu litere cirilice: evangheliile, psaltirii, apostolii, etc., cu care a făcut focul în sobele mitropoliei dela Chişinău timp de şapte ani!..

Astăzi, după cum se ştie, naţionalităţile minoritare sovietice, sunt supuse aceluiaşi şantaj lingvistic. Este vorba, deci, de o farsă seculară pusă în slujba unui cinism politic, de asemenea secular...Cinism revelat şi la 1810 de un oarecare Joseph Tronton ce în lucrarea sa "Amintiri dela Dunăre" scria: "Românii...străini de rasa noastră slavă, se găsesc pe încântătoarele coline ale Carpaţilor ca o săgeată înfiptă în naţiunile slave, împiedicând viitoarea lor unire". Si Tronton continua: "Dacă în locul Românilor ar fi Sârbii sau Bulgarii, ce uşor s'ar fi soluţionat problema orientală, sau mai exact, problema slavă..."

Aici e buba: cum să înghiţi această insulă a latinităţii, care e România, împrejmuită de ţarini slave, când osul ei daco-roman se opreşte în beregata Moscovei?

Nu întâmplător, deci, critica literară dela Chişinău denaturează în mod intenţionat atitudinea cu adevărat românească faţă de neamul lor întreg a unor aşa clasici ai literaturii române ca Russo, Alecsandri, Creangă, Hasdeu şi Eminescu, făcând din ei victime ale concepţiilor neştiinţifice ale şcolii latiniste.

Eminescu, ale cărui opere politice nu sunt publicate de peste 40 de ani nici la Chişinău, nici la Bucureşti. Opere politice pentru a căror studiere clandestină studentul institutului de medicină din Chişinău Victor Ciocârlan a fost condamnat la 25 de ani închisoare!

Chiar atât de mare să fi fost în ţara libertăţilor leniniste vina unui biet fiu de ţăran basarabean, încât să fie lipsit de libertate un sfert de veac, pentrucă citise pe ascuns, în veacul navelor cosmice, ceea ce scrisese Eminescu la 15 Februarie 1878 în "Timpul": "Basarabia a fost a noastră din veacul al XIV-lea, ba poartă numele celei mai vechi dinastii româneşti, dinastia Basarabilor, care luase parte de loc dela Tătari într'o vreme în care nu prea era vorba de împărăţie rusească".

"Partidul nostru, scrie criticul Mihail Dolgan, prin hotărîrile luate la timp, a avut grijă ca limba moldovenească să se dezvolte creator în spiritul sănătoaselor tradiţii clasice şi al limbii scrise şi vorbite de către întregul popor".

Foarte bine!.. In teorie... Practic însă, nimic asemănător. O dovedeşte şi ultimul congres al Partidului Comunist al Moldovei ce şi-a desfăşurat lucrările în zilele de 23 şi 24 Ianuarie trecut. Lucrări ce s'au ţinut 99 la sută în limba rusă.

Că limba republicii al cărei nume îl poartă şi partidul ei a devenit o impardonabilă formalitate de stat o dovedeşte şi marea majoritate a numelor ruseşti ale membrilor comitetului central, candidaţilor în membri, celor ai comisiei de revizie şi ale delegaţilor la Congresul al XXVII-lea al PCUS:

Cât despre componenţa noului birou al Comitetului Central al Partidului Comunist al Moldovei, iată numele lor: Voronin, Grossu, Eremei, Calenic, Calin, Chictenco, Mocanu, Petric, Semionov, Smirnov, Snegur, Volcov şi Pşenicinicov! Deci, 13 la număr, dintre care doar doi Basarabeni: Eremei, Petric şi, poate, Mocanu. Nu sunt sigur. 3 din 13! E ceea ce se cheamă "peştele dela cap se'mpute".

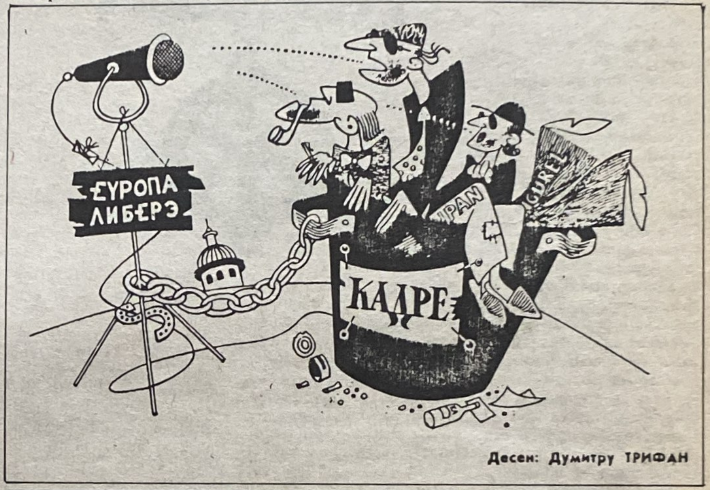
Totuşi, surpriza cea mare e alta: participarea la congres a lui E.M. Teajelnicov, ambasador extraordinar şi plenipotenţiar al Moscovei la Bucureşti!.. Si nu ca simplu musafir, probabil, din moment ce congresul partidului Moldovei Sovietice îl alege pe Teajelnicov delegat la cel de al XXVII-lea congres al PCUS.

Cred că e ceva mult prea transparent ca să-i zicem coincidenţă şi nu enigmă... □

BASARABIA ŞI BUCOVINA LA EUROPA LIBERĂ

Se ştie că Uniunea Sovietică este ţara cu cele mai limitate posibilităţi de circulaţie a ideilor şi oamenilor. Totuşi, din când în când, parvin ştiri prin oameni de bună credinţă, ce reuşesc să facă câte o vizită la Bruxelles sau Paris, cum că emisiunea săptămânală dela postul de radio Europa Liberă privind Basarabia şi Bucovina strică mult de tot dispoziţia diriguitorilor moscoviţi dela Chişinău şi Cernăuţi.

O dovedesc articolele defăimătoare din ziare şi reviste în care autorii emisiunilor Nicolae Lupan şi Grigore Singurel sunt înfieraţi ca "trădători şi agenţi ai imperialismului american". Pe data de 28 Noembrie 1985, bunăoară, săptămânalul scriitorilor din Moldova Sovietică "Literatura şi Arta" le-a consacrat, pe prima pagină, o caricatură intitulată "Cadre ale Europei Libere" ...la lada de gunoi, caricatură pe care o reproducem aici.

"PRIETENIA POPOARELOR SOVIETICE"

E o noţiune de paradă al cărei dedesubt rămâne mereu muşamalizarea supremaţiei ruseşti asupra celorlalte naţiuni zis minoritare. Chiar şi atunci când un popor, cum e cel ucrainian, numără în rândurile sale circa 60 de milioane de locuitori! Transparenţa acestei ficţiuni a noţiunii de prietenie, în genere, o dovedeşte însăşi existenţa formală a Sovietului Naţionalităţilor al Uniunii RSS.

Când zic "existenţă formală", mă bazez atât pe lipsa lui de activitate de stat, de-a lungul tuturor anilor de teroare stalinistă când i se mai putea acorda nişte circumstanţe atenuante, cât şi dela 1953 încoace când, în virtutea aceleaşi inerţii de "nimicăfacere", cultul personalităţii lui Stalin merge mână în mână cu cel al rusificării.

O prietenie politico-socială în cadrul unui stat multinaţional nu poate înflori cu adevărat decât numai atunci când toate naţiunile şi popoarele acelui stat au drepturi egale în toate domeniile vieţii politice, economice şi culturale. Or, de ce egalitate internaţională poate fi vorba în Moldova Sovietică, să zicem, când inegalitatea a ajuns până intr'acolo că de foarte multe ori specialistul autohton de înaltă calificare nu poate rămâne la el acasă.

Intervine aceeaşi politică oficială sovietică de colonizare şi asimilare, când sub pretextul unui talent zis excepţional, elementele cele mai capabile din rândul populaţiei locale sunt trimise să lucreze la Moscova, Leningrad, Magnitogorsc, Novosibirsc unde se topesc în cazanul înstrăinării. Despre ce prietenie a popoarelor şi politică naţională leninistă poate fi vorba, când din cele aproape 700.000 de locuitori ai capitalei Basarabiei, Românii nu constituie nici zece procente? Situaţia fiind tot aşa de tragică şi în celelalte oraşele ale Moldovei Sovietice şi Bucovinei de Nord. Un exemplu tipic poate fi baştina lui Alecu Russo, unde din 30.000 de locuitori doar vreo 4.000 sunt localnici. Ca să nu mai vorbim de Tighina lui Alexei Mateevici, unde astăzi nu mai este nici o şcoală naţională de cultură generală!.. Oare asta să însemne prietenie a popoarelor şi politică naţională?

Inainte de cel de al doilea război mondial în Republica Autonomă Moldovenească erau circa 650.000 de zişi Moldoveni, dintre care o mare parte locuiau în aşa oraşele ca Birzula, Ananiev şi Balta, aceasta din urmă fiind un timp oarecare şi capitală a amintitei republici. La ora actuală aceste localităţi urbanizate nu mai numără nici 5 % de Români, ele însuşi fiind trecute în componenţa Ucrainei. Mai curând sau mai târziu, aceeaşi soartă vitregă o vor avea localităţi moldoveneşti ca Sucleia, Grigoriopol, Camenca, etc.

Pot oare contribui aceste fapte de desnaţionalizare a unor regiuni întregi la consolidarea prieteniei minorităţilor naţionale cu marele popor rus?

Am avut un coleg de şcoală, pe nume Dvornic Vasile, care la 1944 fugi peste Prut şi de atunci, ori de câte ori venea să-şi viziteze mama la Ghilavăţ, era descusut la miliţia din Briceni sub tot felul de aspecte, ce nu aveau nimic comun cu calitatea lui de turist şi forţat să semneze o declaraţie nu ca Român ci ca Moldovean, până când nu mai putu răbda asemenea bătăi de joc şi renunţă la vizită.

E ceea ce se cheamă atentat la personalitatea naţională a unui cetăţean în parte; a unui popor întreg. Si când?!.. 40 de ani după ocuparea unor teritorii străine, teritorii în care nu mai poate afirma nimeni că există în viaţă un Basarabean-burghez, un Bucovinean-capitalist sau un Estonian-moşier. Când toate neamurile şi popoarele zis sovietice, în frunte cu Ucrainienii, Tătarii, Moldovenii, Estonienii, Nemţii de pe Volga şi din Sudul Basarabiei au fost şi continuă să fie înprăştiaţi cu forţa în cele patru zări ale lumii. Au fost şi continuă să fie ştirbiţi în drepturile lor de autonomie naţională, de învăţământ şi aplicare a cunoştinţelor în limbile lor materne şi nu într'o limbă străină. Despre ce apropiere dintre popoare poate fi vorba, când mii şi mii dintre reprezentanţii fideli ai acestor popoare sunt forţaţi să-şi părăsească casa şi chiar ţara, locul lor fiind luat de cei ce le-au ocupat casa şi ţara?!

N.L.

Mozaic basarabean

Mai marii de azi ai Moldovei Sovietice blestemă ziua şi ceasul când a fost cerută şi adusă statuia lui Stefan cel Mare dela Iaşi, unde fusese evacuată în timpul războiului. Căci neplăcerile se ţin lanţ: ba că artişti cu renume republican îşi scot pălăria în faţa lui Vodă Stefan, ba că se pun flori în ciuda interdicţiei din partea autorităţilor, ba că apare pe primul plan în comparaţie cu cea a lui Lenin, etc. Nu întâmplător spun ei că "la Cernăuţi s'a procedat mult mai inteligent atunci când monumentul lui Gheorghe Asachi din Herţa a fost, chiar din primele zile de putere sovietică, trântit la pământ cu tancul, aruncat la fier vechi şi lumea...a uitat de el."

★

Când un tânăr învăţăcel autohton dela academie avu tupeul să-l întrebe pe candidatul la deputăţie Mihail Dieur, şeful secţiei administrative a comitetului central de partid, dacă nu s'ar putea ca pe lângă grădiniţa de copii de pe Strada Academiei să se deschidă şi o secţie moldovenească, riposta viitorului candidat al poporului fu categorică: "N'aşi sfătui pe nimeni să-şi facă copiii naţionalişti din faşe!" □

FARA ARMÂNEASCĂ

DELA ANTARŢI ŞI COMITAGII LA...SALTIMBANCI

—Zahu PANĂ—

In numărul din Noembrie 1985 al Cuvântului Românesc am informat pe cititorii noştri despre primul Congres de limbă şi cultură aromână, organizat de Catedra de romanistică a Universitǎţii din Mannheim, condusă de Prof. Dr. Rupperht Rohr.

Cu toată obiectivitatea cerută de o acţiune de acest gen am reliefat şi părţile nereuşite ca şi curentele care s'au demarcat în timpul dezbaterilor şi care continuă să frământe pe Aromâni, pe prietenii Aromânilor şi pe cercetătorii problemei aromâne.

Sensibilitatea cu care trebue tratată cauza aromânească, solicită în orice împrejurare o deosebită atenţie, ea afectând patru ţări cu un puternic spirit şovin, unde guvernele alternează dela cel mai dur tip de comunism până la ambiguul regim socialist al domnului Papandreu.

Consultaţiile permanente care au loc între Aromânii din lumea liberă şi cei de sub jug străin, au făcut - după un timp destul de anevoios - să se stabilească o punte de legătură şi un limbaj comun. Abandonată de sub tutela României de peste 40 de ani, problema aromânească a rămas în rezolvarea Aromânilor înşişi, dar complexitatea ei naşte o serie de probleme ivite în timpul acestor 40 de ani de vacuum naţional.

Fideli marei tradiţii româneşti, fraţii dacoromâni din exilul românesc care au înţeles tragedia neamului divizat între Carpaţi şi Pind - ne-au ajutat în măsura posibilităţilor oferite de exil, de a ţine candela aprinsă până la ivirea izbăvirii. Bibliotecii Române şi Centrului de Cercetări dela Freiburg îi suntem în primul rând datori să le mulţumim pentru strădania de a edita un număr de cărţi despre Aromâni din care trebue menţionat în mod deosebit importantul Album Macedo-Român în două volume. Calendarul Naţional scos cu sârguinţă de Vatra domnului Petre Vălimăreanu, ne aminteşte mereu de jertfele Aromânilor căzuţi pentru cauza naţională. Alte publicaţii din exil au fost de asemenea prezente în cauza aromânească, iar lupta comună dusă împreună cu Daco-Românii în marile momente cruciale ale diasporei româneşti, a unificat până la contopire cele două ramuri tracolatine. Exemplul de solidaritate în apărarea Bisericii din Paris, este elocvent în acest sens.

Dacă sentimentul naţional al înaintaşilor noştri estompa spiritul regional, nu acelaşi lucru se întâmpla cu "canalia de uliţi" întrată pe uşa din dos a exilului românesc şi "ţigănită" în cel mai mizerabil mod de antieducaţia bolşevică.

Aliaţi cu demagogii patriotarzi, activiştii catapultaţi în Occident pentru a desăvârşi "Faza a III-a" a reeducării Românilor, destinată exclusiv celor din exil, s'au pus pe treabă folosind metodele experimentate cu succes, în ţară.

Printre cele mai agreate metode folosite de activişti este desinformarea, cu urmările ei: crearea confuziei, scoaterea din realitate, falsa tensiune, cu scopul de a realiza acţiuni pripite, necugetate, cu rezultate dezastruoase şi urmări grave sau demobilizatoare pentru indivizii dezamăgiţi de decepţii.

Lăsând la o parte consecinţele pe care le-a avut şi le are încă aplicarea acestei metode în exilul românesc, ne vom rezuma la o acţiune de acest fel, dirijată împotriva Aromânilor.

Concepută în cel mai clasic stil bolşevic, stupida intrigă, dincolo de ţigănismul vocabularului, este un simplu balon desumflat. Am menţionat-o doar în articolul din Cuvântul Românesc, considerând că poate, cel care a pornit-o va înţelege că Aromânii nu sunt nici proşti nici de vânzare. "Curajosul anonim" agent desinformator, seamănă intriga lui "Un grup de Aromâni din ţară" şi aici începe partea comică a falşilor Aromâni.

Când am primit primul fals al anti-aromânului anonim, am trimis câte o fotocopie la persoanele de origine aromână, care de ani de zile se află pe baricade. Răspunsul a fost anonim: Scrisoarea este redactată de agentura de informaţii a securităţii care lucrează în Europa Occidentală.

Disperaţi că jocul le-a fost demascat şi Cuvântul Românesc nu a căzut în plasa desinformatorilor, agentul expeditor a trimis mai multe copii la ziarele din exil. Toţi redactorii şi-au dat seama de intriga dirijată şi au aruncat hârtia la coş, cu o singură excepţie, care s'a lăsat înşelată de cântecul de sirenă al "Aromânilor din ţară."

Grosolanul fals semnat "Un grup de Aromâni din ţară", ne dezvăluie în primul rând prostia autorului:

1. Cum putea să se constituie un grup puternic "anti-comunist" cum se autonumeşte, fără ca securitatea să nu-l depisteze din primul moment. Miile de Aromâni arestaţi între anii 1948-1960, nici n'au apucat să sufle o vorbă şi au umplut închisorile. Acesta scrie în continuu scrisori şi nu păţeşte nimic. Le mai trimite şi în străinătate.

2. Nu numai că nu este un grup anticomunist, dar ei primesc şi citesc regulat, în ţară, Cuvântul Românesc şi toată presa din exil, o discută şi au un curier care le aduce scrisorile la Paris, ca de acolo să fie trimise ziarelor româneşti şi poate şi altora.

3. "Perfect" informaţi de ce s'a întâmplat la Mannheim, nu suflă o vorbă despre protestul publicat în Cuvântul Românesc şi celelalte publicaţii în aromână din Occident, în legătură cu provocarea ziarului grecesc "STOHOS" care îndeamnă pe Greci să procedeze la stârpirea vorbirii în aromână, pe orice cale.

4. Dirijează focul împotriva unei singure persoane, când numai din Statele Unite au fost angrenaţi la Congresul dela Mannheim cinci Aromâni, dintre care trei profesori.

5. Reduce problema aromânească numai la anticomunism, când acţiunea cea mai gravă de desnaţionalizare a fost şi este dusă de Grecia, care numai de câţiva ani balansează oficial spre stânga.

Reaua credinţă a autorului este atât de mare, încât, dacă am ţine seama de ea, Basarabenii, Bănăţenii din Iugoslavia şi Timocenii, ar trebui să nu mai editeze nici ziare, nici reviste în limba română, să desfiinţeze şcolile şi echipele culturale folclorice, pentrucă fiind în state comuniste, orice activitate de acest gen este o acţiune în slujba comunismului şi făptaşii sunt colaboraţionişti. Dacă autorul ar cunoaşte un singur Ungur care să ceară suspendarea tuturor publicaţiilor în limba maghiară din România, i-am fi recunoscători.

Care este în fond mobilul acestei răstălmăciri? Este exact ce şi-ar dori statele comuniste şi respectivul ins sau "grup" ne-aromân, poate aspira la o decoraţie cu secera şi ciocanul.

Agenţii provocatori din exil nu se mulţumesc numai cu desinformarea. Tinta lor precisă este anihilarea oricărei acţiuni care scapă de controlul securităţii în ţară şi a Direcţiei de Informaţii Externe, în afara României.

Regimul comunist din Bucureşti, este administratorul teritoriului României, în numele internaţionalei comuniste. El nu are nici o legătură cu neamul românesc, stăpân de când e lumea pe acel pământ şi cu atât mai puţin cu ramurile româneşti din Basarabia, Banat, Timoc sau Macedonia.

Legat prin tratate ale solidarităţii de clasă, regimul dela Bucureşti nu s'a preocupat şi nu se va preocupa niciodată de soarta Românilor de peste hotare, aşa cum fācea adevărata Românie începând de acum o sută de ani. Singura preocupare pentru Românii din afara ţării a regimului din Bucureşti este exilul românesc activ, de care este permanent frământat cum să facă să-l fărâmiţeze şi să-l anihileze.

Trădarea Românilor de peste hotare a fost clară în condiţia acceptată de Bucureşti pentru reluarea legăturilor diplomatice cu Grecia -după aventura partizanilor lui Marcos- când problema aromână a fost scoasă de pe ordinea de zi. Cât despre Basarabeni, Bucovineni, Timoceni şi Bănăţeni, ei nu figurează nici ca obiect de studiu în resere.

In aceste condiţii, orice acţiune întreprinsă pentru trezirea conştiinţei naţionale în Balcani, este privită cu duşmănie de conducătorii dela Bucureşti, ea venind în totală contradicţie cu politica oficială.

De comun acord cu Grecii şi Slavii, Bucureştiul încurajează orice tendinţă centrifugă dela ideea unităţii Românilor din dreapta şi din stânga Dunării. Astfel: - ideea că Aromânii sunt alt neam decât Daco-Românii; vorbirea aromână este altă limbă decât un dialect al limbii române; etc. mai de curând s'a lansat şi tendinţa de a scrie cu alt alfabet (grecizat şi slavizat) decât alfabetul limbii române. Această idee a găsit largă audienţă şi sprijin la oficialităţile statelor din Balcani.

Impotriva acestor tendinţe s'au ridicat cu toată hotărîrea, Aromânii lucizi din Europa şi America şi s'au dus să apere adevărul istoric la Mannheim.

La Mannheim nu a putut trece rezoluţia schimbării alfabetului, tocmai din cauza prezenţei noastre, a celor pe care îi blamează "Un grup de Aromâni din ţară".

Tot răul însă spre bine! Falsul apel comunist ne-a adus şi descoperirea unor zeloşi agenţi desinformatori, infiltraţi adânc în comunitatea românească din New York.

Avea dreptate Pacepa!

Şi-aseară, Maică, ti'nvisai

Si-aseară, Maică, ti'nvisai,
Tuchită mi mutreai,
Mi'mtreai s'tăteai;
Pri faţă lăcrămi mi-alăsaşi,
Lăcrămi di ocli-armaşi,
Cându mi băşaşi.

Tahina vârliga ti căftai,
Ma multu cu io vrea stai,
Ma nu iarai;
Maşi lăcrimili-ţi ninga sta,
Ma grealia şi-ma picna,
Pri faţa mea.

S'pri tini soră ti'nvisai,
Di mână mi ţaneai,
S'tutu mi'ntribai:
Cămeaşa frate cari ţ'u la,
Un-apă cari-ţi da,
Tu hapsi-aua?

Tu soni stai ş'mi misumtreai,
Că niştі-aveai să-mi dai,
S'hamuarădeai;
Mi misumtreai ş'hamuarădeai,
Ma oclili udzi li-aveai,
Ti-ai, soră, ţi-ai?

Voi doauli mărtirvipsiţi,
Cu io di cându vă ştiţi
S'nu băilsiţi;
Tră garda-aţea ş'tr'a lei chiaimeţi,
Ună cu io plăndzeţi,
Ună trădzeţi.

Cu anli noi nu n'adunămu,
S'pritu visi n-alăgămu
Deadunu s'bănămu;
Di mila mea voi vă uscaţi,
Pri la iconi vigleaţi
S'tutu mi-aştiptaţi.

Io, dzuă, noapti hiarili
S'mirăchi cu mililі,
Hainili!
Oh Maică s'tini sora mea,
Iu-i Vervea ş'Selia-aţea,
Iu-i Doleanea!

Vrea-alagu tuţi munţili după oi,
Cârliglu dinăpoi,
Vrea-mi hiu ş'tu soi;
Văliurli 'ntrună vrea văzea,
Frundza vrea trimbura
Di boaţea mea

Ionel NACU

Pe plaiurile munţilor Pindului păstorul (picurarlu) cu fidelul sau "mânar"

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

SE GARANTEAZĂ JECMĂNEALĂ

Printre multe mobilizări, ce-a mobilizat țara, este și "Mobilizarea chemării la întrecere socialistă" (Rom. Liberă 29 Ian.).

La aceste chemări, mobilizări, apeluri, îndemnuri și alte imboldiri, fiecare promite că va face minuni la vară când va fi cald și lumină dela soare.

Lăsăm la o parte întrecerile între cine va culege mai multe ciuperci sau va crește mai multe capete de varză și ne oprim la:

"Chemare la întrecere adresată de Oficiul Național de Turism 'Carpați' din Brașov tuturor unităților de turism."

Aceste molipsitoare întreceri sunt însuflețite "vibrantele îndemnuri ale secretarului general al Partidului Comunist Român, tov. Nicolae Ceaușescu..." și alte titluri.

Iată ce garantează oficiul "Carpați":

1. Depășirea volumului planificat de încasări valutare din turismul internațional cu 5 la sută...

2. Depășirea planului de vânzări pe valută a mărfurilor românești cu peste 5 la sută...

Cum numărul străinilor care vizitează RSR se împuținează an de an, rămâne ca cei puțini care se mai duc în țară să fie jecmăniți cu entuziasm de chemare patriotică.

La această promisiune de jecmăneală sigură, mai adăugăm și alte ospitalități gratuite: serviciul prost, murdar, obrăznicie, lipsuri, furturi și sâcâit de autorități la tot pasul.

Mai dorește cineva să viziteze RSR-ul?

LA O DATĂ APROPIATĂ

Acum vreo opt ani, Generalul Mihai Pacepa, a zis adio și'un praz verde, prietenului șef Niculae Ceaușescu.

Prea multă vâlvă n'a făcut: marele spion își lăsase familia în țară.

Acum doi ani, într'o scrisoare publicată într'un ziar din Paris, și ulterior difuzată de Europa Liberă, Dl. Pacepa și-a avertizat foștii tovarăși: nu vă atingeți de fiica mea, Dana (căsătorită și cu copii în țară), că mai am multe de spus.

Ceaușescu cu mustețele pe căciulă, s'a lăsat șantajat, Dana și-a menținut serviciul și furtuna din găleată s'a demolit.

Azi armistițiul s'a dus pe Dâmbovița, deoarece fostul "tovarăș" a hotărît să-și divulge memoriile în volumul "The Defector's Story". Primele capitole au apărut în revista "The Washingtonian". Data exactă a apariției n'a fost fixată.

Succesul oricărui volum depinde de actualitatea subiectului. Editorul și autorul preferă să-și țină marfa în magazie și să aștepte ca inevitabilele schimbări ce se prezic în RSR să ofere o reclamă gratuită la lansarea cărții.

Dl. Pacepa are motive să fie optimist!

Regimul lui Ceaușescu este complet compromis, atât în fața lumii libere cât și în lumea comunistă.

Ziaristul Roger Thurow scrie în "The Wall Street Journal" (Jan. 27) "In Răsărit (e vorba de țările satelite, N.R.) proasta administrație a lui Ceaușescu devine tot mai jenantă, zvonurile circulă din ce în ce mai insistent că România va fi primul satelit sovietic ce va simți stigmatizarea noului regim din Kremlin."

Iar cu ocazia Congresului al XXVII-lea ținut la Moscova, șeful Gorbaciov a declarat: "Partidul va continua să se descotorosească de acei care discreditează numele de comunist."

Apariția cărții D-lui Pacepa, pe care o așteptăm cu nerăbdare, ne spune că până'n toamnă se vor număra scornicenii.

CU FUDULIA CÂRPITĂ?

Ziarele reseriste sunt pline de umor.

Titlurile relevă mari succese în câmpul agriculturii, producției oțelului, îndeplinirea cotelor cincinalului la toți parametrii, abundență cu entuziasm și mulțumire pentru viitorul ce-i așteaptă.

Iar ca probă de grijă părintească ce-o arată stăpânirea, se dau și unele îndrumări extrem de prețioase:

"Stilourile și creioanele mecanice pot fi reparate la unitățile cooperativei 'Prestarea'."

Ori: "Ghidul prestațiilor pentru populație" dă informații greșite deoarece un cetățean (scrie Rom. Liberă, 8 Febr.) s'a dus în Strada Diana nr. 1 pentru "a schimba căptușeala unor mănuși" și acolo a aflat că "nu există nici un atelier de felul acesta căutat."

Cetățeanul e foarte dezamăgit și se întreabă-- probabil cu degetele înghețate--"...unde se pot face asemenea lucrări care nu suferă amânare?"

Cu creionul reparat, în sacoșă cu 50 de grame de brânză, cu pantalonii țesuți în fund și cu mănușile cârpite, Bucureșteanului nu-i mai rămâne decât să se plimbe fudul pe Blvd. Victoriei Socialiste!

MOTIVAREA MIZERIEI

Dir. Stelian Marin (Ministerul de Finanțe), a declarat că RSR trebue să-și achite datoriile externe, în ciuda problemelor sale interne. O scuză pentru mizeria din țară și a face din frig, intuneric și foame un sacrificiu...patriotic.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

CAMPANIA CENTRULUI CULTURAL DELA "CÂMPUL ROMÂNESC"

Fiinţa unui neam constă şi'n memoria pe care şi-o păstrează, din care se hrăneşte şi se dezvoltă, trecutul ca izvor dătător de viaţă.

Regimul comunist a încercat să distrugă şi distruge, ca un taifun al iadurilor, tot ceea ce înseamnă pentru noi "românesc" şi "omenie", tot ceea ce ne aminteşte că suntem un neam creştin şi că locul nostru e în cadrul Europei creştine.

Bisericile sunt distruse, cele rămase - mutate din loc în loc - ca doar-doar să nu mai poată fi folosite sub pretext de siguranţă publică, limba schimonosită, după gramatica Slavilor, istoria falsificată, oamenii ţinuţi în teroare, foame şi frig, copiii vânduţi pentru dolari, tinerii îndoctrinaţi cu ură faţă de om şi faţă de Dumnezeu şi peste tot o duşmănie diabolică împotriva a tot ceea ce e cultură, spiritualitate şi omenie românească.

Comitetul Asociaţiei Culturale Române din Hamilton îşi propune să fie un zid de apărare al valorilor noastre româneşti, al limbii, culturii şi spiritualităţii noastre.

Apelul nostru de ajutor se adresează Românilor de pretutindeni, din Germania şi Canada, Franţa şi America, Suedia şi Australia, etc.

Contribuţii primite până acum:

OCTOMBRIE		$ 1.600
NOEMBRIE		$ 4.820
DECEMBRIE		$ 10.875
IANUARIE		$ 6.175
FEBRUARIE		$ 3.620
MARTIE		
ANGELA MANOLESCU	Burlington, Can.	$ 1.000
ANONIM	Toronto, Can.	1.000
SANDRA SI TICU TEODOSIU	Toronto, Can.	500
NISTOR NOAD	New Jersey, USA	100
CONSTANTIN STEFANESCU	Toronto, Can.	100
VALENTIN LUCIAN	Montreal, Can.	100
GEORGE CRISTOVEANU	Kingston, Can.	100
AUREL VLAD	New York, USA	100
GEORGE LOGHIADE	Montreal, Can.	50
VASILE MIHAILEANU	Phoenix, USA	25
	TOTAL	30.165

Trimiteţi cecul Dvs. pentru "FONDUL DE CONSTRUCTII" pe adresa: ASOCIATIA CULTURALA ROMANA, P.O.Box 4217, Station "D", Hamilton, Ontario, L8V 4L6, Canada.

Centrul Cultural Românesc din Hamilton va fi o ctitorie internaţională a tuturor Românilor care simt că au o datorie faţă de neam şi ţară.

Câmpul Românesc are deja o biserică, şi o bibliotecă, un monument al eroilor, parc, piscină, pădure şi râu, fiind un prilej fericit pentru cei ce îşi petrec vacanţa de a îmbina cele spirituale şi cele de recreare într'un tot armonios.

Ne propunem realizarea acestui vis admirabil, lărgind facilităţile noastre, pentru a continua tradiţia de a găzdui conferinţele dela taberele de vară, cu prezenţa a cât mai multor intelectuali din Europa şi America, pentru a face un centru internaţional pentru Românii de pretutindeni, o oază de regăsire şi ctitorie, în care să ne păstrăm neadulterată memoria pământului românesc.

Micul tău ajutor financiar, Frate Român, contează.

Centrul Cultural Românesc va fi ridicat cărămidă cu cărămidă. Vei fi mândru că una din ele este donată de tine.

In 2 Februarie 1986, s'a stins din viaţă Gabi, soţia doctorului Miron Georgescu. A intrat în viaţa comunităţii româneşti din Montreal în anul 1955. Prezenţa ei printre noi aducea un suflu nou, venea cu o dăruire totală şi cu o arzătoare curiozitate de cunoaştere a poporului român şi a tot ce ne era nouă drag. Dragostea pentru soţul ei a făcut-o să iubească tot ce se mişca în jurul lui, oameni, gânduri şi fapte.

Gabi se împrietenea repede şi asculta cu plăcere pe semenii ei. Trăia alături de noi depărtarea de ţara noastră dragă. Făcea tot ce-i era în putinţă ca cei ce o înconjoară să nu simtă prea mult durerea acestei depărtări.

In casa lui Gabi Georgescu era o atmosferă de viaţă românească şi câtă plăcere avea ea să spună cuvinte româneşti, "bine aţi venit, noroc, la mulţi ani...". O aleasă colecţie de cărţi, obiecte de artă populară şi discuri

Gabriela GEORGESCU

româneşti erau mândria lui Gabi. De sărbători se colinda şi se primea steaua în casa ei.

Face un voiaj în România. In pelerinajul ei se îmbracă în costumele locurilor, ia poze şi ne aduce o mărturie de cele văzute şi simţite acolo.

"...aţi adus cu voi o mică Românie şi aţi aşezat-o pe colinele Canadei, i-aţi dat un spirit pe care nu l-am găsit acolo...în România. Sunt fericită că ţara mea ocroteşte asemenea persoane şi sunt mândră să trăiesc printre voi".

Aşa ne-a mărturisit Gabi la întoarcere, fiind sigură că acestea ne spun mult şi tot.

Mamă a doi feciori, Stefan şi Dan trudeşte pentru educaţia lor dăruindu-se cu toată fiinţa. Cu începutul anilor 1980, Gabi cea dinamică, caldă şi spontană apare din ce în ce mai rar printre noi...Prezenţa ei ne lipsea. S'a retras încet, încet în tainica ei suferinţă, aşteptând ziua plecării.

Se stinge din viaţă în ziua de 2 Februarie 1986, la vârsta de 56 de ani, înconjurată de soţul ei Dr. Miron Georgescu, fiii Stefan şi Dan precum şi de cele şapte surori şi un frate.

S'a dus să-şi doarmă somnul în cimitirul din Sherbrooke, oraş în care a văzut lumina zilei, şi-a trăit copilăria şi şi-a întemeiat un frumos cămin.

Dormi în pace Gabi, noi nu te vom uita.

Vetuţa POP

SĂRBĂTOAREA UNIRII PRINCIPATELOR LA TORONTO

In ziua de 26 Ianuarie 1986 la Biserica Sf. Gheorghe din Toronto, Canada, după serviciul religios de Duminică, comunitatea românească din Toronto a sărbătorit aniversarea a 127 de ani dela Unirea Principatelor Române, desăvârşită la 24 Ianuarie 1859, prin alegerea lui Alexandru Ioan Cuza, ca domn al Tării Româneşti şi al Moldovei.

Despre acest eveniment de o deosebită însemnătate în istoria ţării noastre, a vorbit Dl. Dan Chirtu.

Programul artistic a fost prezentat de Dl. George Hojbotă şi D-na Mateş.

Dna Cati Dumitraşcu şi Dl. George Saftencu au recitat cu mult talent poezii patriotice, iar corul Societăţii Dacia şi-a dat concursul cu cunoscutele imnuri naţionale Trei culori, Pe-al nostru steag şi în final Hora Unirii, cântată şi dansată de toţi participanţii la această manifestare.

Fraţii Mateş, de asemenea au recitat poezii. Datorită participării în număr impresionant de mare, sala a devenit neîncăpătoare.

Această manifestare românească a fost completată de masa pregătită de doamnele Stefănescu şi Lupu.

Participant

O INTERVENŢIE ROMÂNEASCĂ LA PARIS

La 10 Februarie, a avut loc o manifestaţie a Românilor din Paris. La propunerea domnului Remus Radina, Consiliul Naţional Român a organizat o manifestaţie de intervenţie în favoarea unor Români macedoneni. Grupul de manifestanţi s'a îndreptat spre ambasada Italiei unde îi aşteptau porţile deschise. Au fost primiţi trei reprezentanţi: Domnii Dan Cernavodeanu, Cicerone Ioniţoiu şi Remus Radina, care au înmânat următoarea petiţie:

"Excelenţă, şase membri ai familiei Popa (patru fraţi şi două surori) s'au refugiat în Ambasada Republicii Italiene din Tirana. In numele libertăţii,în numele articolului 13 al Declaraţiei Universale pentru Drepturile Omului, şi în numele articolului 12 al Pactului Internaţional pentru Drepturile Politice şi Civile, rugăm autorităţile italiene să facă tot ce le stă în putinţă pentruca fraţii Popa să obţină permisiunea de a părăsi Albania (ţara lor) spre a pleca în Occident".

Din informaţiile date de Italieni reprezentanţilor români, reiese că fraţii Popa se află de două luni în Ambasada Italiei din Tirana, unde sunt şi acum.

Primul secretar de Legaţie, care a primit delegaţia, a asigurat că va face tot ce e cu putinţă, amintind însă ca Albania n'a semnat acordurile dela Helsinki şi că nu se vor putea face presiuni decât pe baza "Drepturilor Omului".

După primirea dela Ambasada Italiei, cortegiul s'a îndreptat spre cea a Albaniei. Aici situaţia a fost cu totul alta. Albanezii ceruseră ajutor poliţiei, ca şi când ar fi fost ameninţaţi de asediu. O pază specială fusese organizată în jurul clădirii, un procedeu clasic al ţărilor comuniste. Mesagerii români au găsit porţile zăvorîte şi luminile stinse. Clădirea părea părăsită. Nu puteau decât să plece, fără să fi predat nici un mesagiu.

Cei patru fraţi şi cele două surori, refugiaţi în ambasada din capitala Albaniei, sunt în situaţie grea. Nu putem decât spera că se va găsi o soluţie fericită.

Românii din Franţa au făcut tot ce le stă în putinţă.

D.G.

PRESIUNE SERIOASĂ ASUPRA LUI CEAUŞESCU

—Miron BUTARIU—

Regimul de dictatură crâncenă a familiei Ceaușescu a fost privit cu oarecare nepăsare de către guvernul american, pe de o parte pentrucă în aparență prezenta o fațadă de independență față de Soviete, iar pe de altă parte pentrucă schimburile comerciale urmau să ajute la balanța deficitară a comerțului extern american. Iată însă că după un deceniu, datorită faptului că megalomania lui Ceaușescu și cinismul cu care violează drepturile omului, dovedite prin articolele din presă și mărturiile acelora care au scăpat din România, au arătat lumii întregi adevărata hidoșenie a feței acestui satrap.

Din cauză că străduințele guvernului american n'au dat nici un rezultat pozitiv, în urma numeroaselor plângeri, acum însuși Congresul Statelor Unite este foarte preocupat de stările de lucruri din România. Până acum și în cursul dezbaterilor pentru extinderea Clauzei Națiunii Celei - Mai - Favorizate, opozanții erau împărțiți. Pe de o parte cei mai zgomotoși și mai bine organizați au fost Ungurii, care susțineau că numai frații lor din Transilvania sunt persecutați. Pe de altă parte ceilalți care susțineau că în România nu există drepturi umane, opresiunea fiind aplicată asupra întregii populații. Mai mult ca sigur că din această cauză proiectele de rezoluții, care tindeau la anularea clauzei, n'au fost luate în considerare. Nici unul din acestea n'au ajuns nici măcar să fie puse pe agenda Comisiilor.

In toamna anului trecut lucrurile au luat o altă întorsătură. In Camera Reprezentanților un grup de 50 deputați au prezentat Proiectul de Rezoluție Nr. 3599, cerând suspendarea temporară a Clauzei Națiunii - Celei - Mai - Favorizate. In grupul de deputați se găsesc dintre aceia care în trecut au susținut plângerile ungurești. Deci de astă dată s'a făcut un front comun. Nu se mai face distincție între Români și Unguri, ci se aduce o gravă acuzație guvernului comunist din România, de violarea drepturilor omului, față de cetățenii români. Dacă în viitor Ungurii se vor menține pe această poziție, de altfel singura realistă, vor avea alături de ei pe toți Românii exilați, înlăturând confuziile făcând mai credibile aserțiunile lor, putând ajunge ca într'adevăr, ori să silească pe Ceaușescu să cedeze, ori să piardă avantajele Clauzei.

Proiectul de rezoluție enumeră în patru puncte motivele care determină retragerea Clauzei.

In primul rând consideră ca dovadă Raportul Anual al Președintelui privitor la violarea drepturilor omului în diferite țări. Raportul din anul 1984 scria că în România "In ce privește drepturile omului există o mare deosebire între Constituția României, legile și declarațiile publice și obligațiile luate prin tratatele internaționale și libertățile civice și drepturile omului permise acum de guvern".

In al doilea rând numeroasele relatări ale organizațiilor pentru drepturile omului, apoi ale Departamentului de Stat și ale delegațiilor Congresului fac dovadă deplină că mulți oameni au fost "în mod arbitrar interogați, deținuți de către autoritățile românești, pentrucă și-au exercitat drepturile lor civile".

In al treilea rând pentrucă autoritățile românești au supus la interogatorii drastice și la "arestări oamenii care au răspândit biblii, sau alte obiecte de cult religios; dar și pentrucă execută un plan de dărâmare a bisericilor și la folosirea Bibliilor la facerea hârtiei igienice!

In al patrulea rând, pentrucă balanța comerțului exterior cu România este deficitară, ajungând în anul trecut să fie de 4.7% la 1% adică se exportă din America mai mult cu 4.7% față de importul de 1%; ceea ce înseamnează deficit de sute de milioane de dolari.

Proiectul de rezoluție este în realitate o punere în întârziere, atrăgând atenția lui Ceaușescu, că a sosit momentul când nu se mai poate juca. Urciorul merge de multe ori la apă, până odată se sparge. Deocamdată se cere doar suspendarea Clauzei pe termen de șase luni; după care Congresul nu o va mai extinde decât în cazul când Președintele va "evalua starea libertăților civile și a drepturilor omului din România și va recomanda Congresului extindere" sau suspendarea va rămâne în mod definitiv.

Potrivit regulamentului Camerei Reprezentanților, Proiectul de rezoluție Nr. 3599 se va lua în dezbaterea Comitetului "Ways and Means" de sub președinția lui Dan Rostenkowski sau de Sub-Comitetul "On Trade" de sub președinția lui Sam Gibbons. Aceștia au puterea suverană, nimeni nu-i poate obliga să pună pe agenda dezbaterilor Comitetelor lor, acest proiect de rezoluție. Ar putea fi înduplecați de cererile alegătorilor lor. Dacă un mare număr din aceștia vor cere, mai mult ca sigur că se va ajunge ca acest proiect de rezoluție, să fie dezbătut în Comisie, sau Sub-Comisie și trimis pentru dezbatere și votare în Cameră, putând deveni lege în cursul sesiunii acestui Congres, căruia îi expiră mandatul la sfârșitul anului.

Deci ar fi de dorit să se scrie unuia din acești doi (adresa: Committee on Ways an Means: Dan Rostenkowski, ori Sam M. Gibbons; ambii la: 1102 Longworth House Building, Washington, D.C. 20515). Nu este bine să ne risipim eforturile, pentrucă nu toți membrii comitetelor sunt interesați în această problemă, ci trebue să ne adresăm numai acelora dintre ei, care într'adevăr au puterea și obligația să o rezolve.

Cât privește textul, este suficient să se apeleze ca Proiectul de Rezoluție, să fie cât mai repede votat. (Dear Chairman.....I would be greatfull to you if you will put on the agenda of your Committee Res. H.R.3599 as soon as possible, in order that it will be voted on. Sincerely yours................address).

Sunt convins că străduințele noastre, de astă dată în mod serios sprijinite de membrii Congresului, vor exercita o puternică presiune asupra tiranului roșu din România. S'ar putea ca acest an care se pare să fie al terminării puterii unor dictatori, să fie și anul sfârșitului dictaturii familiei Ceaușescu din România. □

SĂ ŞTIE TOATĂ LUMEA

Noi, care scriem aceste rânduri, suntem niște marinari chinuiți de pe fosta navă de pescuit oceanic POSTAVARUL, care s'a scufundat la primul voiaj din nefericire pentru noi, fiind ciocnită de un vapor străin, și ca urmare au rămas două familii îndoliate, fără tată și nici un ajutor de nicăieri. Noi, marinarii, ne-am salvat, dar bunurile noastre personale aflate la bord, nu.

Intreprinderea ne-a despăgubit numai cu 150 dolari și 8.750 lei, bani românești. Am fost transportați cu avionul în țară în tăcere, ca niște cerșetori. Noi, acești marinari bătuți de soartă, care am scăpat cu viața, am plecat de acasă îmbrăcați bine, ca pentru străinătate, cu două geamantane și am venit acasă ca niște cerșetori, cu mâinile goale și ni s'a dat valuta înțară, neputând cumpăra nimic din străinătate.

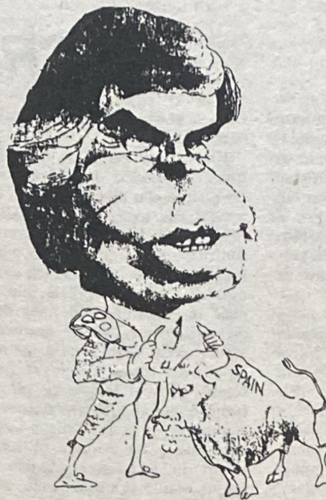
Vă rugăm pe Dvs. din inimă să transmiteți asigurării internaționale LLOYD întrebarea: ce sumă primește un naufragiat, un marinar, în această situație critică, riscându-și viața și pierzându-și toate bunurile personale, având-le la bord în timpul naufragiului. Vă rugăm să faceți cunoscut în întreaga lume ce nedreptăți face întreprinderea I.P.O. Tulcea marinarilor, oameni simpli și chinuiți ca sclavii. Șefii noștri, după acest naufragiu, au astupat toate lipsurile avute, iar nouă nu ne-au dat nimic. Trăim cu șobolani în cabină, cu gândaci de bucătărie, care noaptea nu ne lasă să ne odihnim; comandanții de pe aceste nave se îmbogățesc pe spinarea noastră - cumpără cu un preț alimentele de calitatea a doua, iar în acte trec calitatea întâia; diferența de bani o bagă în buzunar.

Un marinar cu suflet

ANUL COMETEI HALLEY

—Mihaela RAICU-TRANDAFIR—

In timp ce unii se plimbă printre planete, sau prin muncă asiduă se apropie de rezolvarea unor enigme ca "Aids", cancer, etc., alţii se ocupă de horoscoape, numerologie şi "citiri în stele".

De succesul sau insuccesul fiecărei categorii de mai sus, se bucură sau se întristează, profită sau pierd milioane de oameni.

In timp ce insuccesul momentan în descoperirea leacului pentru cancer pierde vieţi, succesul uneia din preziceri - pierderea lui Mitterrand în alegeri de exemplu - salvează o ţară.

Si pe măsură ce se umblă mai mult printre "stele", se pare că se şi citeşte mai bine în ele.

Astfel, la sfârşitul anului 1985, The Sunday Star, prestigios ziar londonez, acordă un spaţiu destul de larg prezicerilor corespondenţilor săi pentru anul 1986. Anul 1986 este numit şi anul cometei Halley, care în trecut a fost asociată cu întâmplări dezastruoase pe pământ.

Le voi reda numai pe primele trei, care s'au adeverit (în cea mai mare măsură) şi pe cea de-a patra, care sperăm cu toţii să se realizeze:

- Februarie: Preşedintele Ferdinand Marcos va fi rănit, va supravieţui, dar mai mult ca sigur că va trebui să-şi părăsească oficiul.

PHILIPPINES

Manila, February
President Ferdinand Marcos was today wounded by a sniper's bullet. First reports indicated that he would survive, but it seems unlikely that he will be able to remain in office.

In luna Februarie, preşedintele Marcos (Filipine) a pierdut alegerile şi a trebuit să părăsească ţara.

- Martie: Prim Ministrul Spaniei Felipe Gonzales va câştiga în referendumul ca Spania să rămână membru al NATO.

SPAIN

Madrid, March
Felipe Gonzalez, the Spanish prime minister, scored a surprise win in yesterday's referendum on membership of Nato.

In luna Martie, Felipe Gonzales a câştigat în acest referendum.

- Martie: Rezultatele alegerilor parlamentare în Franţa arată că Socialiştii lui Mitterrand vor suferi o înfrângere majoră, iar Laurent Fabius, Prim Ministru, îşi va cere demisia.

FRANCE

Paris, March
First results from yesterday's parliamentary election suggested that President Mitterrand's Socialists had suffered a major reverse. Laurent Fabius, the prime minister, was expected to resign early today.

In luna Martie, Socialiştii lui Francois Mitterrand au pierdut alegerile, iar Laurent Fabius a demisionat din funcţia de Prim Ministru.

- Aprilie: Nicolae Ceauşescu, conducătorul României va muri, lăsând înurma sa o ţară în plină criză.

ROMANIA

Bucharest, April
Nicolae Ceausescu, the Romanian leader, died yesterday leaving his country in a state of crisis.

Dar cum şi prezicerile sunt ca şi tragerile la ţintă, de trei ori nimereşti şi a patra oară nu...

Să aşteptăm fără comentarii, să vedem în ce măsură cei ce au "citit în stele" au greşit sau nu în prezicerea lor pentru luna Aprilie.

ADUNAREA GENERALĂ A SOCIETĂŢII INTERNAŢIONALE PENTRU DREPTURILE OMULUI

In zilele de 8 şi 9 Martie a avut loc în localitatea Konigstein din dealurile Taunus, în Republica Federală a Germaniei, adunarea generală anuală a Societăţii Internaţionale pentru Drepturile Omului, care îşi are sediul în oraşul Frankfurt.

După prezentarea raportului de activitate pentru perioada Martie 1985-Februarie 1986, au urmat dezbaterile generale cu luări de cuvânt în care erau abordate probleme legate de nerespectarea drepturilor omului în diverse părţi ale lumii, arătându-se activitatea depusă de societate tinzând la ameliorarea unor situaţii, în măsura posibilului, şi urmărirea unor cazuri individuale, în consecinţă.

După dezbaterile generale, au urmat lucrările pe comitete şi care se consacră problemei drepurilor omului într'o ţară anume, sau într'un grup de ţări. Din acestea, trebuesc menţionate comitetul pentru Germanii din România, care se preocupă în special de cazurile de reunificarea familiilor şi comitetul pentru problema drepturilor omului în România, care acţionează în legătură cu încălcările drepturilor omului în ceea ce priveşte Românii din ţară, sau pentru cei ce aparţin altor naţionalităţi, în afară de Germani, şi care trăiesc în Republica Socialistă România. S'a subliniat faptul că şi în cursul anului ce a trecut, România a prezentat exemplul negativ al celor mai multe şi mai flagrante încălcări de drepturi ale omului, în ciuda tratatelor internaţionale semnate de statul român, şi foarte adeseori, cu încălcarea însăşi a normelor în vigoare în Republica Socialistă România.

Un vizitator străin întors de curând din ţară a descris atmosfera de acolo ca fiind aceea dintr'un lagăr de prizonieri. Au fost evocate cazurile tragice ale inginerului Gheorghe Ursu, mort în arestul securităţii în Noembrie 1985 şi a cărui vină a constat doar în ţinerea unui jurnal personal. Doctorul Costel Gălălae, arestat în urmă cu 4 ani, este în continuare deţinut sub motive de drept comun, iar profesorul Dragoş Oloieru, condamnat la începutul anului 1985, a murit la două luni dela pronunţarea sentinţei.

Există însă şi cazuri în care eforturile opiniei publice din ţările libere s'au dovedit fructuoase, astfel după ani de manifestaţii, proteste şi memorii, Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa a fost eliberat din închisoare şi în final lăsat să părăsească România, împreună cu familia sa. La fel s'au petrecut lucrurile în ce priveşte cazul scriitorului Dorin Tudoran.

Recent, Societatea a tipărit în limba germană o broşură în care înfăţişează cum s'au desfăşurat lucrurile în cazul Părintelui Calciu. Această broşură, editată într'un tiraj de 20.000 exemplare va lămuri şi mai bine Germanilor şi celor de limbă germană, ce se întâmplă în România şi ce se poate face în Occident pentru ameliorarea situaţiei din ţară.

Ca program de activitate pentru anul 1986 s'a prevăzut intensificarea demonstraţiilor şi protestelor pentru a se obţine eliberarea celor deţinuţi în România pentru opiniile lor, cum este cazul tânărului Radu Filipescu, a urmăririi cazurilor nerezolvate de reunificare a familiilor, a colaborării cu alte comitete şi organizaţii în vederea unei acţiuni comune pentru Ziua mondială a naţiunilor captive.

Comitetul pentru drepturile omului în România şi-a dus şi îşi duce mai departe activitatea prin efortul voluntar al câtorva zeci de Români care socotesc de datoria lor să facă tot ce le stă în putinţă pentru îmbunătăţirea situaţiei celor din ţară. □

Comunicat

La 8 Februarie 1986 a avut loc la Frankfurt/Main, prima adunare generală a "Asociaţiei Românilor Liberi şi a Germanilor originari din România" (Verband der freien Rumanen und Deutschen aus Rumanien e. V.) filiala din Republica Federală Germania a Uniunii Românilor Liberi.

S'au prezentat referate asupra activităţii desfăşurate în primul an de când asociaţia funcţionează ca persoană juridică recunoscută de Tribunalul din Frankfurt Main şi beneficiază de legile fiscale germane, prin care sumele depuse în conturile asociaţiei pot fi scăzute prin declaraţiile anuale de impunere.

In discuţiile ce au avut loc s'au accentuat scopurile asociaţiei, de afirmare, unitate de vederi şi solidaritate între cei plecaţi din România şi stabiliţi pe teritoriul Republicii Federale.

De asemenea, s'a subliniat deosebita importanţă a sprijinului moral şi material al celor veniţi mai de mult şi care sunt beneficiarii avantajelor oferite de legile vieţii libere din Germania, în susţinerea noilor sosiţi. Această comportare este o manifestare demnă, conform spiritului de educaţie a vechilor tradiţii româneşti, în acelaşi timp o dovadă concretă de exteriorizare a însuşirii caracterului de omenie şi bunăvoinţă specifice, poporului şi conducerii Republicii Federale.

S'a hotărît în unanimitate ca "Programul de viitor" să fie realizat în continuare, conform prevederilor statutare. A fost ales un comitet de 11 persoane din care fac parte: Dr. A. Munteanu - Preşedinte, membrii: Radu Roşeanu, Dr. Florin Mătrescu, Andreas Makarow, Nicolae Craiu, Preot Ghe. Cismaru, Alexander Konstantin, Maciu Mihail, Lazăr Gheorghe, Manea Mirică, Dinu Martinescu.

Informaţii suplimentare şi solicitarea "Adeziunilor" de înscriere se pot cere de cei interesaţi şi telefonic la: (069)74 83 75 sau (069) 88 63 23.

-FA... MÎNCA-Ţ'AŞ SUFLITU... NU CUMVA IŞTI TU PĂUNIESCU AL DI PI ICRANI, BRE?

SCRISORI DIN ŢARĂ

(Radio Europa Liberă, emisiunea "De vorbă cu ascultătorii")

SCRISOAREA I

Incercând să trec în revistă ultimile noutăţi trebue să vă spun că în privinţa strămutării pensionarilor s'a făcut un prim pas, cei ale căror locuinţe sunt demolate "şi slavă Domnului de demolează"! vor pleca la ZIMNICEA, oraşul dela DUNARE, distrus la cutremur şi unde noile construcţii sunt atât de mizerabile încât nu le ocupă nimeni dintre localnici, aceştia preferând să locuiască în casele de chirpici care au mai scăpat la seism.

A propos de demolări: A devenit fapt sigur demolarea Facultăţii de Medicină Veterninară, care s'a şi mutat aproape în întregime la Institutul PASTEUR din Giuleşti cât şi a Institutului I. CANTACUZINO, pe al cărui teritoriu se va întinde noul proiect DAMBOVITA. Aceiaşi lipsă de respect pentru trecutul nostru, aceeaşi supuşenie oarbă faţă de iniţiative halucinante. După dărâmarea cartierului din jurul Institutului Medico-leagal "MINOVICI" în care au fost sacrificate şi "sinagogi splendide" o altă zonă de data asta frumoasă şi modernă a capitalei a intrat în atenţia genialului arhitect: Cartierul Floreasca vechi, adică cel din jurul Pieţii Dorobanţi unde se află ca şi în Cotroceni, vile splendide, unele dintre ele locuite de activişti importanţi. Strada Aviator Beller, a fost închisă chiar dela intersecţia sa cu Calea Dorobanţi, după ce timp de câteva săptămâni, se permisese accesul pe o lungime de circa 200 de metri. Zilnic pot fi văzuţi ingineri şi tehnicieni cu aparatele de măsurat, cu planul cartierului, făcând lucrările premergătoare distrugerii, şi nimeni nu zice nimic. Nimeni nu protestează.

Gheorghe Pană şi mai ales Constantin Dăscălescu, fac totul pentru ca intenţiile stăpânului să devină realităţi. Nu trebue uitat că tocmai Dăscălescu şi Pană au fost cei care, la celebrul congres al PCR, în care au fost demolaţi Gheorghe Apostol şi Chivu Stoica, au declanşat atacul împotriva vechii gărzi, dovedindu-se depe atunci oamenii de încredere ai tiranului de astăzi.

Iarna se face temută zi de zi. In case este frig. Va fi şi mai frig. Apa caldă, lumina, ne lipsesc deja. Gazul, mâncarea. Ceauşescu pregăteşte o nouă lovitură de teatru "Prost dar dur", s'a gândit să desfiinţeze cartelarea zahărului şi a uleiuli. Se vor vine la liber.Ca şi carnea. Asta înseamnă că vor dispărea atât zahărul şi uleiul şi că piaţa neagră va înflori din nou.

El crede că în faţa opiniei publice mondiale se va putea mândri cu această măsură. Iată, va putea zice el, după câţiva ani de consum raţional am putut ajunge în situaţia de a da drumul la liberă vânzare a unor produse de strictă necesitate. In realitate, statul îşi va declina astfel obligaţia de a aproviziona cu un minimum de ulei şi zahăr populaţia ţării. Domnule Vlad v'am ţinut cam mult de vorbă, dar - ca deobicei - "curierul meu ocazional" apare brusc şi-mi solicită la fel de intempestiv corespondenţa. Din această pricină probabil nu v'am putut organiza altfel, adică mai bine această scrisoare pe care o investesc, totuşi, cu mari speranţe.

Si pentru a vă dovedi adevărul afirmaţiei, iată vă întreb: Oare nu s'ar putea institui prin intermediul postului Dvs. sau altfel, un fel de apartheid împotriva lui Ceauşescu şi regimului său? Adică ne doare mai mult soarta bieţilor Africani din Sud decât cea a confraţilor europeni? Ce ziceţi? Vi se pare posibil sau numai utopic?

Material documentar care să poată dovedi lumii întregi lipsa de omenie a acestui regim, iresponsabilitatea celui cocoţat pe piramida puterii devenită dictatură, există din belşug. O simplă anchetă printre turiştii care ne-au vizitat ţara ar fi suficientă, iar o alta întreprinsă de specialişti sub egida organismelor ONU n'ar mai lăsa nici o urmă de îndoială asupra incompetenţelor multiple ale conducerii cât şi a drumului spre prăpastia pe care este îndrumată ROMANIA. Acestea zise şi cu promisiunea de a reveni, vă adresez un sincere salut prietenesc semnând de circumstanţă, că altfel nu pot, "un jucător de foot-ball".

SCRISOAREA II

Cum a găsit prima zăpadă cel mai mare oraş al ţării?

Bineînţeles pregătit, ca şi în alţi ani. Adică: nepregătit. Detaşamentele speciale, tractoarele, cu pluguri şi fără, maşinile de curăţat sau topit zăpada se afişau în parcajele lor în care de multă vreme aşteaptă confruntarea tradiţională pentru a se stabili, care pe care. Dar tot potrivit bunei noastre tradiţii socialiste, ele nu au fost puse în funcţiune din lipsă de motorină ori alţi carburanţi. De asemenea nefiind zăpadă decât prin pomi şi pe acoperişuri, nu-şi avea rostul ca ele să fie scoase la treabă. Comandamentele alcătuite din timp (la noi se lucrează numai pe comandamentele de mulţi ani şi mai abitir de acum de când ne--am militarizat) s'au reunit în locurile strategice, s'a făcut apelul, s'au luat angajamente, s'au repartizat sarcinile, priorităţile în acţiune şi, cei mai întreprinzători s'au îndreptat spre piaţa Obor sau alte locuri ştiute din cartiere, la o ţuiculiţă fiartă şi, dacă o da Domnul, poate şi la un mic sau cârnat la grătar. Acasă, soţiile lor îi aşteptau mândre de încrederea pe care partidul şi guvernul le-o acordase însărcinându-i cu conversaţia asupra zăpezilor zilei. Si a continuat să ningă liniştit ca într'o poveste de iarnă de Dickens, de exemplu, ori din Coşbuc, pentru cei dintre dvs. care nu l-au citit pe englez.

Pe marile şantiere ale tineretului ori pe cele naţionale (capitala are aşa ceva, adică şi dintr'una şi din alta) activitatea a îngheţat şi ea. Vezi Doamne, muncitorii se bucurau de repauzul duminical. De fapt, ca s'o ştiţi pe asta şi ca să nu mai -daţi crezare unor zvonuri răuvoitoare, aflaţi că noul centru civic nu se mai construieşte aproape deloc. Tot din lipsa mijloacelor băneşti. Statul nu mai are parale. A economisit dela pensionari cât s'a putut, a mai "ciupit" dela personalul TESA din mai toate uzinele ţării între 30 şi 70 la sută din salarii pentru neîndeplinirea sarcinilor de plan a atâtor întreprinderi, a rotunjit fondul rezultat cu banii celor din agricultură, în special al celor din viticultură, unde producţia în ansamblu a atins doar 30-35 la sută din prevederi din cauza gerurilor de iarnă şi a manei din acest an, dar tot nu şi-a putut face suma. Insă constructorii sunt oameni tari şi ei ştiu să rabde. Până când, nu se poate preciza.

In schimb dărâmătorii sunt în plină acţiune. Ei îşi îndeplinesc şi depăşesc planurile. In noul centru civic, de exemplu, au început să se dărâme chiar şi unele din noile clădiri, deoarece "genialului" i s'a părut că sunt prea aproape de palatul său în devenire, că sunt prea înalte şi el ştia de pe vremea când era numai ţăran, că e bine să te fereşti de privirea peste gard a vecinilor. Nici aspectul odată aprobat al noilor locuinţe-tip, nu-i mai place. Jos şi cu ele ...Altele.

Continuă dărâmările şi în zona Sfânta Vineri până spre poşta Titan. Oraşul e scobit şi de echipele dela Metro. Dărâmările au devenit o nouă pasiune pentru oamenii puterii. Astfel, un oarecare ministru al chimiei, a oprit lucrările unor şantiere destinate extinderii unei uzine de medicamente, lucrări în care se investiseră până acum multe milioane de lei, preconizând dărâmarea locuinţelor din jurul acestei fabrici pentru a obţine o "centralizare". Că oamenii din jurul BIOFARMULUI vor rămâne pe afară ori vor ajunge pe cine ştie unde, nu are importanţă. La modă sunt dărâmările. Ce face şeful încep să facă şi subalternii. Ori poate ideea ministrului provine dela eminentul om de ştiinţă ELENA CEAUSESCU, mama chimiei naţionale?

Ei, atunci lucrările se schimbă. Atunci se poate dărâma orice. Această primă zăpadă a dat şi câteva răspunsuri şi celor nerăbdători să afle: Vom avea sau nu mai multă căldură şi, lumină decât în iarna trecută? Iată şi răspunsul: Presiunea gazelor în cartierele care, hai să zicem, beneficiază de acest sistem de încălzire s'a redus la jumătate. Dintr'un condei şi fără avertismente. Incepem din nou să pândim ibricul cu ceai până va fierbe. Va urma cura de noapte când soţiile noastre, iubitoare de noi şi de regim, se vor scula pe la două, trei sau patru noaptea spre a surprinde dezmăţul gazelor de pe conducte, a le păcăli şi a-şi fierbe ciorbele, plecând apoi fericite la birou ori în uzine, spitale, şcoli, etc. privindu-şi cu superioritate colegele pe care le bănuie mai puţin perspicace şi vigilente şi care la prânz nu vor putea pune pe masa familiei oala fiartă în plin mister al nopţii.

Vânătoarea de calorifere cu ulei s'a închis de mult. Magazinele nu mai primesc acest articol. Reşouri nu mai există şi nici aeroterme. Spiritul de inventivitate al Românului este pus din nou la încercare. Comerţul cu lumânări a înflorit văzând cu ochii. Dar lumânările se văd tot mai rar. Hoţii nu mai şterpelesc din locaşurile sfinte obiecte de cult aurite, ci lumânări. Babele şi moşii ultracredincioşi, care se ocupau cu stinsul lumânărilor au devenit (sau vor deveni curând) capitalişti, iar interesul pentru modestele obiecte de ceară n'a cruţat nici liniştea cimitirelor. Pomanagiii cunoscuţi ai acestor locuri nu mai adulmecă tăvile cu colivă din grâu ori arcapaş, ci lumânările.

Ca să nu mai spunem nimic despre băftoşii care au dat peste o nuntă ori un botez dela care pot pica lumânări de ceară albă şi groasă. Aştia reprezintă de pe acum, marea burghezie. N'ar fi de mirare, ca marii noştri scriitori ca D.R.Popescu dintre dramaturgi şi ADRIAN PAUNESCU dintre poeţi, să înceapă a ataca, pe căile delicate, fireşte, ale artei, noua clasă ce se înjgheabă la orizont, lăsând culturii naţionale moşteniri pe măsura epocii de aur în care trăim.

Am trecut ieri şi pe calea Dorobanţi, devenită "Calea regală" căci pe aici trece zilnic CEAUSESCU şi consoarta sa în echipaje separate ca nu cumva să li se întâmple ceva ambilor deodată, Frumoasa arteră este golită de vehicule şi de oameni, dar populată de miliţieni în uniformă şi fără, adică în civil. Toate străzile laterale prin care se poate intra în Calea Regală, sunt nu numai păzite de miliţie, dar şi împodobite cu noi semne de circulaţie care interzic intrarea pe acest traseu a maşinilor. Se poate circula doar dela liceul TITU MAIORESCU

Inainte şi înapoi. Odată intrat pe oricare altă stradă indiferent de sensul ei, nu mai poţi ieşi decât pe STEFAN CEL MARE SAU PE CALEA FLOREASCA. Ocol? Consum de benzină? Ei, asta-i bună! Păi cine ne dă nouă benzina? Nu ei, cei doi? Atunci? Dacă ei au stabilit să aibă o cale regală, înseamnă că noi avem dreptul s'o ocolim. Suntem în limita legilor. Cei care au avut de pierdut au fost CEAUSESTII. Până de curând ei puteau merge la locurile lor de muncă pe Bulevardul Aviatorilor, pe Kisseleff, ori pe Calea Regală. Acum s'au restrâns pentru a fi alături de popor. O stradă au şi ei dreptul, că de aia sunt cei mai buni şi iubiţi dintre noi.

A trecut şi această Duminică. Azi m'am sculat cu noaptea'n cap să văd ce se mai întâmplă. Am stat o oră şi jumătate în staţie şi apoi am luat-o pe jos spre serviciu: Care? Ei, asta nu mai pot să vi-o spun pentrucă sunt modest şi nu-mi plac felicitările. Ori după un asemenea reportaj de tip realist-socialist, sigur aş fi premiat cu cine ştie câţi anişori de reflexii pur personale, undeva departe de griji şi de dvs. dragii mei amici --- necunoscuţi. Mai vorbim...

ȘTIRI DIN ȚARĂ

CRONICA PRESEI

Probleme naționale:

FERMOARUL PANTALONILOR

Alături de daravera cu măsurătoarea găurilor dela pantalonii rupți--în cursul unei alte anchete (Inf. Buc., 8 Febr.) --s'a constatat că posesorii pantalonilor mai au și o altă problemă: "montarea unui fermoar."

Pantalonul fără fermoar și cu găurile din fund nețesute oferă stăpânului un avantaj: ventilație gratuită în timpul verii. Necazul rămâne doar pentru sezonul rece.

Cu grijă progresistă și pentru plămădirea viitorului socialist, ziaristul M. Cioba a trecut pe lângă cozile din fața magazinelor alimentare și s'a oprit în fața diferitelor ateliere, cerând informații despre cât, când și cum se poate coase un fermoar la pantaloni. O problemă arzătoare și la ordinea zilei!

Unii nu l-au băgat în seamă: "avem comenzi cât să ne facem planul"; alții i-au spus "încercați peste câteva zile", etc.

Unii i-au cerut 5 lei, alții 15. Până la urmă s'a descoperit "Tariful oficial" pentru instalarea unui fermoar: 12.75 lei.

Cum fericirea Românului depinde de felul în care umblă sau nu umblă cu pantalonii desfăcuți în față, d. Cioba dă sfaturi primordiale:

"Se impune ca dispecerii din cele două U.C.M.B. să urmărească mai riguros și mai eficient aceste aspecte...etc."

Există totuși o înțelegere între ziariști și Marele Indrumător:

Tov. Ceaușescu nu merge pe la cooperative cu pantalonii în mână ca să-și cârpească fundul, iar ziariștii nu scriu de cum ar trebui alimentată populația.

LISTA INCOMPLETĂ A FUGIȚILOR

VEST BERLIN: Antrenorul echipei naționale de scrimă, Stefan Hauk, 45, a cerut azil politic. Floretistul român venise cu echipa RSR-ului la un campionat internațional.

ATENA: Gheorge Geambașu, 39, care făcea parte dintr'o delegație comercială a RSR-ului, a dispărut în timpul când, împreună cu ceilalți trei tovarăși, vizitau Acropolis.

BORDEAUX (Franța)-Sorin Petruc, originar din Galați, inginer specialist în calculatoarele electronice, a sărit de pe vaporul Craiova, și ajungând la mal a cerut azil politic. El își lasă soția în țară.

(Cu două zile înainte alți doi Români au cerut azil în Franța, N.R.)

INSULELE ASTIPALES (Grecia)-Doi marinari, un bucătar și un operator de radio, profitând de ocazie că vaporul lor comercial (cu baza Constanța) trecea prin vecinătatea insulelor, au sărit în mare. Ajungând la țărm, ei au cerut azil politic.

ÎNNOTUL PERICULOS

Tribunalele militare au condamnat tinerii care se antrenau la înnot. Ei fuseseră bănuiți că se antrenau cu scopul ca să treacă Dunărea și să ajungă în Iugoslavia. Niște copii de țărani din Oltenia au strâns cutii de conserve ca să construiască o barcă. Ei au fost acuzați că voiau să ajungă cu barca din Jiu la Dunăre, din Dunăre la Marea Neagră, și pe Marea Neagră să ajungă până la Istanbul!

SPUSE PE OCOLITE

Călătorii metroului sunt avertizați: Conform Decretului 314 "...se interzice accesul persoanelor aflate în stare de ebrietate, forțarea ușilor și sprijinirea pe ele, murdărirea statuilor și a vagoanelor".

TALENTE MUZICALE CU POLITICĂ LA CHEIE!

Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor a acordat premii pe anul 1985. Dăm câteva nume de premiați (Informația Bucureștiului, 12 Febr.):

Vasile Vasilache, Jr. Pentru melodia "Două decenii de împliniri mărețe" (versuri de Eugen Rotaru).

Constantin Arvinte pentru corul mixt: "Congresul Comuniștilor Români" (versuri de Angel Cristea); H. Mălineanu pentru "Brigadieri ai tinereței românești", Ioan Ursu pentru melodia "Tineri pe șantier"...etc.

O simplă întrebare: A fost premiată melodia pentru text, sau textul pentru melodie?

BUNĂTATE

Cum pușcăriile sunt pline și, de bine de rău, pușcăriașilor trebue să li se ofere o mâncare și un pat ca să nu înghețe, guvernul a găsit o nouă soluție:

Ești pușcăriaș, lucrezi în condiții de pușcăriaș (fără plată) dar stai acasă și trebue să-ți procuri singur de mâncare, căldură, etc.

AGENȚII CU SUTANĂ

D. Pavel Nicolescu, care a fost victima regimului polițienesc din țară, a declarat că liderii confesiunilor religioase din RSR sunt agenți și informatori ai Departamentului Cultelor și ai Ministerului de Interne.

CULTURĂ CU CĂLDURĂ

Luna Februarie e sinonimă cu "Luna cărții la sate", organizată de "Cîntarea României".

Țăranii au avut ocazia să aplaude "65 de ani dela crearea partidului comunist" și să savureze "Din gândirea social-politică", "Din gândirea filosofică", "Din gândirea economică a președintelui României" plus alte gândiri și alte trei volume din "Opere alese" de același mare gânditor.

Luna cărții s'a soldat cu succes! Au luat parte femei, bătrâni, copii, etc. Sălile de întâlnire erau încălzite!

Odată cu cărțile gânditorului s'au prezentat și filme: "Marile realizări din Epoca Ceaușescu", "PCR, stegar al luptei pentru libertatea națională și socială" "Filmul și pacea" și alte opere unde omul putea dormi în liniște la căldură.

UN NOU DICȚIONAR

Inainte partidul recunoștea c'a făcut greșeli, ori c'au fost erori. Acum în RSR nu mai avem nici erori și nici greșeli. Avem..."contradicții."

Inainte aveam proiecte bine stabilite cu aducere de fericire garantată. Acum în locul lor avem "preconizări". Foametea nu-i din vina planurilor administrației ci din cauza "preconizărilor" care se "contrazic".

DELA SERVICIU LA GROAPĂ

Vârsta pentru a ieși la pensie a fost stabilită la 70 de ani (Stirea este dată de "Liga pentru Apărarea Drepturilor Umane în România", N.R.).

Odată cu ieșirea la pensie, fostul funcționar, dacă n'are pe nimeni ca să-l îngrijească, și-a pierdut dreptul de a sta în oraș și e trimis la țară și forțat să intre în câmpul muncii agricole.

O altă măsură ca familia să renunțe de a avea grijă de părinți, bunici, etc: în caz de boală, celor trecuți de 70 de ani, li se refuză internarea în spital.

NU CERCETA ACESTE LEGI...

Art. 114 din Codul Penal permite internarea în azilele psihiatrice nu numai a celui condamnat, dar a celui aflat în curs de judecată sau pur și simplu în faza de urmărire penală.

Ești nebun, înainte de a fi judecat că ești nebun.

Nu cerceta aceste legi...că ești nebun de le 'nțelegi!

DE CE ȚARĂ ESTE VORBA?

Niculae Ceaușescu, fără hazaică, s'a dus la Moscova să ducă omagiul țării șefului suprem Gorbaciov. Si pentrucă e vorba de ei între ei, ca să arate lumii cât de precisă este știința comunistă, tov. Ceaușescu a vorbit în cifre:

"In 40 de ani de construcție socialistă--(Rom. Liberă, 28 Feb. a.c.)--industria românească s'a dezvoltat de peste 100 de ori, agricultura de aproape 4 ori, iar venitul național de peste 32 de ori."

TREC CA SĂ ...TREACĂ

Mii de creștini, în special Baptiștii, au făcut cerere că vor să treacă la Judaism.

Răspunsul din partea Rabinului Sef, Rozen, este NU! Motivul pentru care Românii trec la Judaism este ca mai târziu ei să poată trece granița în Israel ca emigranți.

In RSR--spune d. Rozen--mai sunt circa 30.000 de Evrei, majoritatea oameni în vârstă, care nu vor să emigreze.

INFLAȚIE

Este vorba de inflația superlativelor "...un gânditor revoluționar de uriașă cuprindere...erou între eroii neamului...ctitor al României Moderne, personalitate proeminentă a lumii..." etc.

"Fiul Iubit" a mai tipărit (deodată) patru noi volume "Niculae Ceaușescu, interviuri, declarații și conferințe de presă."

MUZEUL CU GĂLEȚI!

Muzeul de Artă din București zace în întuneric. Luminile se aprind doar când vin vizitatorii. Din tavanul dela etajul superior curge apa care-i colectată în găleți....pic, pic, pic,...simbol al Epocii de lumină.

"Opt găleți în fața tablourilor lui Rubens, șase în fața tablourilor lui El Greco și două lângă pânzele lui Bruegel" scrie un martor ocular.

Din când în când, câte un vizitator neatent, se împiedică în găleți....

FOC...DIN RĂZBUNARE

Cozile în fața stațiunilor de benzină acoperă străzi întregi, în timp ce miliția, securitatea, și toți ștabii cei mari sunt aprovizionați repede și li se umple rezervorul.

Stațiunea de benzină, din Vitan, dedicată liderilor comuniști a fost incendiată, nu se știe de cine, dar se știe din ce cauză.

Italia (în 1985), a acordat azil politic la 200 de Români. In Iugoslavia în același an au cerut azil 1126 de persoane. De notat că mulți care încearcă să treacă Dunărea, sunt omorîți de grănicerii reseriști.

In satele germane din jurul Sibiului subiectul de discuție Duminica la biserică este: ce și unde se găsește de mâncare, sau "Cine a mai primit în sat aprobare de plecare?"

Datorită emigrărilor, numărul Germanilor și al Ungurilor din România a scăzut.

In unele cartiere se anunță oprirea curentului electric, în alte cartiere omul e luat prin surpriză. Cele mai multe blocuri interzic întrebuințarea liftului în orele când oamenii sunt la serviciu.

60% din cantitatea de apă este obținută din puțuri și ajunge la consumator fără să treacă prin conductele care au menirea să filtreze apa.

Din cauza lipsei de lumină se fură lumânările din biserici.

Copiilor care merg la biserică li se scade nota la purtare, nu pentrucă merg la biserică, dar pentrucă nu vin la activitățile pionierești, organizate întotdeauna Duminică dimineața. La aceste activități, fără nici un scop educativ, copiii se uită la TV, se joacă, etc.

Un covrig costă 1.25 lei, langoșii 3.25 bucata. Un dovlecel 5 lei.

Cumpărăturile serioase dela magazine nu se fac pe ușa din față, ci pe ușa din dos (ne spune un martor ocular).

Un kg. de carne macră, bună, costă până la 100 lei.

Holul hotelului "Athene Palace" este luminat de un bec de zece wați. Barul este închis și temperatura destul de ridicată ca să nu înghețe apa.

Bulevardul Victoriei Socialismului are o lățime de 60 metri (cca 180 ft.) iar blocurile sunt de opt etaje.

Unele apartamente din blocurile recent construite, n'au bucătărie. Ideea este ca blocul să-și aibă cantină proprie. Un mijloc în plus de a regimenta și supraveghia locatarii.

Pentru construirea Blvd. Victoriei Socialiste s'au dărâmat până acuma 9000 de locuințe.

Calea Dorobanți se numește "Calea Regală" căci pe aci trece zilnic familia de Von Scornicenbaum. Când trec fiii iubiți, strada-i golită și nici un vehicul nu trece, pe străzile ce încrucișează Calea Regală, de frică să nu iasă înaintea cortegiului.

Programul dela Radio București, vorbă și cântec, este descris astfel: când vorbește nu-l ascultă nimeni, că vorbește doar de realizările tov. Ceaușescu, și când se dă muzică, iar nu-l ascultă nimeni. Muzica este supra patriotică, cu tov. Ceaușescu în frunte.

Fabricile de avioane din Bacău produc cam 200 de avioane (Yak-52) pe an. Toate avioanele zboară direct în Rusia. Ele sunt oferite contra petrolului. (Stirea este publicată în ziarele sovietice). De asemenea mai bine de 50% din vagoanele de marfă fabricate iau și ele drumul Rusiei. (Guvernul plătește energia electrică livrată de centrala nucleară din Sudul Ucrainei).

Până în 1990 se vor construi 20.000 de apartamente în regiunile rurale (Scînteia 12.9.85). Scopul final e ca în 15 ani să se distrugă complet satul românesc.

Ziua de 25 Decembrie a fost respectată ca sărbătoare religioasă în Polonia, Ungaria și Cehoslovacia. In România și Bulgaria, Nașterea Domnului nici n'a fost menționată.

RSR ocupă locul al nouălea pe lista țărilor care exportă arme. Majoritatea armamentului (arme simple) e trimis în Rusia.

Țăranii din Nordul țării fug în Rusia, iar cei din Vest au atacat depozitele de grâu care acuma sunt păzite de armată (The Wall Street Journal," 27 Ian.)

In magazine nu se mai găsesc reșouri și nici aeroterme.

RSR face istorie proprie: Elevii învață că în "Scornicești" au trăit primii oameni din Europa.

Patriarhul dă sfaturi duhovnicești: "Preoții trebue să se supună ordinelor primite dela orice funcționar de stat."

RSR rămâne din ce în ce mai izolat de cultura Apusului. In 1985 numărul publicațiilor și cărților din străinătate admise în țară a fost redus.

România a importat din Libia marfă de $311 milioane și a exportat $140 milioane. (Statistica pe 1984).

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de ARGUS

SPANIA RĂMÂNE ÎN NATO

Referendumul ținut în Spania la 12 Martie, a adus un puternic sprijin solidarității americano-europeană. Cu 52.5% pentru și 39.8% contra, Spaniolii au votat pentru rămânerea Spaniei în Organizația Tratatului Atlanticului de Nord. Vorbind la posturile de radio și televiziune, Primul Ministru Socialist Felipe Gonzales, a declarat că rezultatul este "un succes pentru toți Spaniolii și nu pentru un singur sector."

YURCENKO A FOST EXECUTAT

Surse neidentificate din administrația Reagan comunică știrea că Vitali Yurcenko, fost agent de inteligență al KGB, care fugise în USA în August 1985 și se reîntorsese după trei luni de zile, în URSS, schimbându-și decizia luată, a fost executat de Sovietici.

Ambasada Sovietică din Washington s'a grăbit să dezmință această știre pe data de 11 Martie 1986.

CAZUL... WALDHEIM

Congresul Mondial Evreesc din luna trecută, a dat publicității o fotografie a fostului Secretar General al ONU-lui, în care Kurt Waldheim, apare în uniformă de ofițer german. Cazul era arhicunoscut cu mult înainte ca Waldheim să ajungă Secretar General al ONU-lui și rezolvat definitiv în cadrul acestei organizații internaționale, unde Rușii au și dreptul de vetto. Da, dar Waldheim și-a anunțat candidatura la Președinția Austriei și o personalitate ca el are toate șansele de reușită. Austria este însă o placă turnantă a spionajului comunist și Waldheim nu a dat nici o asigurare că va menține statu-quo. Replica: E nazist! Marele noroc a lui Kurt Waldheim este că nu locuiește în New York. Altminteri, toți kramerii și holtzmanele săreau să-l sfâșie.

EFORTUL DE PACE ÎN FILIPINE

Așa după cum se aștepta, eforturile Președintelui Corazon Aquino de a ajunge la o înțelegere cu rebelii "Noii Armate Populare" susținută de comuniști, nu a dus până acum la nici un rezultat pozitiv. Mesajul brutal trimis pe 9 Martie a.c. când un camion încărcat cu 17 soldați a fost atacat în orașul Guinobatan și toți soldații omorîți, a fost că "lupta continuă mai departe". Al doilea atac a avut loc numai după 12 zile, când din nou trupele rebele comuniste au omorît pe primarul orașului Gonzaga, împreună cu alți 15 civili.

Dela data de 25 Februarie când D-na Aquino a reluat președinția, peste 130 de oameni au fost omorîți de forțele comuniste. Noul președinte și-a luat angajamentul că va ajunge la un armistițiu cu forțele comuniste și ca gest de bună intenție a eliberat din închisoare pe comandanții comuniști ai trupelor rebele. Recent șeful armatei Generalul Fidel Ramos a fost parașutat în insula Negros, pentru a convinge trupele de rebeli să accepte armistițiul oferit de guvern. Este interesant că partidul comunist nu a răspuns încă la oferta noului guvern filipinez.

ALT SPION DEZERTOR

Diplomatul rus Victor Gudarev, care lucra pentru serviciul de informații militare sovietic, din Atena, a dezertat din serviciul de spionaj și a cerut azil politic în Statele Unite. Gudarev a luat cu el pe copilul său Maxim și frumoasa guvernantă a copilului, Galina Grumova, cu care trăia în concubinaj. Doar așa a putut să scape de nevastă-sa a declarat ambasadorul rus care fusese informat de amorul "nesocialist" al lui Gudarev.

DEȘTEPTAREA

D-l Patrick Buchanan, directorul comunicațiilor din Casa Albă, a criticat vehement pe șeful știrilor dela canalul de televiziune ABC, Roone Arledge, pentrucă a lăsat să pătrundă în rețeaua de televiziune americană pe propagandistul comunist Vladimir Posner, comentatorul politic al postului de radio, Moscova. Roone Arledge a întrebat pe Vladimir Posner, care este părerea sa, după discursul Președintelui Reagan din 26 Febr. 1986. Lăsat liber în fața camerei de luat vederi și a microfonului, agitatorul comunist a folosit pe gratis rețeaua pentru a ataca politica americană și pe Președintele Reagan. "Ce s'ar fi întâmplat în Anglia, dacă după discursul lui Winston Churchill ar fi fost chemat la microfon un propagandist al celui de al III-lea Reich?!" a întrebat dl. Buchanan.

OLANDA AȘTEAPTĂ RACHETELE

Parlamentul olandez a ratificat la 28 Februarie 1986, tratatul SUA-Olanda, privind staționarea rachetelor Pactului Atlantic pe teritoriul olandez, începând în anul 1988.

LECȚII NEÎNVĂȚATE

Statele Unite au făcut tot posibilul ca verificatul anticomunist Marcos, Președintele Filipinelor, să cadă din funcția de președinte și să apuce calea exilului. Anonima și nepriceputa Coraquin Aquino, a fost catapultată pe funcția de Președinte al Filipinelor, numai pentrucă a fost soția fostului ei bărbat. Cedând naivității sau nevăzutelor presiuni, Corry, a eliberat din închisoare pe toți teroriștii comuniști, făcând și o fotografie zâmbind, cu viitorii insurgenți. S'a repetat aidoma figura cu șahul Iranului, doar că Aquino nu este Khomeini și votanții ei nu sunt musulmani fanatici. Rămân însă fanatici teroriștii comuniști care au și început atacurile. O nouă Cuba sau Nicaragua în mijlocul Pacificului, punct cheie pentru bazele americane, este pe cale să înalțe steagul roșu. Dela Yalta, Coreea, Cuba, Vietnam și Nicaragua, chiar nimeni n'a putut să învețe nimic? Ori poate dimpotrivă?

OLAF PALME

Acest mare și combatant socialist suedez care era și primul ministru al țării. a murit asasinat la miezul nopții în plină stradă. Este cel mai pregnant exemplu dat de teroriști, cât sunt de puternici pe întreaga lume.

Desigur Palme era un socialist din convingere, avea o poziție socialistă consacrată pe întreg globul, mai ales că Suedia este o țară a unui socialism tradițional. El, Olof Palme, înțelegea să fie un socialist exemplar. Condamna discrepanța rasială din Africa de Sud, dar și invazia sovietică din Afganistan. Condamna dictatura comunistă absolutistă pe întreg globul (ca și pe cea de dreapta) și cerea cu voce tare respectarea drepturilor în orice țară. Mai făcuse și alte inițiative de răsunet internațional, toate pașnice.

Si totuși acest om care mergea pe stradă fără gardă personală, se tutuia cu concetățenii lui și menținuse înaltul nivel al vieții suedeze, a fost asasinat ca un dictator. A trebuit să fie și el pus pe listă, la fel ca și Aldo Moro, șeful democreștinilor italieni.

ANTICOMUNISTUL COMUNIST...

Il găsim din plin la posturile de radio subvenționate de Americani pentru a transmite în țările captive: Radio Liberty și Europa Liberă. Recent, Vadim Beloțercovsky, Evreu emigrat din Rusia, a publicat în revista The Nation, un articol în care susținea că postul Radio Liberty transmite ascultătorilor din Uniunea Sovietică programe ... antisemite. Beloțercovsky era angajat la Postul Radio Liberty și superiorii lui au deschis o anchetă în legătură cu cele scrise în The Nation. Dovedindu-se inexactitatea faptelor, Beloțercovsky a fost dat afară dela Radio Libertatea.

STATELE UNITE DECID

Pe data de 8 Martie 1986 Departamentul de Stat american, printr'o decizie surprinzătoare, a ordonat misiunii sovietice la Națiunile Unite să reducă personalul diplomatic în următorii doi ani dela 275 la 170.

ZIUA NEAGRĂ A LIBERTĂȚII

Acestea au fost cuvintele Președintelui Reagan în urma votului Congresului american de a refuza ajutorul de 100 de milioane de dolari cerut de administrația sa pentru înarmarea forțelor anticomuniste din Nicaragua. Ne întrebăm surprinși și noi, oare Americanii nu-și dau seama de pericolul comunist din America Latină? Nu-și dau seama că Nicaragua va deveni o a doua Cuba?

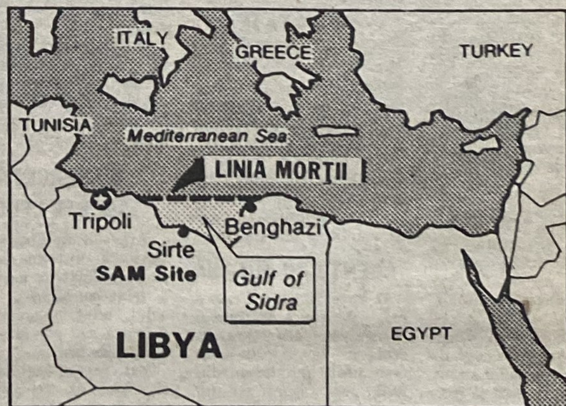
Instructorii cubanezi au apărut în Nicaragua la o săptămână după ce Sandiniștii au luat puterea la 19 Iulie 1979. La câteva luni de zile după aceea, cu ocazia primei delegații la Moscova, s'a ajuns la o înțelegere ca Nicaragua va suporta politica Uniunii Sovietice. După aceasta, înarmarea Nicaraguei de către Uniunea Sovietică a continuat să se accelereze: construcțiile de baze militare ultramoderne, cu sisteme electronice de interceptare și unul dintre cele mai mari aerodromuri din America Centrală dovedesc că Nicaragua a devenit o bază militară sovietică în această regiune. Prezența în Managua a celor peste 12.000 de instructori este o evidență în plus a pericolului pe care Președintele Reagan l-a întrevăzut.

Manifestele ce au apărut în orașul Toronto, Canada, ne dau o explicație a intențiilor comuniștilor: Nicaragua ieri... El Salvador astăzi... Guatemala mâine...

Cu toată campania Președintelui Reagan, bazată pe fapte și date concrete că Guvernul Sandinist-Comunist din Nicaragua a devenit un pericol pentru stabilizarea Americii Centrale, Congresul American a găsit de cuviință să voteze cu 222 de voturi contra (210 voturi pentru) și să oprească înarmarea forțelor anticomuniste (Contras).

Cui a ajutat acest vot? Sigur că nu Americanilor, care poate datorită faptului că nu au acționat acum, vor trebui să trimită mâine, propriile forțe să lupte contra comuniștilor ce se întind ca râia în toată America Latină.

CONFLICTUL DINTRE LIBIA ȘI USA

Pe data de 24 Martie a.c., la închiderea ediției ziarului nostru, tensiunea politică ce continua de 3 luni de zile între Libia și Statele Unite, a explodat într'un conflict armat. Forțele navale americane ale Flotei a 6-a din Mediterană, compusă din 3 port avioane, USS America, coral Sea și Saratoga, având un total de 240 de avioane de luptă, împreună cu 45 de vase navale auxiliare și 35 de vase de atac, se aflau într'un exercițiu, care implica intrarea lor în zona Golfului Sidra, considerat de Libia ca teritoriu național.

Libia a tras cu rachete împotriva avioanelor americane și a trimis vase de patrulare dotate cu rachete de suprafață.

Avioanele de luptă americane au scufundat până acum 4 vase de patrulare libiene de tip "Combattante" și au atacat de două ori baza de rachete de lângă localitatea Sirte, care lansaseră cel puțin 6 rachete de tip sovietic SA-5, contra avioanelor americane.

Amiralul James Watkins, șeful naval al operațiilor, a declarat că "exercițiul naval era o demonstrație a dreptului internațional de navigație și nu urmărea în nici un fel să provoace Libia".

Cronica internațională

MITTERRAND PIERDE ÎN ALEGERILE DIN FRANȚA

Rar după război s'a întâmplat ca Franța să fie pusă în asemenea situație politică, cu consecințe neasteptate, ca acelea ale alegerilor din 16 Martie 1986.

Au fost în discuție 577 de locuri în Ansamblul Național, contestate de aproximativ 7000 de candidați, dezbătând probleme foarte variate dela viitorul industriei naționale la căile de rezolvare a nivelului ridicat de șomaj.

Dela nașterea republicii în 1958, partidul președintelui a controlat întotdeauna legislația. Nimeni nu ar fi putut gândi sau înțelege cum se poate guverna cu un presedinte reprezentând un partid, iar legislatura fiind în mâinile altui partid.

Termenul Președintelui Socialist Francois Mitterrand expiră în 1988, dar partidul lui a fost destinat să piardă majoritatea parlamentară de care s'a bucurat în 1981.

Era de asteptat ca rezultatul alegerilor să dea naștere unui monstru politic, cu cap de socialist și trup de conservator. Mai mult decât atât, va trebui să aibă loc o conviețuire între un președinte de stângă și o legislatură de dreapta, până la viitoarele alegeri prezidențiale ce vor avea loc în 1988.

MITTERRAND

In timp ce zilele alegerilor se apropiau, cei 35 de milioane de alegători se simțeau nehotărîți în a se arunca singuri în această apă tulbure și nesigură. Socialiștii, care au mers constant în declin în alegerile locale și regionale din 1983, se părea că au câștigat ceva voturi în ultimile zile ale campaniei, dând impresia că această nedreptate politică se putea repara. Ca o adăugire la această incertitudine, alegerile au avut loc în conjunctura unei drame ce se juca pe străzile Beirutului, unde Shiiții extremiști pretindeau că au executat un Francez și că au luat alți șapte prizonieri. Dar nici un politician al opoziției nu a încercat să profite de această dilemă.

"Este, simplu, prea sensitiv, prea emoționant" a explicat Dominique Moisi dela Institutul Francez de Relații Internaționale. "Orice criticism poate fi interpretat ca o sciziune în unitatea națională, când Franța este confruntată de barbarism".

Dacă socialiștii ar fi avut o situație mai bună, iar opoziția nu ar fi câștigat 300 de locuri, Mitterrand nu ar fi fost forțat să aleagă pe conducătorul opoziției în funcția de Prim Ministru.

Telul socialiștilor dinainte de alegeri era ca ei să câștige 30% din voturi, ceea ce i-ar fi făcut pe ei singurul partid larg în Franța, deși departe de a fi majoritar. Pe de altă parte, speranțele conservatorilor de a obține o victorie majoritară asupra socialiștilor președintelui Francois Mitterrand, nu s'au transformat în realitate datorită impunerii neasteptate a partidului de extremă dreapta - Frontul Național - care a câștigat un impresionant număr de 33 de locuri,

La 18 Martie a.c., Președintele Socialist Francois Mitterrand a cerut lui Jacques Chirac, primarul Parisului și conducătorul Partidului Gaullist să formeze noul guvern francez.

Astfel de situație este fără precedent pentru cea de a 5-a republică ce guvernează de 28 de ani, inversând paternul formării guvernului.

După venirea la putere în 1981 într'un val de suport popular, s'a așteptat ca Socialiștii vor aduce schimbări radicale spre mai bine, rapide. Așa că publicul, inevitabil, a fost dezamăgit. Imediat guvernul a inițiat un program de expansiune economică, cu țelul de creștere rapidă. Rezultatul principal al acestui program a fost astfel deprecierea francului în trei rânduri. In 1982, guvernul a trecut la un program de austeritate care a dus la o scădere a inflației, dar în același timp la creșterea șomajului. Din aceasta, guvernul socialist s'a ales cu o reputație de conducere eratică.

COMUNIȘTII -ADEVĂRAȚII ÎNVINȘI ÎN ALEGERI-

Rezultatul alegerilor din Franța din 16 Martie 1986 a creat pe de o parte o serie de incertitudini, dintre care cea mai importantă este coexistența unui președinte socialist cu noul lui prim-ministru conservator, pe de altă parte, a clarificat un fapt, care a devenit o certitudine.

Acest fapt este că Partidul Comunist Francez a fost strivit.

Cândva, Partidul Comunist Francez a fost un gigant politic. A condus cele mai puternice sindicate, a dominat faimosul așa numit "cerc roșu" al clasei muncitoare din suburbiile din jurul Parisului; a dirijat suportul intelectualilor cu influență ca de exemplu filosoful Jean-Paul Sartre. Voturile comuniștilor ajunseseră la aproape 6 milioane.

In alegerile din 16 Martie a.c., comuniștii au decăzut în așa măsură, încât au ajuns la nivelul nóii fracțiuni de extremă dreapta - Frontul Național. Ambele partide au realizat sub 10% din voturi și au fost aleși din rândul lor în jur de 30 de deputați. Dacă până acum importanța Frontului National a fost considerată ca marginală cu referire la orientarea politică principală a Franței, comuniștii sunt acum în aceeași situație.

Si acest fenomen are loc exact în acelasi timp în Franța și în general pe întinsul Europei.

Numai în Italia comuniștii se bucură de suportul maselor.

In restul Europei, partidele comuniste se micșorează ca număr de membri și în același timp se subdivid. In Finlanda sunt acum două partide comuniste, unul "pro-Moscova" și altul "european". In Spania, sunt trei partide comuniste, toate minuscule. In Anglia, partidul comunist care cândva număra 50.000 de membri și avea doi reprezentanți în parlament, a suferit o asemenea degradare anul trecut, încât a ajuns la un număr de 8.000 de membri, și aceștia aproape toți trecuți de 50 de ani.

La un moment dat, comuniștii au guvernat Spania, au fost distruși apoi de Războiul Civil din 1930, iar în exil fiind apoi, au întreținut în Spaniarzi visul lor de libertate în timpul celor patru decade de dictatură a lui F. Franco.

După război, în devastare și austeritate, și susținut de asemenea de apelul puternic pe atunci al Uniunii Sovietice, comuniștii apăreau în poziția de a se strecura la putere peste tot. Ceea ce i-a oprit în ascensiunea lor, a fost Planul Marshall.

Dar invazia Sovietelor în Ungaria în 1956 și în Cehoslovacia în 1968, au dezbrăcat partidele comuniste de grandoarea lor, conducând pe comuniști spre declin.

Parte din explicație este că, acum, când economia începe să-și revină, să crezi în comunism ca într'un sistem eficient pentru a pune ordine într'o societate, este tot una cu a crede că Pământul este plat. Chiar și intelectualii europeni au recunoscut aceasta în final.

O explicație mult mai interesantă rezidă în ceea ce se numește socialismul reformat sau democrație socială.

In țară după țară, comuniștii au fost învinși, nu de cei de dreapta, ci de cei de stânga, de către cei ce au creat doctrinele proprii.

In Italia, comuniștii au fost învinși chiar de Prim Ministrul Socialist Bettino Craxi, care acum un an a cerut un referendum pentru a opri creșterea automată a salariilor proporțional cu inflația, dar a pierdut suportul chiar al clasei muncitoare. In Spania, ei au fost învinși de Prim Ministrul Socialist Felipe Gonzalez, care cu o săptămână în urmă a câștigat o victorie printr'un referendum în ce privește rămânerea Spaniei în NATO.

In 1981, In Franța, Francois Mitterrand a câștigat președinția ca conducător al alianței socialist-comuniste. Spre decepția oamenilor de afaceri francezi și spre groaza celor dela Washington, el a adus patru comuniști în cabinetul său.

Imediat ce ei au fost aduși înăuntru, comuniștii au dispărut. Ei s'au găsit deodată implicați , mutual, în suportul puternic al lui Mitterrand pentru politica de înarmare a Statelor Unite, și prin schimbarea economică în ultimul timp cu 180 de grade, dela cheltuielile socialiste la reducerile conservatoare.

Prea târziu însă, miniștrii comuniști demisionează. Ei și-au pierdut puterea, iar partidul lor și-a pierdut imaginea lui pătrunzătoare. Intre 1981 și 16 Martie 1986, voturile lor au scăzut cu 2 milioane.

Cu amărăciune, conducătorul comuniștilor francezi Georges Marchais l-a acuzat pe Mitterrand de a fi "deschis ușa spre dreapta".

Intr'un sens strict, matematic, Georges Marchais are dreptate. Rezultatele alegerilor din 16 Martie l-au forțat pe Mitterrand să aleagă un prim ministru conservator. Pe de altă parte, prin întoarcerea de 180 de grade pe care a făcut-o, Mitterrand a redus la zero distanța dintre el și opoziția sa de centru-dreapta. Ei diferă acum numai în grad - viteza cu care companiile publice vor deveni particulare - decât în direcție.

Ideologia comunismului este prin contrast, nereală. Ceea ce toți comuniștii Europei au să ofere, reprezintă amintiri istorice, unele dintre ele chiar nobile. Dar, ei, personal, sunt oamenii de ieri.

Pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

Efemeride

Există niste similitudini în politica celor două partide americane. Cu precădere în politica externă. O cursă contra cronometru de bătut cuie în propriii bocanci, motiv pentru viitoare vaiete.

Dela Yalta la înlocuirea generalului Mac Arthur, dela drama Ungariei din 1956 la înăbușirea Primăverii dela Praga; dela izgonirea Chinei Naționaliste dela ONU și invitarea maoiștilor pe unul din cele cinci fotolii cu drept de vetto la anacronicul Acord dela Helsinki, același fir roșu a călăuzit pe toți președinții americani în politica confruntării ideologice, economice, militare, etc., cu inamicul Nr. 1 al Americii, comunismul mondial dirijat de Sovietici.

De fiecare dată, fără nici un motiv serios, Americanii au cedat, plictisiți poate de perseverența Rușilor, care niciodată nu cedează nimic.

Au însă Americanii și inițiative proprii. In special cu aliații verificați. O boală mai veche a democrației occidentale, care l-a costat pe cel mai intransigent democrat din România, Iuliu Maniu, sfârșitul tragic pe scândurile celulei din Sighet. Dela moartea lui Iuliu Maniu la acordarea Clauzei Națiunii celei mai favorizate, călăilor lui, n'a fost decât un pas de menuet, autohtonizat în hora politrucă, unde Președintele Statelor Unite era alături de cizmarul gângav din Scornicești.

Prinși în cea mai atroce cursă a înarmărilor cu Rușii, Americanii, pe timpul Președintelui Carter, au oprit construirea celui mai eficace avion, ca să nu-i deranjeze pe Ruși.

Aveau în Iran un excelent post de observație, de unde puteau urmări toate mișcările sovietice din zonă și în special decolările de pe cosmodromul dela Biakonur. Post sigur, garantat de șah, care în tendința lui de a emancipa un popor înapoiat, a trecut prea repede la niște reforme civilizatorice. Greșeala lui, că a crezut în prieteni. Cu mai puține capete tăiate dar mult mai hotărît, Kemal Ataturk, a rezolvat și aruncatul fesului de pe cap și schimbarea șalvarilor și înlăturarea vălului Turcoaicelor de pe obraz.

Primit la Casa Albă de Jimmy Carter și Prima Doamnă Rosaline, șahul Reza Pahlavi și frumoasa împărăteasă, nu puteau să se gândească la faptul că intonarea imnului imperial era Cântecul de Lebădă al împărăției. Sahul a plecat liniștit, ca la puțin timp, să fie lăsat singur și sfătuit să plece, pentru a lăsa locul refulatului ayatollah, monument de cruzime și sadism, cum nu s'a mai văzut de pe timpul marilor năvăliri.

Americanii au plătit scump jocul, atât cu pierderi materiale cât mai ales cu o pierdere de prestigiu după ocuparea ambasadei din Teheran. Monarhului prieten, rătăcind bolnav de cancer, fără nici un adăpost, i s'ar refuzat și internarea într'un spital american, de teama năbădăiosului ayatollah. Politică, nu glumă!

Sunt prea multe însă evenimentele ce ne copleșesc zilnic și drama șahului a fost dată uitării. Ostatecii din ambasadă s'au întors acasă și Happy end. Numai holocaustul trebue ținut minte...

Există în Pacificul de Vest un arhipelag de circa 7000 de insule care toate la un loc formează Republica Filipinelor. Insemnătatea strategică a acestor insule este de nepreţuit pentru bazele navale ce pot fi instalate în puzderia de insule. Izolarea arhipelagului de marile continente a făcut ca el să treacă rând pe rând sub Chinezi, o parte sub Japonezi, cucerit mai apoi de Spanioli, ca după Tratatul dela Paris din 10 Decembrie 1898 să treacă sub suveranitatea Statelor Unite.

Contrar celor întâmplate pe continentul american, unde Statele Unite s'au întins dela Atlantic la Pacific, anexarea Filipinelor nu a întrunit acordul multor Americani și la 8 Februarie 1935, Filipinele și-au adoptat propria constituție, devenind stat independent. Ocupată în 1942 de Japonezi, țara își recapătă totala independență abia în 1946 și de atunci a fost condusă de propria-i politică. Președintele era ales la fiecare patru ani, dar din 1965 același Președinte, Marcos, a fost reales în continuare.

Adânc dependentă de Statele Unite, este ușor de înțeles că realegerea Președintelui Marcos, nu putea fi făcută fără acordul Americanilor. Anticomunismul lui Marcos, convenea politicii Washingtonului, care are instalate în Filipine, puternice baze navale. Că Marcos în lunga lui guvernare s'o fi căpătuit "democratic" este foarte posibil, dar acesta nu era un secret; o parte din imobile valorând sute de milioane de dolari, erau achiziționate în Statele Unite.

Iată însă că în cea mai serioasă confruntare dintre Ruși și Americani, Președintele Reagan care l-a primit pe Marcos la Casa Albă ca și Președintele Carter pe șah, repetă figura predecesorului său, silindu-l pe Marcos să plece în pripă, înlocuindu-l cu doamna Corazon Aquino, de profesie soție de politician. In tulburătoarea atmosferă din Filipine, Aquino a eliberat din închisori pe toți teroriștii comuniști și s'a fotografiat zâmbind cu ei.

Printre noile acte de schimbare a vechiului regim, Corry se gândește să formeze un guvern revoluționar în care să includă și pe comuniști.

Vor fi Filipinele un nou Iran pentru America?

CRONICA VREMII

NICARAGUA, PRESA ŞI CONGRESUL AMERICAN

—Ion BOIERU—

Nicaragua este mereu în atenţia lumii americane, pentrucă a devenit un punct sensibil în dezvoltarea relaţiilor internaţionale. Nicaragua este un caz tipic al conflictului dintre Est-Vest. Rusia Sovietică tatonează deschiderea unor noi penetraţii expansioniste, în America Centrală, deci în vecinătatea Statelor Unite.

Ce face poporul american, în faţa acestei situaţii neobişnuite în care se află astăzi? Nu s'ar putea da un răspuns limpede şi corect, la o astfel de întrebare, care este totuşi legitimă. Poporul american, ca entitate politică, spirituală şi istorică, în momentul acesta, nu este în poziţia de a cunoaşte, de a decide şi de a se exprima în această problemă spinoasă.

Deşi America dispune de cele mai avansate mijloace tehnologice de comunicaţie şi informare, nu se poate spune că poporul american "ştie" despre ce este vorba. Nu se poate spune că a ajuns la esenţa, structura şi natura importanţei pe care o are starea de lucruri din Nicaragua.

Sistemul de informare american este deficitar, la capitolul ideologic şi naţional. El nu oferă o perspectivă naţională, ci una de interes pur jurnalistic şi financiar. Americanii citesc în ziare, aud la posturile de radio şi văd pe ecranele de televiziune o imensă varietate de ştiri, informaţii, documentări şi puncte de vedere, totul amestecat în vârtejul caleidoscopic al unui amalgam cinematografic din care nu rămân decât fragmente, cioturi de informaţii şi o mare confuzie.

Există criterii în selecţionarea materialului informativ, de către ziariştii americani? Ce fel de criterii sunt acestea? Morale, politice, naţionale, spirituale, economice? Imposibil de identificat criterii morale, spirituale şi naţionale, în ziaristica americană; rămân doar cele politice şi economice, şi eventual cele de natură psihologică.

Criteriile politice au o "originalitate" care le dă evenimentelor o interpretare ilogică ce nu poate fi integrată în spiritul tradiţiei americane. Puţini sunt ziariştii americani care se desprind din buna tradiţie americană şi se orientează pe linia de valori ale acestei tradiţii. In consecinţă, la ora actuală, este imposibil pentru poporul american să aibă o "ştire" despre lumea de azi, într'o perspectivă naţională, morală şi de spiritualitate creştină. Acest popor se orientează în problemele mari şi cruciale, când este absolut necesar să ia o decizie, numai pe temeiul unei intuiţii miraculoase, care vine din adâncurile sufletului naţional.

Despre Nicaragua se ştiu prea puţine lucruri, prin presă, şi toate acestea contradictorii, anarhice şi fără coerenţă. Si poporul american n'a fost încă pus în situaţia de a face decizii cruciale în chestiunea Nicaragua.

Asta, cu presa. Rămân însă alţi factori majori în viaţa americană, care joacă un rol însemnat în domeniul politic. Aşa se poate vorbi de categoriile etnice, de puterea corporaţiilor economice şi financiare, şi mai ales, de sistemul parlamentar democratic.

In chestiunea delicată a Nicaraguei, rolul principal îl joacă Congresul american, care este o parte a sistemului parlamentar (partide politice, metoda alegerilor, selecţionarea candidaţilor, concursurile politice, finanţarea campaniei electorale, sistemul de propagandă electorală, etc.)

Congresul este compus din oameni aleşi, în alegeri libere şi lor le revine o mare responsabilitate. Ce fel de responsabilitate ? Morală, spirituală, naţională, politică sau economică ? Cei din Congres, nu pot imita pe gazetari, căci ei dau socoteală în faţa celor care i-au ales şi trimis la Washington. Iar grupurile care au trimis reprezentanţi aleşi în Congres au interese, tendinţe şi probleme specifice, legate de spaţiul geografic, provincial, în care trăiesc. Si, de multe ori, aceste grupuri exercită presiuni serioase pentru a influenţa deciziile reprezentanţilor lor, în contradicţie cu ale altor grupuri.

In problema Nicaraguei, nu este vorba de interese locale. Este vorba de o problemă naţională. Nici un membru al Congresului nu poate susţine că este presat, de cei pe care îi reprezintă, să ia o atitudine specifică. (Poporul american încă nu "ştie" despre ce este vorba în Nicaragua din punct de vedere ideologic şi naţional, decât într'o formă vagă şi contradictorie - aşa cum spune o parte din presă).

De ce atunci, o bună parte din Congres, se opune lui Reagan în propunerile sale de a ajuta pe rebelii anti-comunişti din Nicaragua? Aceştia o fac pe linia unei mentalităţi politice, în cuprinsul căreia comunismul nu este priceput, pur şi simplu. Si, atunci, aceşti membrii ai Congresului american se joacă de-a politica naţională. Aşa au făcut înaintaşii lor de mentalitate, cu Europa răsăriteană, cu multe ţari din Africa şi cu Afganistanul astăzi.

Nicăieri nu a fost posibil un dialog productiv - în spiritul principiilor democratice - cu grupările comuniste. De ce ar fi posibil, un astfel dialog cu comuniştii din Nicaragua? numai de dragul dialogului în sine, şi din dorinţa de a apăra mentalitatea coexistenţialismului care este antinaţională, anticreştină şi antiamericană.

Rebelii antisandinişti, din Nicaragua, reprezintă aspiraţiile unei părţi mari din ţara lor; sunt luptători pentru libertate şi restabilirea unei ordini sociale şi politice anticomuniste. Totuşi, unii reprezentanţi din Congres refuză sprijinul lor, pe motivul banal că negocierile ar da rezultate mai bune şi că un suport militar ar putea declanşa un conflict armat, de genul celui din Vietnam, prin intervenţia militară americana. Să acceptăm, în spiritul obiectivităţii şi teza aceasta. Antisandiniştii nu sunt ajutaţi, pe baza motivelor de mai sus. Fireşte, în acest caz regimul comunist al Sandiniştilor se consolidează şi intră complet în sfera stăpânirii sovietice. Oare, nu este aceasta o situaţie care poate, mai degrabă, declanşa un conflict armat cu Nicaragua?

Căci, Statele Unite nu pot accepta instaurarea în spaţiul Americii Centrale a unei alte Cuba. Cine va răspunde atunci de vărsarea de sânge american? Si este vorba de o răspundere naţională, nu de una locală, în provincia oarecare a unui membru al Congresului american.

Desigur, preşedintele Americii este factorul dinamic, care şi-a asumat răspunderea completă, politică, naţională, spirituală şi creştină, a unei acţiuni de contrapondere a penetraţiei comuniste, în vecinătatea Americii. Prin aceasta, Reagan este exemplul tipic al unui conducător politic, care nu abdică răspunderile sale, în faţa unor socoteli mărunte, de partid, de grup sau de mentalitate capitulantă.

Refugiaţii politici din Răsăritul Europei, privesc cu îngrijorare politica Congresului american şi măsurile luate de acesta în favoarea libertăţilor naţionale, sau în defavoarea acestor libertăţi naţionale. Deoarece, prin aceste măsuri se poate scurta sau extinde tragedia popoarelor din acea parte a Europei, care, de fapt, n'au cerut "tutela" Moscovei, ci această "tutelă" le-a fost donată de cei ce au avut aceeaşi mentalitate ca unii din cei ce sunt membrii Congresului american. □

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE
ISSN 0705-8365
Redacţia şi administraţia:
P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

NOTE SI COMENTARII

ÎNTRE "ROMÂNIA ROMÂNILOR" ŞI "ROMÂNIA LUI NICOLAE CEAUŞESCU"

Ca Români care ne aflăm peste hotarele ţării noastre de baştină, este desigur nespus de trist să aflăm din presa mondială că România, nu mai este considerată astăzi "România-Românilor" ci, "România lui Nicolae Ceauşescu".

DE CE?

Răspunsul dureros pe această temă ni-l dă Dl. Paul Martin în articolul din revista READER'S DIGEST din luna Ianuarie 1986, intitulat: "THE MAD MAD ROMANIA OF NICOLAE CEAUSESCU", asupra căruia ne permitem a ne opri încădată.

Iată anume ce spune dl. Paul Martin în legătură cu asta:

"...Cu el însuşi ca rege comunist, soţia lui Elena îi este consoartă. La 66 de ani, această "regină a muncitorilor", precum este numită, deţine titlul de prim-ministru şi ca atare ia parte la toate afacerile de stat.

"Urmaşul aparent al lui Ceauşescu este fiul său Nicu...Apoi sunt cei cinci fraţi ai lui Ceauşescu şi 50 de alte ciudate rude şi prieteni intimi care deţin poziţii cheie în partid şi în toate ramurile vieţii publice"...

Este deci limpede ca lacrima de fecioară că acest paranoic consideră şi tratează România nu ca o ţară în care poporul este suveran, ci ca o moşie a sa şi a familiei sale.

"Cultul personalităţii lui Ceauşescu a luat proporţii de nedescris" - spune mai departe dl. Paul Martin - "Cele mai multe din muzeele principale ale ţării au pereţi şi camere devotate adoraţiei lui Ceauşescu. Literatura joacă de asemenea un rol important în cultul personalităţii. Aproape 50 de cărţi sunt atribuite dictatorului român, cu subiecte ce variază dela agricultură, la istorie şi filosofie". (când el săracul mintal n'are decât vreo câteva clase primare - adăugăm noi, întrebându-ne: cum poate un om cu o atât de minimă pregătire şcolară, să scrie cărţi de specialitate în domenii atât de diferite?!)

Iată mai jos un alt citat din articolul d-lui Paul Martin, ce dovedeşte cu vârf şi îndesat grandomania familiei Ceauşescu:

"...Ceauşeştilor le place să trăiască în stil regal. Ei au acaparat duzini de palate ce au aparţinut foştilor regi. Printre ultimele achiziţii se află Castelul Peleş din Sinaia şi Palatul Cotroceni din Bucureşti, care a fost dărâmat, apoi reclădit şi mobilat luxos cu camere de baie în marmoră şi accesorii în onix"...

Dela umila-i casă părintească din Scorniceşti, cu "budă" în grădină, Nicolae Ceauşescu şi ai săi, se lăfăiesc acum în camere de baie din marmoră şi onix, în timp ce bieţii Români trebue să adune apă în găleţi, ca să-şi poată curăţi closetele lor, apa fiind raţionalizată în România lui Nicolae Ceauşescu.

Să mergem mai departe cu citatele din acest articol din READER'S DIGEST:

"...Intr'un recent tur pe locul unde se plănuia construirea unui reactor nuclear, marele lider instruia fizicienii şi experţii nucleari, cum anume s'ar putea construi un reactor. Un inginer român, declara cu această ocazie: "câteodată, nu ştii dacă trebue să râzi sau să plângi".

Nebunul rege al României, Carol II, cel care a introdus în istoria României, pentru prima oară cultul personalităţii, trimiţând la moarte pe cei mai idealişti fii ai României, şi-a găsit de data aceasta un urmaş fidel, în persoana lui Nicolae Ceauşescu.

Cine-i însă anume acest descreierat care se află în prezent la conducerea României, ne-o mărturiseşte dl. Paul Martin, în acest articol al său:

"Pretenţiile lui Ceauşescu de a fi un răsculat (faţă de Moscova, n.n.) nu pot fi luate în serios, a declarat David B.Funderburk care a demisionat din funcţia de Ambasador al Statelor Unite la Bucureşti, după ce şi-a arătat îngrijorarea cu privire la oarba acceptare a Departamentului de Stat a violării dreptului omului de către Ceauşescu. Comportamentul său de nealiniat nu-i nimic altceva decât praf aruncat în ochii acelora care refuză să vadă în Ceauşescu ceea ce cu adevărat este - un despot nemilos şi flămând după putere.

"Martirizaţii români cunosc aceasta mai bine ca oricare alţii".

- Aceasta este cruda şi crâncena realitate din România de astăzi, pe care noi am mărturisit-o în paginile acestui ziar dela început şi împotriva căreia vom continua să luptăm până la capătul zilelor noastre. Realitate care acum, iată, este recunoscută şi afirmată şi de străini.

Nicolae NOVAC